Lista lui Secu' avansează: Paul Goma față cu Securitatea

Anul XIV nr. 9 (638) 2-8 martie 2004
28 + 4 pagini – 15.000 lei

ACADEMIA CATAVENCU

TAGMA CUM LAUDE

săptămînal de moravuri grele

Deși a rămas fără Ureche,
Stănoiu ascultă tot ce mișcă în Tribunalul București

Rodica Stănoiu s-a înconjurat de niște clone. Rodici mai mici, promovate după criteriul asemănării cu Stănoiu-mama, coafate la fel, tot așa de carieriste și dotate cu același tupeu. Despre toate, citiți o nouă anchetă pe care ne-o dorim tradusă și ajunsă pe masa baronesei Nicholson, ca să aibă cu ce-i da în cap lui Năstase cînd o păcălește despre reforma din Justiția românească.

Pagina 3

Eterna și frustranta România:
Talpeș stă cu sula-n Costea

Adrian Costea este unul dintre cei mai complecși oameni pe care i-a dat țara asta: agent SIE, agent francez, agent PSD, prieten al lui Ion Iliescu, escroc internațional, candidat la președinție, prieten al lui Talpeș. Despre toate identitățile cunoscute ale acestui personaj, despre care am putea afla într-o zi că e și femeie, citiți un material pertinent pregătit de Biroul de Investigații.

Pagina 15

Înfigîndu-l pe dinozaurul Talpeș în coasta mastodontului Năstase, Iliescu a decis:

Înapoi în Nelulitic

Ascultă-mă cu atenţie, Talpeş suliţaşule! Ţi-l dau în grijă pe Năstase - Patru Oase, căpetenia tribului cu mîini lungi şi pătate. Stai în coasta lui şi raportează-mi tot: pe unde mai merge la vînătoare, cîte grote îşi mai sapă, ce picturi rupestre îşi mai cumpără... Apropo, am auzit că nevastă-sa umblă numa-n blănuri şi vinde la suprapreţ ouă de arheopteryx la Cornu. Păi, de-asta am murit noi la Revoluţie cînd am dărîmat paleoliticul ca să trecem la regimul neolitic? Trăiască Epoca de Bronz, visul de aur al omenirii!

Ioan Talpeş (Homo Secretus), Rodica Stănoiu (Tîmpitecantropus Stupidus) şi Ion Iliescu (Sovietopitecus Fossilis), verigile lipsă din lanţul involuţiei de la omul politic la maimuţa de partid

Ce se mai Audi despre Gingăraș

Îl mai țineți minte pe Georgiu Gingăraș? Nu, nu era asistentul Andreei Marin, nici bebelușă la Cîrcotași, nici măcar masor la Rarora Rm. Vîlcea, ci a fost chiar ministru la PSD. L-am văzut sîmbătă, la Poiana Brașov, conducea un Audi șmecher, cu AG-7X-GYN pe matricolă. Am observat că în actuala sa calitate poate să treacă liniștit pe lîngă grupurile de români – de exemplu, un colectiv de oameni ai muncii de la *Academia Cațavencu* – și să nu-l observe decît unul dintre aceștia, adică eu. Vi se pare nasol? Mie mi se pare convenabil. E o lecție pentru toți pesediștii care nu se mulțumesc doar să fure, insistă și pentru a ocupa funcții publice și spații imense prin ziare, de nu mai au loc vindecătorii, manechinele și cutremurologii.

Așezămîntul cultural
ACADEMIA CATAVENCU
(BULETINUL ACADEMIEI)

REDACȚIA:
Ștefan AGOPIAN
Ion BARBU
Secretar general de redacție: Marius BORȚEA
Redactor-șef: Doru BUȘCU
Trebi juridice: Doru COSTEA
Răzvan CUCUI
Birou Investigații: Marius DRĂGHICI
Consilier tehnic: Florin IARU
Alin IONESCU
Eugen ISTODOR
Șef Birou Investigații: Cornel IVANCIUC
Augustin JULEA
Redactor artistic: Octav MARDALE
Redactor-șef adj.: Liviu MIHAIU
Șef Birou Externe: Ioan T. MORAR
Șef Birou Distracții-Amuzament: Viorel MOȚOC
Dragoș MUȘAT
Grafician: Bogdan PETRY
Secretar de redacție: Dan STANCIU
Birou Investigații: Iulian TĂNASE
Șef Birou Social-Politic: Mircea TOMA
Reporteri: Alexandru CĂUTIȘ, Gabriel DROGEANU, Daniel GOACE, Cătălin MATEI, Alexandru VĂRZARU
Șef Secție Moravuri Ușoare: Dragoș VASILE
General Manager: Sorin VULPE
și cititorii noștri, care sînt la fel de inteligenți ca noi.

Marketing Director: Alexandru ULEA
ulea@catavencu.ro
Promotion Manager: Delia DRĂGUȘIN
delia@catavencu.ro
PR&Events Manager: Laura IVĂNCIOIU-IONIȚĂ
laura@catavencu.ro
Traffic Manager: Roxana BODEA
roxana.bodea@catavencu.ro

Design: © 2002 Concept Multimedia – Vlad ARGHIR & Florin IARU
Tehnoredactare: Corina MIȚĂ

Comenzi publicitare la Publimedia International Mircea Ionescu – director publicitate 021.305.32.40 mircea.ionescu@mpg.ro
DIFUZARE prin NDC Group 2000 SRL, Tel.: 021.205.72.00; Fax: 021.223.21.00
Abonamente prin Rodipet S.A. Nr. de catalog 2002 sau direct la Academia Cațavencu

ADRESA REDACȚIEI:
Bulevardul Regina Elisabeta 7-9, etaj 6, Sector 2, București
Tel.: 314.02.35; 314.02.38; 314.02.39
Fax: 314.02.58

ISSN 1221-5597
Tipărit la Tipografia România liberă

BRAT Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat Certificatul de Audit pentru revista *Academia Cațavencu* în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Internet: http://www.catavencu.ro
E-mail: office@catavencu.ro
academia@catavencu.ro
marius.bortea@catavencu.ro

Bârfe, șmenuri, șușane

DEMNITARII SPUN... ...GNITE

M-ați dus la restaurant și am ținut să plătesc nemțește. Consumația mea, *sarmalute* cu polenta – 600.000 lei incluzînd, să mă scuze domnul Micky, șpaga ospătarului. Atunci cum vă explicați că șeful de sală mi-a adus rest 500.000 de euro și ăia pe un cec?

Emma Nicholson atenționînd guvernul Năstase că un baron veritabil se face în cîteva generații și nu peste noaptea de după ziua alegerilor locale

Ștefan Mâșu, șeful departamentului de integrare din PUR, vine din cadrul Ministerului Industriei Ușoare din guvernul ceaușist, care va să zică fost colaborator al regimului de tristă, dar de tiraj amintire. Care va să zică, astăzi e coleg cu „anticomuniștii“ Dudu Ionescu și Decebal Traian Remeș, foști țărăniști, deci se va fi găsit un echilibru în PUR.

Baroneasa Nicholson, în fulgerătoarea expediție de pedepsire pe care a executat-o în România în urmă cu ceva timp, a aruncat mai puțin oficial un nou termen de integrare pentru bomba infracțională, economică și ecologică ce este astăzi România: 2009. Fapt care i-a speriat atât de tare pe guvernanți încât „vicepreședintele“ Ioan Talpeș a devenit șeful integrării europene în guvernul Năstase, alături de șeful polițiștilor corupți și de șeful comisioanelor din industrie.

Postul de televiziune Alfa se pregătește să facă cea mai importantă mișcare de trupe, de la apariția lui care a trecut cu totul neobservată: să-l aducă director pe Mihai Tatulici. *Vin râmele* era titlul profetic al unui roman publicat de Tatulici în urmă cu câțiva ani. Și iată că profeția s-a împlinit în toată hidoșenia ei și râmele chiar s-au ținut de cuvânt și ies deja la iveală prin toți porii audiovizualului.

Serviciul de Informații Externe ar fi putut fi o mișcare de elită, dacă n-ar fi avut o mare problemă internă: Grigore Istrate, șeful Diviziunii resurse umane. Peste șulfa asta de general, cu școală și state vechi în poliția politică, nu trece nimeni în instituție, și până și directorul Fulga i-a dat mână liberă și ține cont de toate deciziile lui, multe dintre ele cu efecte de-a dreptul dezastruoase. Iar efectele se văd din felul în care Istrate i-a marginalizat sau îndepărtat pe cei mai valoroși ofițeri tineri și a promovat și sprijinit o droaie de ciurucuri, a căror singură calitate intelectuală este aceea că sunt odraslele, nepoții sau pilele cătanelor străvechi din serviciu, experte în acte de poliție politică.

Numirea lui Talpeș ca vicepremier pentru probleme de integrare, Interne și Justiție trebuie tradusă astfel: Iliescu are o problemă cu integrarea în PSD, la terminarea mandatului prezidențial; PSD are o problemă internă legată de integrarea lui Iliescu; Talpeș va face justiție, va rezolva problema și-l va integra pe Iliescu.

Virgil Măgureanu s-a făcut foc și pară pe Lia Roberts, de când cucoana republicană s-a băgat unde nu-i fierbe oala. Adică în cazul Pacepa, căruia îi tot ridică mingea la fileu în ultima vreme. Cum aversiunea lui Măgureanu pentru Pacepa este notorie, e de așteptat, așa cum ne-au avertizat sursele, ca profesorul să se năpustească asupra Liei și să dea drumul la câinii războiului, din cutia Pandorei. Și s-ar putea să auzim despre Lia ce nu ne-a fost dat nasului să vadă și urechilor să guste, nici picați cu ceară.

Acciduzzu

Legendă

?	*bârfă pentru care nu băgăm mâna-n foc*
??	*bârfă cu parfum de credibilitate*
???	*bârfă-beton*

Bula demnitarului

Unde va fi amplasat acest cartier? Nicăieri, rămîne aici, pe masă. Doar atît am putut face cu cîteva milioane de dolari. Am vrut calitate și-am lucrat numai în lemn de Balsa cu o echipă de modeliști foarte scumpi. Și eu m-am mirat puțin cînd m-am uitat pe deviz și m-am întrebat unde au intrat atîtea tone de ciment și vagoane de fier-beton.

Miron Mitrea explicîndu-i lui Ion Iliescu că, deși a apelat doar la firmele cunoscuților, de teamă să nu fie păcălit, numai atît a putut să facă din avansurile populației depuse în jocul de întrajutorare ANL

CATEGORIA PROFEȚIILE LUI NĂSTRADAMUS

Adrian Năstase (prim-ministru): „Va trebui, fără îndoială, să ne gîndim și la lucruri neplăcute. Am văzut ce s-a întîmplat în Iran, recent, după cutremurul care a avut loc. În România se spune că vor mai exista cutremure în 2006, 2012, 2500, nu știm cînd.“

CATEGORIA DA' EU CU CINE VOTEAZĂ COLEGII MEI

Nicolae Văcăroiu (președintele Senatului): „Cum se iau cartelele senatorilor absenți? Cu grijă!“

CATEGORIA UN VEAC DE PESEDERITATE

Bogdan Niculescu Duvăz (purtător de cuvînt PSD): „Ambiguitatea e permisă oamenilor care fac literatură, dar nu celor chemați să aplice legea.“

CATEGORIA LAMA STRICĂ TREABA

Ioan Mircea Pașcu (ministrul Apărării Naționale): „Este vorba de o sabie gruzină cu două lame care, în momentul în care sabia se mișcă, se deschid și provoacă două tăieturi. Eu m-am tăiat cu vîrful.“

CATEGORIA ETERNUL MISOGIN

Paula Ivănescu (deputat PD): „Pentru PSD, a fi femeie reprezintă un handicap și un lucru greu de înțeles.“

CATEGORIA EMIL BOBU

Miron Mitrea (ministrul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului): „Eu tind ca turismul să rămînă aici și, indiferent unde va fi, este important să ne ocupăm serios de lucrurile pe care le am în subordine.“

Ion Solcanu (vicepreședinte PSD): „România trece printr-o perioadă de disoluție a partidelor. Preoții nu trebuie să facă disoluție.“

CATEGORIA ACESTE CUVINTE NE DOARE

Ion Iliescu (președintele României): „Noi trebuie să ne menținem tonusul și angajamentul ca societate.“

Viorel Bumbu (candidat la Președinția României): „Sînt un țigan adevărat și nu văd de ce românii nu m-ar vota.“

„Sînt supus în Alba la presiuni din partea bandei lui Pricu, deoarece sînt angajat în lupta împotriva corupției.“

Întunericitul

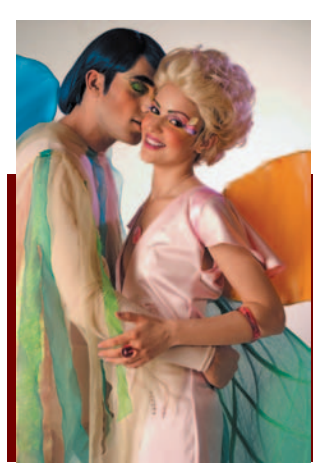

Doamnelor și doamnelor! A apărut **tabu**, cea mai curajoasă revistă pentru femei – numărul pe Luna femeilor, cea mai curajoasă lună a anului: martie! Din sumar: Pictorial Raluca Arvat, Degețica!; Interviu Elan Schwartzenberg: „Răduleasca nu e un personaj care inspiră cocoloșeală”; Femeia **tabu** a lunii: Daciana Sârbu; Andi Moisescu: ce gîndim noi, bărbații, despre femei; Peripeții la tîrgul de bărbați; Dosar: Bărbat urît și bogat sau frumos și sărac?; Interviu Lia Roberts: „Procedăm în viață ca la piață, unde alegem merele după cum arată”.

Citește **tabu**, revista care îi dezbracă pe bărbați de secrete. Vei afla că trăiești într-o lume a bărbaților. Condusă de femei.

Independența Justiției. Studiu de caz: Tribunalul București

Integrarea europeană à la Ceaușescu:

Acum două săptămâni, integrarea europeană a lovit Tribunalul București: panică, biroul procurorilor a fost evacuat cu procurori, fișete, mese, cu pixuri cu tot; curățenie lună; s-a spălat trotuarul din fața tribunalului cu detergent; ușa de acces a judecătorilor a fost închisă să nu murdărească târlanii de magistrați covorul; s-a încercat suspendarea ședințelor în sala de judecată pentru a-i face loc cunoscutei Ana Pauker a Justiției (cine s-a gândit la Rodica Stănoiu o face pe riscul personal) să se adreseze maselor de jurnaliști cu prilejul acestui exercițiu de alarmă… scuze, integrare europeană. În ce consta integrarea? Păi, s-a filmat încăperea în care sunt stocate înregistrările ședințelor de judecată, pentru a oferi Bruxelles-ului dovada că noi facem, nu doar promitem. Înregistrările audio sunt necesare pentru reforma Justiției; toate tribunalele și judecătoriile din țară sunt obligate de câteva luni să înregistreze cu casetofoane tot ce se vorbește în timpul proceselor, după care grefierii trebuie să transcrie de mânuță tot. Numărul grefierilor rămăsese de multă vreme prea mic pentru nevoile instanțelor, așa că activitatea de transcriere a venit ca o lovitură finală. Sistemul era departe de a fi pregătit pentru implementarea acestei măsuri. Dar Gândirea de la Ministerul Justiției nu putea rata o sursă de haos atât de generoasă. Iar după ce a aplicat măciuca, a simțit nevoia să se și fălească, nu-i așa, noi facem reforma, nu contează că blocăm Justiția. Ba mai avem și ocazia, „pe intern“, să dovedim că pretențiile europenilor sunt absurde. După terminarea exercițiului de integrare, deținuții au mutat fișetele, birourile, pixurile și procurorii la loc, în birouașul lor. Permiteți să raportez, integrarea a fost îndeplinită.

Tribunalul București este modelul

ideal de funcționare a Justiției, așa cum o înțelege doamna Rodica Stănoiu. Principiul de bază este asigurarea pedalelor pentru controlul deciziilor. Pedalele, în cazul nostru, sunt judecătorii care ocupă funcții de conducere. Ca să-i ai la talpă, trebuie să ai principii sănătoase în procesul promovării. Principiul numărul 1 este evitarea cu orice preț a criteriului competenței. Principiul 2 este evitarea accidentalilor, prin promovarea rudelor și a rețelei de vulnerabili. Prin vulnerabili înțelegem magistrați cu o condiție materială mai mult decât confortabilă, discuția despre calea pe care s-a ajuns la această condiție mai mult decât confortabilă fiind subiect de disconfort. Oameni care ar avea ce pierde, dacă mă înțelegeți. Dar hai să profităm de ultimul sezon de promovări în Tribunalul București pentru a ilustra povestea asta abstractă. Doamna judecător Laura Andrei tocmai ce fu promovată vicepreședintă. A fost, până mai ieri, președinta secției de litigii de muncă și contencios. Prin promovare, devine și șefa celor două secții penale. Ceea ce înseamnă că ea va dirija dosarele către secții. Dacă am fi cârcotași, am putea crede că, fiind lipsită de competență în penal, doamna Laura Andrei va perturba calitatea actului justiției. Dimpotrivă, stimați justițiabili, în domnia PSD singura competență de care e nevoie într-o atare situație este să respecți principiul „dosarul potrivit la judecătorul potrivit“. Principiu pentru protejarea căruia nici că se pune problema informatizării repartizării dosarelor – o măsură europeană pentru care au existat și banii necesari. Doamna Laura Andrei este soția dlui Jean Andrei. Bun, și? A, nu insistăm, ne cerem scuze notarilor pentru această asociere, dl Andrei este un notar extrem de bine cunoscut. Pe vremuri, când doamna Andrei era președinta Judecătoriei sectorului 4, toate contractele soțului ei erau dirijate către un singur judecător – pe atunci domnișoara Alina Șuțu. Precizăm absolut inutil că toate sentințele erau favorabile soțului președintei. Profit de prilej să vă fac o recomandare: evitați cămătarii. Una peste alta, nu trebuie să vă plângeți de starea materială a familiei Andrei. Prima piatră la temelia acestei bunăstări a fost pusă la începutul carierei Laurei Andrei, care a făcut o frumoasă carieră de judecător simplu la serviciul de executori civili.

Pentru cinstea doamnei Stănoiu mi-aș băga mîna în foc. Dar mă tem că după aceea va trebui să mă trateze medicul meu curant, doctorul Beuran, care s-a dovedit pînă la urmă că e un plagiator.

Rodica Stănoiu și Ion Iliescu, doi demnitari care demonstrează că România e țara tuturor posibilităţilor: o bojdeucă părintească se poate vinde în Filiaşi cu 100.000 de dolari către Petrom, pe cînd un uriaş apartament în Primăverii se poate cumpăra cu numai 100.000 de lei de la Protocolul de Stat

Are tribunalul Laure:

Laura Andrei are o rezervă: Laura Radu. Bună prietenă cu colega de prenume, au fost colege și la Judecătoria sectorului 4; o frumoasă simetrie caracterizează relația celor două doamne: Laura Radu a urmat pas cu pas traseul Laurei Andrei. I-a urmat în funcția de președintă la Judecătorie, iar acum i-a urmat în funcția proaspăt eliberată de președintă a secției civile din Tribunalul București. O performanță pe care nici un sistem concurențial din lume n-ar fi reușit să le-o asigure. Asta ca să fim delicați, că dacă n-am fi am spune clar că judecătorii din tribunal consideră că nici una n-ar avea ce căuta în funcțiile pe care le-au primit cu atâta ușurință. Dar cât timp ești în poziție corespunzătoare față de doamna vicepreședintă Pucheanu Monalisa și mai ales față de satrapul tribunalului, doamna Huza, nimeni nu se miră. A, să nu uit, pe același traseu se pregătește să poposească la tribunal, venind de la Judecătoria sectorului 4, și Alina Șuțu, responsabila cu dosarele dlui Andrei.

Și acum Huza, „aia mare“

Utilitatea acestei încrengături de relații este vizibilă în cazul unor dosare speciale. Așa cum este dosarul Păvălache. Un dosar care zace temeinic ferecat, în fișetul președintei tribunalului. Un dosar pe care procurorul general se pregătește să-l declare secret de stat. Un dosar în care nu au acces decât 2 judecătoare – Costache Antonela, președinta secției 2 penale, și Lolea Viorica. Conform principiilor expuse la început, prima este înarmată cu un soț care se pare că este consilier juridic al unui baron PSD, iar cealaltă a avut o problemă de etică profesională pentru care a fost filată mai mult timp, după care a prezentat suficientă încredere ca să intre în dosarul ultrasecret. În dosar este vorba și despre două judecătoare de la Tribunalul București care ar fi pretins mită pentru a favoriza atribuirea rolului de lichidator al BIR lui Păvălache. Una dintre judecătoarele menționate este Maria Năvală, despre care unul dintre martori a susținut în ședință publică faptul că a cerut 20.000 de dolari; cealaltă judecătoare ar fi solicitat 200.000 de dolari. În transcrieri se vorbește despre „aia mică“ și, respectiv, despre „aia mare“, proporțional cu sumele. Sau cu funcțiile. „Aia mare“ ar putea fi chiar președinta tribunalului. Care n-a fost arestată, poate și pentru că a arestat ea dosarul în propriul fișet, unde se scutură, încet, de probe. Președinta Huza a fost „aleasă“ de magistrații din tribunal, printr-un joc electoral de o desăvârșită discreție, la care nu se știe ce magistrați au participat, membră în Consiliul Superior al Magistraturii. Din această poziție de judecător moral al colegilor magistrați, a reușit să-i influențeze pe moralii săi colegi din CSM întru îmblânzirea sancționării colegei sale Maria Năvală. Așa se face că „aia mică“, amenințată cu „excluderea din magistratură“, s-a ales cu o vacanță – „suspendare pe 6 luni“. Un gest care cu siguranță nu e menit să alunge suspiciunea complicității „ăleia mari“ cu „aia mică“. Dar chiar dacă n-ar fi adevărat că Tribunalul București este putred până la vârf, din impresiile pe care le-am cules din comunitatea magistraților nu cred că este vreun judecător în țară care să provoace atâta dezgust cât reușește să stârnească această perlă din cununa Rodicăi Stănoiu. Nu degeaba a uns-o doamna ministru pe Huza căpetenie a batalionului expediat la Tg. Mureș să înăbușe rebeliunea stârnită acolo de Andreea Ciucă.

Rodica Stănoiu și „paula“ ei

Principiul pedalei nu se oprește la vârful sistemului judiciar. Sistemul însuși este gândit astăzi ca să fie folosit ca instrument de protecție politică. Iar dacă azi familia politică înseamnă, de fapt, o famiglie de interese economice, atunci ministrul Justiției este o piesă esențială. Funcția nu poate fi lăsată, deci, la cheremul unei persoane necontrolabile. Acesta este motivul pentru care credem că ipoteza lansată recent de istoricul Marius Oprea, cum că Rodica Stănoiu a fost colaborator al securistului Ureche, este veridică. Este vorba despre o frumoasă colaborare, întinsă peste ani și peste revoluții, o dată ce l-am regăsit pe Ureche uns de doamna ministru șef al SIPA, recte Securitatea magistraților. Ipoteza mai e susținută și de faptul că doamna Stănoiu, provenind dintr-o familie de țărăniști, a avut un dosar de Securitate foarte greu. Greu și la propriu, Dosarul de Urmărire Informativă al Rodicăi Stănoiu avea 600 de pagini. Ei bine, cu un asemenea handicap era aproape imposibil ca o persoană să facă Facultatea de Drept; iar dacă prin accident ar fi reușit, putea cel mult să devină jurist la Ghimpați, nu autor al capitolului privind „ofensa adusă însemnelor naționale“ în cel mai important tratat de drept penal editat pe vremea lui Ceașcă. Cum credeți, așadar, că toate acestea au fost totuși posibile? Și, mai mult, cum credeți că a fost posibil ca Rodica Stănoiu să bântuie prin țări străine, îndeobște în Canada, în schimburi profesionale? Vă spunem noi că, în asemenea situații, viza se obținea numai după ce ai semnat angajamentul cu diavolul. Of, Paula mea.

Biroul de Investigații

fiică

Ministrul Brînzan a fost tras pe sfori

Ministrul Sănătății, Ovidiu Brînzan, soțul mult mai celebrei Dana Războiu, prezentatoare de știri la TVR, a vizitat, în februarie, spitalul „Clinicile Noi” din Timișoara. Fie vorba între noi, stabilimentul arată jalnic, sub orice standarde, chiar și din Africa sub-sahariană. La 40 de bolnavi există doar un WC, iar de pe pereți cade zugrăveala ca fulgii iarna la Poiana Brașov, unde se relaxează ministrul. Șmecheră, ca orice român, conducerea spitalului a adoptat o strategie tupeistă, ca să-l împiedice pe Brînzan să vadă adevărata stare a spitalului: a tras cîteva dungi de vopsea și a pus sfori de care atîrnau plăcuțe cu „PROASPĂT VOPSIT”. Astfel, ministrul neștiutor a fost condus pe traseul format din sfori pe unde a vrut conducerea, adică pe unde saloanele arătau mai de Doamne-ajută, și a plecat din Timișoara mulțumit de starea Sănătății.

Joc de gleznă la mai multe capete

Pentru iubitorii de scenarii, iată încă unul: cică ar fi existat presiuni din trei părți pentru schimbarea lui Năstase: dinspre SUA, UE și Rusia. Simțind asta, premierul s-a dus să caute susținere tocmai în China. Că doar China are și ea ceva putere și ceva relații. Drept pentru care vor veni investitorii chinezi și valizele lor cu bani sau cu forță de muncă. Dar cu serviciile secrete chineze are o relație foarte bună și Ioan Talpeș, omul din cealaltă tabără! Care, astfel, printr-un joc subtil, a ajuns să fie – pardon de expresie, nea Nelu! – sula lui Iliescu în coasta lui Năstase. Acesta ar fi primul pas spre schimbare? Nu se știe, cert este că, de acum, Guvernul Năstase va fi, puțin, și guvernul Iliescu. Așa încît președintele îl ține în șah pe premier și poate să facă față presiunilor externe, jucînd la două (sau trei) capete. Iar dacă va fi vorba de schimbare, ei bine, cu Ioan Talpeș acolo, are cine să fie premier interimar!

Țărăniștii sînt cu un ochi la slănină și cu altul la pragul electoral

Ați dedus din titlu că e vorba de țărăniștii lui Ciorbea. Care se agață cu disperare de mai toate șansele de a intra în Parlament. S-a zvonit că ar avea loc o apropiere de PRM (că doar Vadim nu mai e antisemit, nu?), o altă apropiere de PUR și, în fine, chiar o fuzionare cu PNL. Dar toate apropierile astea se traduc printr-o depărtare constantă de pragul electoral. Și, în acest caz, ar fi nevoie de o apropiere de PSD care să micșoreze pragul electoral. Ceea ce e nasol în PNȚCD e că președintele Ciorbea nu va putea executa nici o apropiere fără să fie amenințat de o rescindare! Drept pentru care va rămîne un partid extra! Extraparlamentar, am vrut să zicem!

Platon și Aristotel, scenariștii din cartel

Aceste interviuri au fost adevărate, sînt reale şi vor fi autentice

RALU FILIP: „Eu nu am nimic de pierdut aici, am numai de cîştigat“

Ralu este preşedinte CNA. El s-a luat la trîntă cu Parlamentul în plină dispută pe legile electorale. Acum Ralu invocă Europa şi zice: „Vrei clip la televizor, plăteşti la rînd cu publicitatea electorală. Vrei publicitate negativă, e, nu ai voie, dacă nu ai dovezi.“ Ce-i cu Ralu ăsta, de a stîrnit el supărarea parlamentarilor, de vor ei să facă o lege de demitere oricînd a CNA-ului?

Reporter: Ne putem integra cu Ralu Filip în Europa?

Ralu Filip: Presupun că ne putem integra cu oricine!

Rep.: Cu oricine?

R.F.: Cu oricine respectă regulile jocului.

Rep.: Sînt în faţa lui Raluvierme, ziarist al fraţilor Păunescu? Imaginea de dinainte de preşedenţia asta era de neîncredere.

R.F.: E posibil. Judecata publică e diversă. Cred că aici a jucat un rol simpatia sau antipatia faţă de George Păunescu, fiindcă tot ce am scris eu în gazeta lui Păunescu, ca principii, are valabilitate oricînd. Am ajuns la o concluzie destul de înţeleaptă. E bine să aperi un principiu şi nu o persoană.

Rep.: Puteţi spune alături de mine, acum: Jos Fraţii Păunescu?

R.F.: Nu. Nu am motiv.

Rep.: Cu toate învîrtelile făcute, tot îl susţineţi?

R.F.: Asta e. Eu în textele mele am invocat texte de lege şi iată că justiţia mi-a dat dreptate. Unde a fost condamnat Păunescu?

Rep.: N-o întoarceţi ca la Ploieşti...

R.F.: Acum vreţi să spuneţi că nu e bună Justiţia? Nu-mi pun problema dacă Păunescu e curat sau murdar, dar preşedintele Constantinescu a spus că Păunescu e un om OK. Întotdeauna e mai interesant să susţii cauze unde nu te calci cu alţii pe picioare.

Rep.: Să aperi un ticălos.

R.F.: Nu am avut un asemenea sentiment! Eu nu am vrut să conving pe cineva că George Păunescu e un înger, ci am arătat că actele anchetei sînt incorecte. Totuşi, a fost un circ. Ne-aţi numărat scaunele, maşinile din parcarea subterană. Fiecare are libertatea să se implice într-o problemă. E mai cinstit să te implici, decît să te faci că munceşti.

Rep.: Aţi crezut în ce aţi scris?

R.F.: Da. În chestiile juridice.

Rep.: Aţi intrat în CNA.

R.F.: Am aflat că mi s-a propus. Guşă m-a propus înainte de a mă întreba. Am zis că sînt prea tînăr să mă îngrop aici. De aceea, cînd m-am hotărît să intru în CNA, am venit cu o listă de lucruri ce le voi face. Am zis că, dacă pot rezolva problemele alea, merită să mă bag, altfel nu am cîştigat la salariu. Şi vreau să mai spulber un mit... Nu am fost niciodată bine plătit la *Curierul Naţional*. Era un salariu normal de 300-400 de dolari. Nu am scris pe bani.

Rep.: Nu sînteţi pus de PSD ca să le faceţi jocurile?

R.F.: Nu eu vă răspund la întrebarea asta. Domnul Scheele a venit aici şi CNA-ul a fost dat drept exemplu de bunul lui mers faţă de alte instituţii din România. Eu nu am nimic de pierdut aici, am numai de cîştigat.

Rep.: Este scandalul ăsta cu publicitatea electorală.

R.F.: Nu e vorba de asta. Prima problemă este că ni s-au golit de conţinut anumite atribuţii, prima şi cea mai importantă fiind reglementarea campaniei electorale în audiovizual. Parlamentul vrea să fie şi jucător, şi arbitru. Noi am pregătit un proiect bun, Parlamentul ne-a zis: băieţi, mai staţi o tură, iar proiectul nostru a intrat 80% în Legea alegerilor locale, l-a luat domnul Onisei şi l-a copiat acolo. Am spus că noi avem respect pentru Parlament, lăsîndu-i pe ei să adopte, pentru a ne impune şi noi legea noastră. Nu am avut ce să mai adoptăm. A doua problemă e legată de a condiţiona accesul candidaţilor de încheierea unui contract cu posturile private. Noi credem că acest contract trebuie încheiat acolo unde se cumpără spaţiu pentru spoturi publicitare. Altfel, nu cred că jurnalismul se practică pe baza unui contract. Dacă se încheie acest contract, atunci eşti obligat să dai emisiuni electorale la ore de maximă audienţă. Asta mi s-a părut o imixtiune în libertatea decizională a posturilor. CNA-ul a spus că libertatea de decizie trebuie să fie a posturilor şi-n privinţa formatului, conţinutului şi a orelor de difuzare. Bineînţeles, cu respectarea regulilor jocurilor, fără acuzaţii fără acoperire. În sfîrşit, e vorba de publicitate. Că avem mesaj de la Cola sau PSD sau PD e totuna. Publicitatea politică trebuie să intre în cele 12 minute. E mesaj plătit, e publicitar.

Rep.: Publicitatea electorală poate fi în *prime time?*

R.F.: Sigur. Şi publicitatea, şi talk-show-urile. E o hotărîre de marketing a televiziunilor, nu una a partidelor. Mai mult, cînd vorbim de publicitate negativă, cred că vorbim de acel tip de spot de genul celui cu Radu Sârbu care era arătat împuşcat din cauza privatizărilor. Da discursului negativ, nu spotului de acel fel. Nu credem că e corect să se creeze spaimă. Trebuie să se dea informaţie. Ăsta nu a fost bun fiindcă nu a rezolvat problemele ce ne determină nivelul de trai. Ce e mai bine: un dialog faţă-n faţă sau o luptă în spoturi?

N-am visat niciodată să fiu şef. Nu pot spune că mi-a plăcut Puterea. Dimpotrivă, după cum scriam, Puterea m-a plăcut pe mine şi poate că tocmai de aceea mi-a dat un salariu de ministru şi o pîine să mănînc.

Ralu Filip şi Emanoil Valeriu, doi foşti ziarişti ajunşi în structurile CNA care ilustrează perfect zicala: cine poate face; cine nu – îi cenzurează pe alţii

Rep.: Există o imixtiune politică în televiziuni?

R.F.: S-ar putea să existe, dar mai presus de toate există simpatii şi antipatii şi astea se văd. Există interese, aşa cum există concurenţă acerbă pentru rating. Dacă la unele televiziuni apar cimitire unde se dezgroapă unii şi ţi se arată cum se bea cenuşă cu apă sau tatăl care se masturbează în faţa fetei, astea se fac fiindcă se vînd pe piaţă şi nu pentru că un partid cere să-i daţi aceste produse.

Rep.: Adică are dreptate Adrian Sârbu care zice că nu datoriile către stat îl fac să facă programe proaste, ci ratingul şi publicitatea.

R.F.: Are dreptate, economic vorbind. El îţi arată nişte fapte care sînt reale. Nu-ţi arată altceva. E un tip de jurnalism. Dom'le, sînt pe banii mei. Analizele politice nu se vînd. Acum trebuie să ne întrebăm şi la tipul de mesaj politicianist. Aţi văzut altceva decît conferinţe de presă şi declaraţii, lucruri mai aproape de presa scrisă? Am învăţat şi eu ceva aici: noi greşim uitîndu-ne doar la ştiri şi la dezbateri. Un consultant francez ne-a spus că prezenţa unui politician într-un program de divertisment îi ridică acestuia mult mai mult cota. Programele sînt făcute de publicitate. Ştiţi cît e volumul de publicitate în audiovizual? 110 milioane de dolari, din care statul dă 6%. Publicitatea asta nu poate fi teleghidată către anumite posturi. Ei dau seamă de vînzarea produselor. Publicitatea provoacă audienţă, cerînd anumite programe.

Eugen ISTODOR

Pentru monumentul unei femei monumentale

Motto: *„Trei zile dacă mai trăiesc, da' vreau să ştiu că s-a limpezit lumea“*
Elisabeta Rizea

Cine este Elisabeta Rizea şi cui foloseşte acest monument

Născută în Domneşti-Muscel, Argeş, strașnica femeie care-şi făcea cruce cu limba în cerul gurii în timpul anchetei a fost arestată prima dată în 1949 şi anchetată de Securitate pentru că a sprijinit activ „banda teroristă Arsenescu-Arnăuţoiu“. Grupul de partizani, de fapt eroi ai rezistenţei anticomuniste, supranumit „Haiducii Muscelului“, ajutaţi de Elisabeta Rizea, soţul ei Gheorghe şi fiica sa, cât şi de către majoritatea sătenilor din Nucşoara (familiile Arnăuţoiu, Jubleanu şi Chirca au fost familii care s-au sacrificat aproape în întregime), a fost fondat de un fost colonel al Armatei Regale, Gheorghe Arsenescu, împreună cu locotenentul Toma Arnăuţoiu, şi a activat între anii 1949-1958 pe versantul sudic al Munţilor Făgăraş, Iezer şi Leaota. Toţi luptătorii, inclusiv comandanţii acestora, au fost ucişi în lupte, s-au sinucis sau au fost executaţi de Securitate, ultimii în anul 1962. Elisabeta Rizea şi soţul ei au fost arestaţi prima dată în 1949, anchetaţi şi bătuţi de Securitate. Eliberată în 1956, a continuat să-i ajute pe partizani. După doi ani a fost din nou arestată şi condamnată la moarte, pedeapsă comutată la 25 de ani de muncă silnică. A fost eliberată în 1964 şi a murit în 2003, după ce a fost vizitată de către Regele Mihai I şi preşedintele Constantinescu. Urmăriţi de vorbele sale: **„Trei zile dacă mai trăiesc, da' vreau să ştiu că s-a limpezit lumea“,** încercăm să-i onorăm această ultimă dorinţă, dar şi pe acele femei care au luptat umăr la umăr cu bărbaţii lor, uneori cu arma-n mână, murind în închisoare sau în munţi: Arnăuţoiu Laurenţia, Plop Maria, Chirca Elena, Maria Jubleanu, Tomeci Elisabeta. Monumentul propus să ia locul statuii lui Lenin în Piaţa Presei Libere este nu numai o simplă statuie a unei femei-simbol al luptei populare împotriva comunismului sau un exemplu de verticalitate pentru toţi ziariştii care trec pe lângă el, ci şi o satisfacţie profund umană că, cel puţin o dată într-o sută de ani, se face un pic de dreptate.

Liviu MIHAIU

Au semnat pentru: Dan Pavel, Aurora Liiceanu, Adrian Cioroianu, H.-R. Patapievici, Neagu Djuvara, Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Mircea Toma, Cornel Ivanciuc, Andrei Pleşu, Gabriel Liiceanu, Marius Oprea, Stejărel Olaru, Ioan T. Morar, Anton Georgescu, Alexandru Ionescu, Ştefan Agopian, Dana Deac, Costi Rogozanu, Ludovic Spiess, Dumitru Costin, Matei Brătianu, Petru Romoşan, Dan Turturică, Marius Ghilezan, Viorel Moţoc, Mona Muscă, Cornel Nistorescu, Marius Tucă, Titus Muntean, Sorin Roşca Stănescu, Gabriela Adameşteanu, Rodica Palade, Doru Buşcu, Mihai Răzvan Ungureanu, Nae Caranfil, Lucia Hossu-Longin, Florin Călinescu, Lucian Mîndruţă, Cozmin Guşă, Mircea Dinescu, Simona Kessler, Simona Marinescu, Valentin Nicolau, Dan Chişu, Cristian Pîrvulescu, Stelian Tănase, Radu Varia, Tudor Octavian, Mariana Nicolescu, Andrei Gheorghe, Viorel Hrebenciuc, Dan C. Mihăilescu, Traian Băsescu, Rodica Culcer, Varujan Vosganian, Sorin Radu, Dan Tomozei, Manuela Ştefănescu, Mihai Dobrovolschi, Cristian Boureanu, Rodica Mandache, Mihaela Mihai, Elena Lasconi, Victor Ciorbea, Anca Fusariu, Mariana Şoitu, Horia Romanescu, Doru Dumitrescu, Doina Cacoveanu, Mihaela Rădulescu, Gheorghe Tache, Părintele Iustin Marchiş, cei 1.500 de membri ai Federaţiei Române a Foştilor Deţinuţi Politici Luptători Anticomunişti (preşedinte Bororeţ Vasile şi dr. Cornea), Asociaţia Universitari pentru Universitate şi Alianţa Tineretului Universitar. Le mulţumim din suflet jurnaliştilor de la *Gazeta de Maramureş* care ni s-au alăturat atât în acţiunea de popularizare a monumentului, cât şi în cea de finanţare. Le mai mulţumim în mod deosebit jurnaliştilor de la Televiziunea Română, devenită un partener de nădejde pentru întreprinderea noastră. Lista rămâne deschisă.

FINANŢAŢI AICI!

Aşezământul cultural „Academia Caţavencu“ va aduna şi administra fondurile necesare şi va iniţia toate demersurile pentru construcţia monumentului Elisabetei Rizea, simbol al rezistenţei împotriva comunismului. S-a obţinut acordul primarului general al Capitalei. Se va organiza un concurs naţional pentru proiectul acestui monument, ce va fi ales de către un juriu alcătuit, deocamdată, din: Andrei Pleşu, Mihai Oroveanu, Radu Varia, Aurora Liiceanu. Cei care doresc să contribuie financiar la realizarea acestui proiect sunt rugaţi să doneze în conturile:

ROL 4220102299012
USD 4220102299013
EUR 4220102299014 deschise la B.C. ION ŢIRIAC – sucursala Izvor; titular cont:
AŞEZĂMÂNTUL CULTURAL „ACADEMIA CAŢAVENCU“.

Cuvîntul care românuiește

Cîte obiceie, atîtea bordeie, dar și cîte ziare, tot atîtea Românii. Astfel, ***Jurnalul Național*** e în Dacia istorică. Dezvăluirile incendiare? Dedesubturile filmelor cu Sergiu și Veronica (luni), culisele procesului Ceaușeștilor (marți), Securitatea a avut agenți în tabăra maghiară (miercuri), osemintele lui Bălcescu sînt de negăsit (joi), revoluția nu a fost făcută de români (vineri). Cum există premiile de actualitate, de pe prima pagină, precum Daciile și Hondele, ***Jurnalul*** va dezvolta curînd rubrica „Voievozii de la pagina 5" și va dezbate pe tema „Sifilisul lui Eminescu – perspective". Știm istoria ***Jurnalului***: acesta umblă călare pe dinozauri ca să prindă tirajul ***Libertății.*** Privim spre România ***Libertății.*** Ea este a banului: „S-a luat potul cel mare!" (luni). Dar și a țiganilor cu ștaif: „Eu, Adrian Minune, mafiot și traficant de droguri?" (marți), „Cititorii în gunoaiele VIP-urilor" (miercuri), „Țiganii i-au bătut pe români la gunoaie" (joi). Dacă ***Jurnalul*** nu a găsit nimic cu Bălcescu, uite că Gazeta de la pagina 5 descoperă ceva la Paris: „Grecea și-a pierdut virginitatea la Paris" (vineri). În condițiile acestea, ***Curierul Național*** este actual: Principala problemă a României e corupția (vineri), cine dinamitează contractul Bechtel (joi), mineriadă în Oltenia (miercuri). În rest, ***România liberă*** este la fel ca întotdeauna. Vehementă opt pagini, cu publicitate 20. Limbajul preferat este: filaj, racolare, campania murdară, guberniа lui Mischie, viloiul lui Cozmâncă (publicat în alte ziare de acum un an și ceva), tunuri de milioane de dolari, pușculița electorală. Un fel de horror politic. Din nefericire, guvernul Năstase era la Bruxelles și nu a perceput cutremurul pregătit de jurnaliștii ***României libere*** împotriva lui. La capătul celălalt, șpriț ușor de primăvară e ***Național.*** Pe prima pagină apar poze de strictă necesitate: cu Iisus (uite, singura ratată de Fane Jeg), cu Valentin Nicolau, cu Raicu, cu Carmen Stoian. Fiecare cotidian e cu România lui. Românie pe care a închis-o Năstase singură acasă cînd s-a dus la Bruxelles.

Eugen ISTODOR

canalul mass-midia năvodari

● **Liana Ionescu, pomenită de noi ca o viitoare șefă OTV, face cîteva lămuriri necesare. Pe cînd se afla în Franța a fost contactată de o persoană onorabilă (cel puțin pînă atunci) care i-a cerut acordul de principiu pentru Noul OTV, un viitor post de divertisment pe model italienesc. Și, mai ales, un post fără nici o urmă de Dan Diaconescu. La întoarcerea în țară, Liana Ionescu a avut surpriza să constate că tot proiectul era o spoială pentru ca Dan Diaconescu să se mai poată uita în Oglinda TV și s-a retras fără echivoc din țărășenie. Așadar, apartamentul noului OTV va avea altă femeie în casă.**

Zețarul Ivan

Dumitru, în sprijinul celor slabi ca un sechelet

Dumitru Sechelariu e un om darnic. El a dat orașului său un nume de stadion și cîteva tone de cîrnăciori cu cola, de ziua lui de naștere. Plus un frate bogat. În această imagine, Sechelariu tocmai dă orașului său 100 de milioane de lei. Gestul se consumă la Gala anuală a Premiilor Comunității Băcăuane, unde Seche a licitat diverse obiecte pentru ca banii lui să se ducă mai apoi la bătrînii neajutorați. Pe ce crezi că a licitat Sechelariu 100 de milioane? Pe ce-ar putea să arunce Sechelariu o sumă care nu i-ar ajunge la table nici cît să aranjeze pulurile, iar la barbut nici cît să-și frece zarurile de zonele norocoase? Ce credeți că i-a atras primarului interesul din toată licitația? Nu un tablou, nu o tavă de argint și nici măcar o ie de folcloristă din patrimoniul național. Sechelariu a licitat un telefon mobil! Dă-o dracului de treabă, că și Ciocoiu ar fi licitat pentru ceva mai valoros. Nu mai spun de Cursaru, ăsta pentru niște bătrînei neajutorați ar fi licitat și tricoul lui Picasso de la tabloul de retragere. Sincer, nu ne așteptam la un asemenea gest acultural tocmai de la un primar cu nume de stadion. La banii și la faima lui, un telefon mobil putea să-și ia și gratis, la ieșire, de prin paltoane.

Ștefan cel N-are

MAMA NATURĂ
TATĂL ALCOOLIC

România.
Mici fragmente de neant.

Pe față și perverso

Încă din liceu am dat pe traseul lui 311 de perversul care acționează pe această linie. E un tip chelios, subțire, cu mutră de nazist, care stă numai pe scară, înghesuie delicat toate femeile și altceva decît asta nu face toată ziua. Săptămîna trecută am văzut că a început să acționeze și pe traseele de troleibuze din centru. Pentru că altceva nu face de vreo șapte ani de cînd l-am văzut pentru prima oară, îmi dau seama că omul ăsta nu lucrează. Dar pe ceva tot pune mîna.

Fanfară pentru doi

Să vă spun cum e la o înmormîntare cu fanfară. Am mers o oră și jumătate pe jos, cu fanfară în spate pînă la cimitir. Cei patru trompeto-saxofono-clarineto-tobosari cîntau toate genurile de muzică, adaptîndu-le să pară de înmormîntare. Toată lumea care rămînea în spate, lîngă muzicanți, suferea îngrozitor. După 2-3 minute, cei din spate încercau să îi depășească pe cei din față, ca să obțină un loc mai departe de tam-tam. Cei din față se trezeau la un moment dat în spate și se grăbeau în față ca să îi depășească pe cei care fuseseră în spate. O oră și jumătate, toată lumea a ținut-o numai într-o alergătură și o depășire. Cînd ajungeam în spate, stăteam puțin și apoi ziceam: „Hai să depășim!". Și depășeam!

O insulă de slatinitate

Ca fiu reîntors al Slatinei, mă simt obligat să vă spun ce am înțeles din oraș mergînd pe stradă:
– Slatina, orașul plin de magazine de amanetat. În unele blocuri am văzut chiar și două amaneturi.
– Slatina – locul unde am văzut un magazin second-hand cu un anunț teribil: „Orice produs – 38.000 de lei".
– Slatina – locul unde am aflat că popa din Perieț, un sat din zonă, pune muzică de petrecere în biserică, după slujbă, face un fel de discotecă cu tinerii din sat și înjură.
Slatina, te iubesc!

Mărinică, dă-te prins!

În fiecare zi aud de pe geamul biroului meu pe cineva care strigă: „Mărinicăăăăă!". În fiecare zi de 4-5 ori, uneori și mai des. Presupun că e vorba de echipa de muncitori care-o freacă de vreo doi ani pe jos, sub geamul meu, încercînd să ridice un fel de coșmelie (care s-a și prăbușit o dată, anul trecut). Aș avea și eu o rugăminte: Mărinică, frate, răspunde-i o dată omului, că eu unul m-am săturat să-ți aud numele de cîteva ori pe zi. Vezi ce-o vrea de la tine de te strigă cu atîta disperare de o grămadă de timp. Poate o fi rîndul tău la sticla de țuică și de-aia te strigă – că nu pot trece sticla mai departe. Spune, frate, dacă te-ai lăsat, nu te mai rușina, că-l trimit pe nea Vergilică să-i rezolve pe băieți și să mă scape și pe mine de problemă.

Ethos, Porthos și Aramis

reportaj cu țara de gît

Încă un banc bun: un proces-verbal făcut de polițist

„Care ai zis, bă, că bărbatul meu e beat și se pișă de pe bloc?" 24 iunie. Zi de pensie. Pensionarii așteaptă pe băncuță venirea poștașului. Din scară vorbește Gherghina Predoi. Ilie Tița se aude: „Eu!". Gherghina din mama lui nu l-a scos. Tița a făcut-o nesimțită și mai ales altele. Gherghina a depus plîngere. Tița a fost chemat la secția 19. Agentul șef Lixandru și-a făcut datoria: l-a luat cu injurii blînde pînă l-a dat rostogol pe treptele secției. Tița s-a dus la comisarul Dăltuț. Dăltuț îi dă cazul lui Ștefan. Ștefan trimite scrisoare că se va soluționa către împăcare. La cîteva zile vine proces-verbal cu 5.000.000, semnat de Sorin Tufeanu. Martorii infracțiunii de 5.000.000 sînt unul viu și doi necunoscuți. Nicolae Sima fusese de față la înjurături. Ștefan Georgeta și Florica Lica erau morți, fără adrese, fără nici un semn de identificare. Nu se știe cine sînt. Două victime ale accidentelor de circulație? Agentul Sorin Tufeanu le putea găsi pe două cruci, pe marginea drumului. Două cruci chiar au astfel de nume pe ele. Nume potrivite pentru procesul-verbal. Tița a respins procesul-verbal. S-a intrat în sala de judecată. Tița a făcut investigații. Cele două nume semănau cu cele ale vînzătoarelor de la buticul din colț. Nici morții de pe cruce, nici vînzătoarele nu fuseseră de față pe 24 iunie. Tufeanu a venit pe strada Iancu Jianu, cea cu scandalagiii, a intrat în butic și-a luat o Cola și a copiat ecusoanele. După atîtea aventuri ale lui Tufeanu, e plictisitor acum să vedem cum soțul Gherghinei a fost administrator după Tița, răsturnîndu-l din scaunul de administrator împreună cu restanțierii. Tița se laudă cu redresarea blocului din Iancu Jianu, cartierul Rahova. Dar chiar nu mai are asta importanță. Important e că pensia nu o mai așteaptă pe băncuță.

Eugen ISTODOR

Da, onorată instanţă, dacă zice şi martorii acuzării, cei doi morţi aici de faţă, că mă fac vinovat de insultă, atunci aşa e. Eu l-am văzut pe vecinu' cum urinează beat de pe bloc şi i-am strigat s-o mai plimbe, că prea insista numa' pe două doamne pensionare. Mai ales că babele, cum era ele preocupate de discuţie, credea, săracele, că plouă şi deschisese umbrela, să nu se ude. Deh, de unde să ştiu io că cu un om sensibil ca vecinu' trebuie să vorbeşti politicos cînd se pişă?

Tița Ilie, o dovadă vie că la noi Justiția nu e doar oarbă, ci moartă de-a binelea

La cric, un accident banal

Domnule polițist, să vă spun cum s-a întîmplat. Circulam cu viteză regulamentară, cînd m-a depășit prin față un grup de copii care mergea prin curtea școlii. Am reușit să evit accidentul virînd brusc la stînga. În timp ce o călcam pe doamna învățătoare, mi-a sărit brusc în față o trecere de pietoni pe care circula o babă. Am tras tare de volan în dreapta, evitînd baba la mustață. Adică i-am șters doar mustața. Apoi, în timp ce călcam grupul de copii care tocmai ieșise din curtea școlii și intrase la Internet-cafeu' de peste drum, din stînga mi-au sărit în față 30-40 de cyborgi dintr-un joc de pe calculator. Am ieșit în viteză din Internet-cafe și, după ce-am călcat-o pe babă, care tocmai se urcase imprudentă în tramvai, am pus o frînă bruscă de motor. Atunci am zburat peste capetele călătorilor, mulți dintre ei fără bilete compostate, și am nimerit, ieșind printr-un geam uitat deschis de manipulant, între cele două tramvaie. Sînt nevinovat! De vină este conductorul tramvaiului din stînga care trecea prin locul nepermis pe lîngă refugiu!

Hatmanul Arbore cotit

Bursa șpăgilor

O șpagă de toată jena

Vă spun sincer: mi-e foarte rușine să dau șpagă. Uneori mă suspectez chiar că nu sînt deloc un bun român, că, pe măsură ce înaintez în vîrstă, devin din ce în ce mai puțin patriot în chestiunea șpăgii. Acum cîțiva ani îl puteam privi în ochi pe cel căruia îi dădeam vreo șpagă (bani, țigări, cafea etc.) – acum nu mai pot. Zilele trecute a trebuit să ajung la un spital de cartier, aveam de făcut niște injecții, cîte una pe zi, în total șapte. Pentru mine, partea cea mai delicată nu este cînd asistenta îmi înfige acul în carne, nici cînd medicamentul intră în mușchi sau cînd acul este scos afară. Partea dureroasă este atunci cînd trebuie să-i mulțumesc asistentei, fiindcă nu pot să-i spun „mulțumesc“ și-atît. Oricît ar fi de amabilă, femeia căreia tocmai i-ai arătat fundul mai așteaptă și altceva de la tine în afară de inevitabilul „mulțumesc“. Eu așa am făcut: după ce i-am mulțumit privind-o în ochi, am întors capul într-o parte, am scos 20.000 de lei din portofel, i-am pus pe masă și am plecat fără să mai spun un cuvînt. Niciodată nu am știut care e șpaga potrivită pentru o injecție care oricum e gratis.

Diazepam-pam

La vama PSD, provizoratul de trei luni durează ani

Dacă tot am deslușit într-un recent *Dosar Chix* cine și mai ales al cui este Tudor Tănăsescu, șeful suprem al vămilor noastre pămîntești, haideți să ne aducem aminte de un episod care se petrecea în urmă cu un an. Citățm dintr-un comunicat de presă al Finanțelor: „Prin ordin al Ministerului Finanțelor Publice va fi numit temporar, pe o perioadă de trei luni, în funcția de Director General al Direcției Generale a Vămilor, Tudor Tănăsescu“. După cum se observă, a trecut un an de la o numire temporară, pe trei luni. Probabil că e un nou program al PSD, care a inventat pentru copiii săi (Tănăsescu a fost multă vreme într-o incompatibilitate de toată jena, ca mare vameș la „Tîrguri și Expoziții“ și lider PSD, stare din care a evadat printr-o ordonanță de guvern ce suprima, putoarea, exact acel articol din Statutul Personalului Vamal care interzicea apartenența la un partid politic) conceptul de veșnicie provizorie la stat. Ori te pomenești că-l țin acolo să se învețe minte, ca să vadă și el ce simt TIR-iștii ăia care stau cu zilele la cozile din vămi!

Vamă eroină

Fațada, așa nu

Cred că v-ați dat seama ce se întîmplă cu această ștampilă care marchează teritoriul Primăriei sectorului 1. S-a scurs. Firește, ca și în cazul drumurilor care trebuie reparate tot timpul deoarece nu sînt făcute bine de la început, și în acest caz Primăria trebuie să renoveze încă o dată această fațadă, dînd iar niște bani firmei respective. Ceea ce ne-a făcut să ne gîndim la o soluție alternativă: de ce nu apelează la niște puștani din ăștia care scriu graffiti-uri pe pereții Bucureștiului? Ca să zicem așa, ăia chiar că sînt privați, nu au interese comerciale, nu o fac nici pentru bani, nici pentru că i-a pus șeful. Ar fi scris aceeași incripție în culori frumoase, poate cu un cap de mort alături sau cu un text adiacent de genul: „Jos Iliescu!“, dar spray-urile lor chiar ar fi fost de calitate.

Sprayul Independenței

Guvernarea PSD își arată oasele

Sub sediul PSD a fost descoperit un schelet. O fi fost vreun țărănist din '44, venit și el să intre în PSD ca să nu mai moară de foame.

Jonathan Scheelet

Lotografie de grup

– senzaționalele voturi ale *Academiei Cațavencu* –

A trecut o săptămînă și ceva de cînd s-a cîștigat marele pot la Loto. Ăstimp, ne-am mai limpezit mințile, ne-am refăcut planurile de viață, serios alterate de perspectiva cîștigului – și, cînd ne-am dat seama că fără cele 3 milioane de dolari în buzunar n-avem prea multe de făcut pe lumea asta, ne-am gîndit să ne ocupăm timpul cum om putea. Așadar, ce să facem, am votat din nou: sîntem sau nu sîntem de acord cu numerele care au ieșit la Loto cu ocazia marelui cîștig? Să urmărim rezultatele votului și să ne păstrăm cumpătul.

PENTRU

Viorel MOŢOC

DA, sînt de acord. Nefiind numerele mele, am scăpat de grija administrării unor milioarde. În plus, în discuțiile cu amicii, pînă la viitorul Mare Report, o să ne mai întrebăm, poate: „Ce este viața? Ce e omu'?". Nu numai „Tu ce-o să faci cu banii?".

Dan STANCIU

Sînt întru totul de acord cu aceste numere. Nu văd ce aș putea avea împotriva lui 7 ori a lui 10. Sau a celorlalte patru, pe care nu le mai țin minte. Sînt niște numere cumsecade, își văd de treaba lor și nu m-au supărat cu nimic. Dar mă nemulțumește oarecum principiul jocului. De ce să alegi 6 numere din 49 și nu altceva? De pildă, nume. De ce să nu cîștigi miliarde jucînd varianta simplă Nae Adela Nicu Gigi Ramona Săndel? Și viceversa, de ce să ai de ales între literele PSD și PNL, cînd ai putea alege 409 ori 124? Sau alte cifre. Și de ce să alegi ca președinte al României un A. Năstase, un T. Stolojan ori o L. Roberts, cînd ar fi poate mai buni un 18, un 720, un 99, un 1.046 sau un 75.362? Cred cu tărie că avem nevoie, la cîrma țării, de clarviziunea, priceperea și integritatea morală ale lui 75.362. El va elimina corupția, va pune capăt marasmului economic și va integra România în 151.

Alin IONESCU

Normal că sînt de acord, pentru că nimic nu e întîmplător pe lumea asta. Fiți atenți! Deci 7+10+12+13+22+32=96; 96 este un fel de 69 pe invers; 96-69=27; 27 este compus din cifele mistice 2 și VII, unde 2 este numărul de ființe din rai, adică el și ea, sau alba-neagra aia Yin și Yang, iar VII este suma prenumelor lui Lenin și Iliescu (VI+I=VII). Data viitoare jucați combinații cu IV Stalin și Carol II, că echinocțiul e pe vine!

Iulian TĂNASE

Eu am apucat deja să le spun alor mei că mi-au ieșit toate aceste șase numere cîștigătoare, unei verișoare i-am și trimis vreo 700 de milioane de lei, ca să-și ia *Septuaginta,* sorei mele i-am cumpărat o mașină străină (nu mai știu ce marcă, fiindcă nu am avut curiozitatea), unei vecine i-am cumpărat apartamentul în care stătea și am dat-o afară, lui Mușat i-am dat 300 de milioane ca să-și cumpere un celular nou și niște șosete profesionale de motociclist – după cum vedeți am făcut deja niște cheltuieli și acum nu mai pot să dau înapoi. Cum să spun că nu sînt de acord cu numerele astea?! Ar însemna să spun adevărul și numai de adevărurile astea nu are lumea nevoie.

ÎMPOTRIVĂ

Alexandru VĂRZARU

Nu prea sînt de acord cu aceste numere. Șaptele e agresiv, de asta nu l-am pus, dar și restul au defecte. 10 era interesant, dar pentru că am luat rar zece în facultate am pierdut legătura cu el. Mă enervează, l-am evitat. 12 e prea simbolic, îmi plăcea ca număr, dar mă enerva că e simbolic. 13 e cunoscut ca Andreea Marin și Coelho, trec pe trotuarul celălalt cînd îl văd. 22 e prea elitist, îl respect dar nu am ce discuta cu el, din vina mea, bineînțeles. 32 îmi place, e singurul cu care chiar sînt de acord. De altfel, e singurul care mi-a ieșit.

Alexandru DUŢU

40 jumate e singurul număr pe care l-am nimerit la (o pereche de adidași) Loto vreodată. În rest, sînt profund nemulțumit. Le truchează și niciodată n-au ieșit numere transcendentale sau cifre octanice. Acu', de pildă, am jucat ± *pi;* p-ormă am jucat *i,* am zis să joc mai complex; apoi două infinite mici – unu' pe undeva printre 4,218 și 4,219 parcă, și-al doilea printre 108 și 3 – și un ∞ mare; ca să-i iau prin învăluire, am pus și-un ∞ actual, unu' potențial și unu' nenumărabil. Și, cînd colo, din urnă a ieșit un șir convergent care tinde la Ferrari.

Marius BORŢEA

Din principiu nu sînt de acord cu nici un număr din cele 49. Ba aș zice că și 50 mă scoate din sărite. De aici încolo, pînă pe la 70, încep să mă mai obișnuiesc cu gîndul. Între 70 și 90, numerele îmi sînt indiferente. Adevăratele numere abia de la 90 încep. 93 și 105 sînt preferatele mele. Profit de ocazie pentru a transmite un mesaj: 93 și 105, vă mulțumesc că existați!

Gabriel DROGEANU

Să fie clar: nu sînt de acord cu numerele cîștigătoare de acum două săptămîni. Mi se par mai meseriașe acelea care au ieșit cînd nu cîștiga nimeni, pentru că ele au fost în stare să rămînă nedescoperite pînă la capăt. Eu nici măcar nu le știu pe cele despre care discutăm aici, așa că nu mă voi întinde, căci, așa cum nu e frumos să vorbești despre oameni pe care nu-i cunoști, nu mi se pare normal să vorbesc despre numere pe care nu le-am aflat nici acum. Oricum, din cîte am auzit eu de la băieții care plîngeau prin redacție, au fost trei oameni care le-au ghicit, ceea ce mi se pare penibil pentru ele. E clar, au fost slabe.

INDECIȘI

Ioan T. MORAR

La vîrsta la care mă aflu ar trebui să-mi placă majoritatea numerelor pentru că multe dintre ele au fost vîrsta mea la un moment dat. Și, dintre toate, îmi place cel mai mult 13, că este ziua mea de naștere. Am jucat 13 pînă m-am plictisit. Și după ce m-am plictisit eu, s-a plictisit el să mai stea, așa că a ieșit mereu. Chiar și duminica trecută și-a scos capul. Dar eu nu l-am jucat pentru că mi-am spus că prea ar fi fost culmea să iasă și la potul cel mare, și la potul cel mic. Așa că, duminica asta ce a trecut, n-am luat nici potul cel mic deoarece mi-au ieșit numai trei numere! Și de șapte m-am plictisit, deși îl jucasem mult, e cifra mea preferată. Cît despre 22, eu prefer revista cu același nume! Ce să mai zic, nu peste mulți ani îmi va fi și mai greu să joc la Loto deoarece voi împlini 49! Și chiar nu cred că din toți anii de pînă atunci numai șase-s norocoși!

Dragoș MUȘAT

De exemplu, eu sînt de acord cu 10, 12 și 7. De exemplu, nu sînt de acord cu 13, 22 și 32. Cu 10 sînt și de acord și nu sînt de acord, asta ca exemplu. Exemplu: 10 mi se pare un număr corect, de la mama lui. Păi, cum dracu' să fii născut în același timp pe 7, pe 12 și pe 32, de exemplu? Uite, de exemplu, 32. Eram nervos în după-amiaza aceea, nici nu m-am gîndit la 32, de exemplu! N-am alt exemplu!

ALTE VOTURI

Eugen ISTODOR

Eu nu mă pun cu norocul divin de la Loto. N-am noroc la Loto, poate am noroc în scris. Așa că voi fi împotriva tuturor voturilor pro și contra ale colegilor mei. Dacă cu un bilet de Loto nu am cîștigat 3 milioane de dolari, poate cu astea trei rînduri cîștig 40.000 de lei, o variantă și jumătate pentru

Pentru Gigi Becali

Avicola Iași are mulse avantaje

Aflînd că dl Gigi Becali a cumpărat pachetul majoritar de acțiuni de la Avicola Iași, un grup de tinere oi, în numele cărora semnează Mioara Beee, ne-a trimis la redacție o scrisoare deschisă cu rugămintea de a o publica. Înțelegînd durerea doamnei Beee, ne simțim obligați să fim ecoul public al suferinței domniei sale. Iată, în continuare, textul scrisorii:

Scrisoare deschisă către patronul spiritual al stînei noastre, dl Gigi B.

Dragă nea Gigi,

Seara trecută, în timp ce stăteam la muls alături de o colegă de-a mea, am aflat cu stupoare, de la ciobanii care ne trăgeau de sîni, că matale, idolul și binefăcătorul nostru, ai cumpărat Fabrica de ouă de găini de la Iași. Nu-ți spun ce tristețe s-a făcut în stînă cînd au aflat și suratele mele, Miorița, Bibisica și Jeni, despre această trădare, la care nici una dintre noi nu se aștepta. Adică cum, bre nea Gigi, matale te-ai săturat de laptele nostru, de brînzica noastră, de iubirea ce ți-o purtăm? Nu ne mai vrei, bre nea Gigi? De ce n-ai venit la noi să ne zici: fetelor, ați cam pus celulînă pe șolduri, v-ați cam behăit la față, vi s-au lăsat coarnele? A trebuit să aflăm de la niște ciobani.

Tocmai de aceea, am cerut *Academiei Cațavencu* să ne publice această scrisoare către matale, cu rugămintea să le lași pe vacile alea de găini și să revii la noi, acolo unde ți-e sufletul și unde te-așteptăm cu toată turma. Mieluții tăi îți duc dorul și behăie după tine, Gigi. Întoarce-te și noi o să uităm totul și-o să fie ca înainte!

Iar dacă nu, noi îți urăm tradiționalul „Beeeee". Pardon, „Beeeeep".

A ta pe veci,

Mioara Beeee

La Justiție se filmează o demisiune cu cameră ascunsă

De la o vreme, doamnei ministru al Justiției i se spune pe șest, în parohia sa, „Paula“, după presupusul nume de cod din vremurile de mult apuse. Avînd în vedere acest amănunt, cum traduceți exclamația „Băăăă, își dă «Paula» demisia!“? Hei, nu vă grăbiți să puneți vinul la rece, nu vă sunați prietenii și nu dați cu roba de pămînt. Dimpotrivă, procurați-vă urgent o moacă tristă, nu faceți ca angajații din unele structuri ale Justiției care au luat-o de bună. Este doar un zvon care a curentat recent birourile din Ministerul Justiției, Tribunalul București și, probabil, alte rude ale acestor instituții. Pe scurt: pe 18 februarie, doamna ministru trebuia să efectueze o vizită de lucru în Tribunalul București. Pe 17 s-a propagat zvonul cu demisia și, o dată cu el, un val de bucurie. Nu atît de mare ca unul provocat de șase numere la Loto, dar de patru tot a fost. Vizita a fost anulată. O tulpină a virusului s-a cuibărit și în minister, și tot cu veselie a fost întîmpinată. Se presupune că e un zvon de laborator, eliberat în sistem pentru a verifica imunitatea angajaților la astfel de vești, iar misiunea a fost un succes deplin. Mai ales că SIPA, „garda pretoriană a celui mai puternic om din stat, ministrul Justiției“ (vezi pagina 3 din *Academia Cațavencu* de acum două săptămîni) atît așteaptă – „orice informații obținute *accidental*, care se referă la acte de corupere (sanchi), a unor persoane din domeniile: administrație de stat, justiție, parchet etc.“. Vă dați seama: sigur s-au infestat cîteva persoane cu virusul HIV-SIPA.

Instanța și Costel

Dotarea Justiției, de la alfa la Paul Omega

Un zvon pe care vi l-am prezentat acum cîteva săptămîni spunea că un anume Maricel de la Iași (zis și Popa Omega) achiziționează în secret aparatură de ascultare. Ei bine, Maricel a ieșit la lumină. Dar asta contează mai puțin, mai interesant e să vedem cine a intrat cu ocazia asta în beznă. Niște bugete de la stat, bineînțeles. Recent, Omega a spus la toată lumea la ce folosește aparatura. Aparatura se folosește în toate sălile de judecată din Iași. Oficial, s-a spus numai că sistemul cuprinde mixer, amplificator, incinte acustice și microfoane. La numai 30 de meleoane setul (ori cîteva zeci de seturi). Instanța a dat banii, Popa, că doar nu-i ușă de biserică, i-a luat. Asta după ce pusese aparatură similară și la noul sediu al Curții de Conturi Iași (plus mobilierul, probabil pentru a masca din fabricație microfoanele). Care Curte de Conturi l-a recompensat pe Popa ajutîndu-l tot pe la conturi.

Stănoiu și Brănoiu

Poliția presei

A doua cădere a Bizanțului

În numărul de marți, 24 februarie, al *Evenimentului zilei*, Alin Ion zice că „Un colecționar gorjean are pendula lui Tătărăscu și șevaletul lui Keber“. Pe colecționar îl cheamă Dumitru Răuț și și-a amenajat muzeul în apartamentul de la bloc în care locuiește. Și mai zice Alin Ion că Răuț deține și „un vas bizantin suflat în aur, care are o vechime de 250 de ani“. Dragă Alin, Bizanțul a căzut în 1453, și tu ai căzut la examen. Adună 250 cu 1453 și-ți va da 1703, dată la care Bizanțul se numea Imperiul Otoman, condus între 6 februarie 1695 – 22 august 1703 de Mustafa II „Gazi“, iar între 22 august 1703 – 1 octombrie 1730 de Ahmet III. La revedere, dragă Alin, și ne vedem la toamnă, la restanță.

Cornel IVANCIUC

Trei, Doamne, și toate trei ziarele PSD-ului

În curînd, în Brăila, PSD-ul va avea trei ziare, atîta hîrtie trebuind să fie irosită numai și numai din cauza tendinței naturale a pesediștilor de a se săpa unul pe altul. *Monitorul de Brăila,* al lui Culiță Tărîță, e, de pildă, un ziar care se comportă ca apucatul, fiindcă dă în primarul PSD Lungu și în senatorul de 120 de kile Viorel Balcan, de parcă ar fi în opoziție sau de parcă proprietarul ar avea interese comerciale diferite de ale celor doi. Al doilea ziar al PSD-ului este *Obiectiv,* care are două obiective: pe de o parte să-i înalțe în slăvi pe Balcan și pe Lungu, iar pe de alta să-i coboare din funcții pe prefectul Mihai Manea și pe deputatul PSD George Dragu (pe care *Monitorul* nu-i deranjează). În sfîrșit, în nici o lună, în Brăila va apărea al treilea ziar. Sorin Ovidiu Bălan, brăilean, al cărui tată a fost un temut și notoriu ofițer de Securitate local, își deschide o filială a *Gardianului,* în fruntea căruia l-a pus redactor-șef pe Marian Covache, fost apevist și fost revoluționar. Cum unui ziar îi trebuie putere să reziste pe o piață, puterea și-o va extrage din puterea financiară a celor patru-cinci stîlpi cu bani din Brăila. Că doar nu de la opoziție, care nici nu există. Rămîne de văzut cine va fi tăticul din umbră al *Gardianului,* dar hai să nu vă spunem totul chiar de pe acum.

Muritorul de Brăila

Societatea civilă de consum

Tu bagi în stomac, ei o pot băga pe mînecă

Sigur ai auzit de babele care au găsit şoricei în pîine şi de moşii care au găsit gîndăcei în şoriceii din pîinile babelor. Sigur ai mai auzit şi de mieii comunitari care apar prin piețe de Paşti şi care, imediat ce i-ai adus în bucătărie, te pomeneşti că ridică piciorul la stufat. Sau că-ţi iau pisica la omor prin casă. Pisica pe care o găsiseşi, bineînţeles, în cozonacul de la Alimentara. De aceste neruşinări ştii că te poţi apăra fie apelînd la OPC, instituţia aceea de stat care aplică amenzi de cîţiva lei pentru fapte care în alte ţări ar suprapopula puşcăriile, fie aşteptînd ca inspectorul Piedone să termine şi el o şcoală generală şi să înveţe să citească termenele de garanţie de pe ambalaje. Mai există şi calea justiţiei, la care însă nu apelează nimeni din cauza lipsei de încredere în instanţele româneşti şi din cauza unei probleme legate oarecum tot de ambalaje – doar că în acest caz ambalajele se numesc plicuri. Poate e bine de ştiut că şi în acest domeniu funcţionează o societate civilă – reprezentată de Asociaţia pentru Protecţia Consumatorilor (www.apc-romania.ro) – care, printr-un program finanţat de UE prin Phare, acordă asistenţă juridică specializată consumatorilor. V-am spus-o pentru cazul în care nu vreţi să vă chinuiţi stomacul de două ori – o dată cu produsele expirate, a doua oară cu nervii pe care vi-i fac birocraţii de la stat.

Cei 3 R de la răsărit

Copiii rromi vor să meargă la răscoală!

Aflăm că în Slovacia tocmai a avut loc o răscoală a ţiganilor. Bineînţeles, desfăşurată sub sloganul: „Să nu dea Dumnezeu cel sfînt să vrem noi sînj', nu pămînt! Că doar nu ne-om apuca acum să şi săpăm cîmpurile pe care le prăduim." Ieşiţi care cu topoarele, care cu săbiile, care cu urşii, care cu piepturile goale (în cazul chivuţelor cu lapte la sîn), răsculaţii au atacat casele boierilor şi le-au dat foc. O gravă greşeală de strategie, căci unde mai dau ei spargere de mîine? A? Răscoală le-a trebuit!

Horea, Cloşca şi Rromani Crissan

cu mîinile curat murdare

Decît iarbă şi lumină, mai bine fum şi benzină

Săptămîna asta ne-am hotărît să vă mai arătăm o operaţie de defrişare pe viu. Ne place cum scrîşneşte lemnul cînd se rupe, murim de plăcere cînd cade cîte un copac, ştim că şi voi simţiţi la fel ca noi, aşa că de tăierea a trei duzi urîţi ca dracu', pentru a lăsa loc unei minunăţii de benzinărie Petrom pe strada Doctor Herescu, lîngă Academia Militară din Bucureşti, în zona Cotroceni, veţi rîde fericiţi ca la un episod din *Vacanţa Mare*. Benzinăria de care vom vorbi se învecina, din timpuri imemoriale, cu un părculeţ unde mai veneau copiii să se joace. Trei duzi, un gard viu, băncuţe, dale de piatră pe jos, ce mai, un vis urît! Anul ăsta, Petromul a hotărît să modernizeze benzinăria fără să specifice, în cererea adresată Agenţiei de Mediu, că vrea ca părculeţul să dispară. De asemenea, nerespectînd nişte legi de rahat, nu a informat cetăţenii din casele din jur de intenţie, nu a făcut dezbatere publică şi nu a pus afişe pe panourile din jurul şantierului care să informeze despre lucrare şi scopurile ei nobile. Dar ce a făcut totuşi Petromul? A pus direct un EXCAVATOR al firmei ROMCONS (băieţi de la ROMCONS, fiţi mîndri!) să radă gardul viu împreună cu tot parcul. Bine a făcut! Şi, deoarece din documentaţia care se află la Agenţia de Mediu rezultă că a obţinut şi aprobările de la Ministerul Agriculturii pentru defrişarea celor trei duzi, credem că, pe undeva, inginerul Anton Boierescu, şeful Direcţiei de Dezvoltare Rurală a Municipiului Bucureşti (Direcţia din Ministerul Agriculturii care dă aprobările de defrişare în Bucureşti), a fost de acord, deşi nu are voie. Să se fi umblat la el, să-l fi speriat că nu-i mai dă niciodată benzină Petromul? L-or fi mituit sau o fi incompetent? Sau idiot? În motivaţia lui scrie că aprobă defrişarea deoarece duzii sînt uscaţi în proporţie de 25%. Un dud uscat 25% e ca un om la 45 de ani. Moarte oamenilor la 45 de ani! Oricum, bine a făcut. Dacă vreţi să ştiţi unde îl găsiţi pe acest erou al muncii de defrişare, duceţi-vă în Primăria Capitalei, la etajul 2, şi întrebaţi de dînsul.

La PETROM, cheia marilor succese – benzinării mai mari şi dese

Săptămîna trecută, în ultima clipă, fundaţia Eco-civica a intervenit la Garda de Mediu. Cererea de stopare a lucrărilor la benzinărie a găsit ecou la doamna Şuteu, comisarul-şef pe Bucureşti, care a închis pe moment lucrările. La data cînd apare pe piaţă revista noastră, s-ar putea ca acest deocamdată să fi trecut.

Pentru toţi iubitorii de aer poluat, acum, la sfîrşit, avem o surpriză. Săptămîna viitoare, vă vom da pe tavă o lungă listă de benzinării construite fără autorizaţie. Şi, zău, parcă e şi mai plăcut să faci plinul de la o benzinărie fără autorizaţie. Nu-i aşa?

Ecologică Contra
(rubrică realizată cu sprijinul fundaţiei Eco-civica)

Tupeu 2004

Ion Iliescu a mai făcut o ciomăgărie

Țării, cît mai mult pămînt! – strigă minerii. Minerilor, cît mai multă țară! – urlă Iliescu, în vizită printre muncitori. Minerii se răscoală, Iliescu se ia în continuare de țărăniști și vrea să se dea înapoi pămîntul – la cooperativele agricole de producție. În timp ce baronii fură, Geoană este trimis la MTV ca să împace tinerii – ca să strige „Vrem Shakira!" în loc de „Jos Iliescu!". E bine. Dar era mult mai bine fără ei. Pentru că iată cu ce se ocupă ei:

Nesimțire 2004 (3 puncte): **Ion Iliescu.** Aflat în vizită printre ai lui, la IMGB, Ion Iliescu nu s-a putut abține. Evident, Cel-care-le-știe-pe-toate-cînd-se-află-la-Pucheni-sau-la-Jibou s-a luat de cei care critică PSD-ul, lucru inadmisibil pentru un secretar general de partid. Iliescu i-a numit pe criticii PSD-ului „ciomăgari". Voilà, președinte-le-miner, care-a rupt în două Piața Universității cu bîtele băieților veniți direct de la abataj, îi numește „ciomăgari" pe cei care își permit să șoptească pe la colțurile cîtorva ziare că PSD-ul fură. Poate că, din cînd în cînd, la știrile televiziunilor cumpărate de PSD ar trebui să i se reamintească telespectatorului Ion Iliescu că Ceaușescu a căzut și că de 14 ani România tot încearcă să devină o democrație. Andreea, ai legătura cu trecutul!

Tupeu 2004 (2 puncte): **Nicolae Văcăroiu.** Nea Nicu s-a trezit. Da' tot îl doare capul și, în mahmureala de a doua zi, cînd toată lumea îl enervează, i-a răspuns unui ziarist curios să afle cum de reușesc mereu absenții să voteze în Parlament: „cu grijă". Și ăsta a înțeles altceva din democrație. Că PSD-ul merge înainte cu și fără votanți, cu absenți și prezenți în Parlament, cu vii și decedați pe listele de vot – nu contează, PSD-ul să iasă, ce morții ei de democrație!

Măgărie 2004 (1 punct): **Parlamentul României.** Ca să-și asigure votul societății civile de la țară și al crescătorilor de porci care se culcă la ora 7, parlamentarii s-au luat de CNA. Pesediștii s-au gîndit să mute publicitatea electorală pînă în ora 8 seara și că ar fi bine ca membrii CNA să poată fi demiși oricînd – adică, mai exact, înainte de alegeri. De fapt, asta și e democrația după PSD: pînă în ora 8 seara, după care se dă stingerea, pentru că trebuie să înceapă știrile despre ce-a mai făcut penisul lui Mutu prin Anglia.

Hai, nenică, lasă caterinca! Cum nu crezi că cartelele senatorilor votează singure cînd ei nu este în sală? Da' pantofii cum crezi că mă duce singuri acasă cînd eu nu mai sînt în corpul meu și sufletul mi-a rămas la jumatea de bere uitată pe masă?!

Ce se-ntîmplă? Nico'ae Văcă'oiu a'e o plobemă: sistemu' de votc pa'armental

Și acum, să vedem ce s-a întîmplat în topul general ***Tupeu 2004:***

1. Ion Iliescu	14 puncte
2. Adrian Năstase	9 puncte
3. PSD	4 puncte

Loc de retrocedat cu capul

Sala chiriașilor pierduți

Limona Alexandru este unul dintre cei mai buni juriști din România. Și nu pentru că a fost vicepreședintele Uniunii Juriștilor din România, nici pentru că a fost un cunoscut judecător, nici pentru că este un avocat celebru. Nu, nenică, juristul Limona este mare fiindcă a reușit să șunteze legile și să cumpere contrar lor o casă magistrală pe Splaiul Independenței, la numărul 80. Casa, revendicată de foștii proprietari, a fost recîștigată în instanță de aceștia în 1994. Nu a contat! Limona, chiriaș în acea casă, a intrat în acțiune, a tras niște sfori, a mai pus o vorbă pe unde trebuia, că doar relații avea, și imobilul a fost chipurile „repierdut" de proprietari. În '96, chiriașul Limona cere să i se extindă spațiul locuibil cu încă un apartament din imobil. Deși inițial Primăria l-a refuzat pe motiv că imobilul e revendicat, obține pînă la urmă aprobarea pentru extindere. Rapid, apoi, musiu Limona a cumpărat apartamentele din imobil, adică în total 4 niveluri. La aflarea veștii, proprietara casei, doamna Constanța Iarca, a paralizat și la puțin timp a și decedat. Pînă se va prezenta și Limona la Judecata de Apoi, va fi mai întîi probabil judecat la Strasbourg. Diferența dintre procese este că aici nu va plăti vinovatul pentru păcatul imobiliar făcut, ci statul român.

Biroul de Investigații

Anacronica TV

Happy Reverend

Am văzut un reverend în acțiune pe TBN (Tele-Biblic Network). Un reverend este popă, dar mai tare, pentru că e ras în cap, are sutană albastru-metalizat cu paiete și aleargă suta în 3 secunde. În schimb, dacă la design vestimentar nu era în zona mea, pe partea medicală, the mo-fo rulez. O grămadă de femei, copii și cow-boy cu probleme veniseră la chemarea lui. Prima pe lista de vindecări a fost o babă care își luxase mîna și venise de dimineață. Reverendul vine la ea, țipă, îi pune mîna în cap, strigă ceva, după care ia mîna femeii și începe să o învîrtă deasupra capului ei. Femeia zice că „Oh, my God, nu puteam să o mișc așa!". O fi pe bune, n-o fi? Da' dacă e să ne convingă că e tare la minuni, să facă reverendul o ploaie cu fishmac-uri în biserică, că pîine goală cu pește nu se mănîncă în SUA.

Vindecarul cu boi

Trampa și ecranu

★ Daniela Györfi a venit la *Teo,* de 1 martie, unde, bineînțeles, a dat de Nicoleta Luciu. A fost o luptă crîncenă între sînii celor două. Nicoleta avea un costum de servitoare porno din care sînii se vedeau oricum, iar Györfi se căznea să stea cu brațele pe sus, doar-doar i-or ieși și ei din decolteu, pe deasupra. Din păcate, dînșii aveau tendința să iasă pe sub rochie.

★ Etno TV, sîmbăta trecută. La emisiunea *Taifasuri,* dr. Monica Pop, directoarea Spitalului de Urgențe Oftalmologice, este invitata inegalabilului Florin Condurățeanu. La un moment dat, el are o nedumerire: „Și cum se observă ochiu' ăsta mai mic?". „Simplu. E mai mic." – îl lămurește dna dr. Apoi, timpul se scurge văzînd cu ochii, emisiunea ajunge la final și Condurățeanu spune: „Închei cu rugămintea mea de fiecare zi: Români, nu uitați că sînteți români!". Sincer să fiu, uitasem, dar cînd te-am văzut pe tine, nene Condurățene, parcă mi s-a luat un văl de pe ochi și mi-am adus aminte ce bine e să fii sumerian.

★ Am o nouă pasiune: cuțitele Miracle Blade sau cam așa ceva. E un bucătar profi care face felii cu o viteză de robot industrial și mărunțește tot ce-i cade între lama cuțitului și buricele degetelor. Un fileu de pantof, niște solzi de ceapă, felii de cutii de bere, tăiței de linoleu, paie de cartofi, tot ce-i pică pe tocător se transformă în bucăți. Mă tot gîndesc c-aș vrea să văd o demonstrație similară la niște scule de măcelărie. Intră unul într-o grădină zoologică și ia gîtul la tot ce-i iese-n cale. Decapitează canguri, ciopîrțește struți, hărtănește urși koala uriași – ăăă, pardon, ăștia sînt pe cale dispariție, iar la sfîrșit, hîrșt, hîrșt, hîrșt, mărunțește un piton. Nu vă mai zic că m-am gîndit cum ar fi fost în Evul Mediu o reclamă la scule pentru călăi. Ce vă strîmbați așa, gagiii erau profesioniști, nu?

★ Pe Acasă TV, la *De 3 x femeie = ?* vine o trupă, Haiducii, să cînte niște playback folcloric. Tema emisiunii, ceva gen „Momente penibile din viață". Încep ăștia să dea din bojoci și, zbang, din boxe se-aud vocile de soprance ale gagicilor de la Etno. Tătuleasa că scuze, că, vezi Doamne, ne regizăm și noi să se rîdă fraierii, în fine. Dacă eram în locul haiducilor ălora, îi băgam și eu două-n freză lu' Tatu și începeam pe urmă să zbier ca Costel al Tanții: „Fă, ție ți s-a urît cu bătaia, fă, vrei să-ți tai un picior de la gît, nenorocita dracului!". Și se rîdea publicul, frate, să se sinucidă de hilar, nu alta.

★ Pe TV Sport, canalul de fotbal al lui Prigoană, am văzut o chestie interesantă cînd se întrerupe emisia. Apare pe ecran ceva gen „Transmisia întreruptă. Ne cerem scuze. Vom reveni în cîteva momente". Mă gîndesc că tocmai atunci satelitul trece prin sectorului 3 să ridice gunoiul și se dau jos oamenii din el, iar satelitul stă exact în mijlocul drumului cu avariile puse și blochează traficul pe orbită. După aia, cînd face satelitul dreapta pe Mihai Bravu spre Glina, își revine și emisia.

Aaa, domnu' Nistor... V-am admirat în *Viforul,* de ăla de la Vrancea. Magistral, maestre! Ptiu, bată-te să te bată! Cînd te-am văzut cum tunai și fulgerai în rolul lui Ștefăniță-Vodă, mi-a venit să urc pe scenă și să-ți propun un contract de publicitate în ziarul meu. Nu se poate ca domnul Moldovei să nu aibă alocate niște fonduri de la stat pentru ziarele de curte. Sau, mă rog, niște damigene de Cotnari, un crap sau un borcan de icre...

Stelian Nistor, redactor-șef la *Bucătăria pentru toți,* și Horia Alexandrescu de la *Spălătoria pentru morți*

★ După cum ați și putut vedea pe panourile din București, jurnalistul Horia Alexandrescu are o emisiune la un mic post de televiziune. Emisiunea se numește *Foc încrucișat.* Nu pentru că Horică le-ar permite invitaților dezvăluiri incendiare despre corupția la nivel înalt. Ci, pur și simplu, pentru că, date fiind numărul și poziția invitaților, trebuie să tragă emisiunea pe benzile a cel puțin două camere de filmare.

★ O să scriu iar despre o chestie de la radio. De fapt, o chestie *cu* un radio, nu chiar *de la.* L-am găsit în garsoniera în care m-am mutat recent. E vechi și nu prinde decît un post, Star FM parcă, dar și acela în funcție de frigider. Cînd bîzîie frigiderul, se aude mai încet, cu fîșîit. Cînd se odihnește frigiderul, se aude clar și tare. Cred că o să-mi iau un televizor, dar unul nou-nouț. Poate că atunci cînd o să bîzîie frigiderul la el o să se întîmple invers: va da Steaua gol după gol, o să arate actrițele dezbrăcate sau, mai ales, o să cadă curentul în studioul de la *Surprize, surprize.*

★ La Atomic TV se difuzează un videoclip în care o fată blestemă de la un cap la celălalt al melodiei pe cineva. E destul de nasol, pentru că îmi imaginez că s-a murit ceva la fimările alea.

★ Ca urmare a „trampei" mele din numărul trecut, Oana Roman ne-a mustrat că nu înțelegem actul artistic al soțului ei, Cornel, și l-am făcut stripper cînd el este de fapt cu totul altceva: scenograf de artiști dezbrăcați. Asta e, moșule, nu te supăra. Nu toată lumea ajunge să fie regizor de porno. Trebuie să mai rămînă unii și la munca de jos.

★ *Știrile* de la Antena 1 au început să conțină evenimente din viața PUR și citate din discursurile domnului Voiculescu, patronul Antenei. Dar cu atîta naturalețe a vorbit doamna Vrînceanu Firea despre președintele PUR, cu atîta dezinteres și rutină, încît nici nu-ți venea să crezi că domnul serios de la PUR, preocupat de situația învățămîntului sau a armatei, este de fapt „șefu'", „șefulică", „barosanu'" sau cum i s-o mai fi zicînd pe holurile televiziunii.

Greu la *delay* cu boii mici

Am rezistat duminică noaptea pînă la trei jumate pentru a vedea în direct Gala Premiilor Oscar. Ce țeapă! Cică pentru a preveni orice incident plăcut gen sîn dezvelit, mînă pe fund, p... în p... Gigi Marga, organizatorii au transmis spectacolul cu o întîrziere de 5 secunde. Fiecare cadru static în care se filmau statuete, public sau cortine genera frustrări de tipul: aha, pe scenă se întîmplă ceva ce nu trebuie să vedem! La fiecare pauză de reclame am stat ca pe ghimpi... Altfel, l-am remarcat pe prezentatorul Billy Cristal – foarte bun: a venit cu cîrca plină de poante. (Cel mai tare mi-a plăcut aia cu „Ce film ar premia Hillary Clinton? Păi, *Kill Bill!*"). Pe Alec Baldwin, care ziceai că e Virgil Vochină în concediu; Jack Nicholson și ochelarii lui de Oscar, rochia Angelinei Jolie – două batice transparente trase peste sîni, discursul cît toate kilele ale grăsancei de Renée Zellweger și bineînțeles găleata de premii cu care a plecat acasă *Stăpînul* ăla al *Inelelor.*

Stăpînul manelelor

Hai la lupa cea mare!

Agențiile de știri românești ne-au anunțat, pudibond, că Europenele de box au avut loc în Croația. După cum vedeți din fotografie, Eurosport a ținut să fie ceva mai precis și să scrie în colțul ecranului unde anume în Croația a avut loc evenimentul sportiv. Pentru a fi în context cu toponimia, delegația română s-a făcut – am văzut cu toții – de tot rahatul la Pula. Chiar așa, oare ce părere și-o fi făcut Pula despre boxul românesc?

Box populi

Analiză finală

Maria & Virgil Show

Vergilică întreabă

Vergilică și Maria au pierdut miliardele de la Loto. Supărarea a fost la fel ca pînă acum și dialogul despre noroc mai al dracului ca oricînd.

Vergilică: *Norocul ți-l faci cu mătura.*

Maria: Faci pe dracu', nu vezi că murim de foame?

Vergilică: *Dumnezeu te vede că nu vorbești ca lumea!*

Maria: Păi, ce ne facem noi fără noroc?

Vergilică: *Muncim...*

Maria: Păi, nici să muncești nu ești de muncit. Nu vezi că nu te mai angajează nimeni, ca să mai cîștigăm și noi un ban?

Vergilică: *O să dau în cap la oameni!*

Maria: Nu, dar chiar nu mai suport, nu am reușit și noi să cîștigăm la Loto.

Vergilică: *Făi, femeie, la Loto poate nu cîștigăm, dar ce să fac, o să ne ducem viața ca pînă acum. Vorbind la ziar, trebăluind la ziar, mergînd acasă, uitîndu-ne la televizor... ce să facem, că n-om fi cerșetori ca ăia din* Libertatea, *care au scris la* Libertatea *că să dea* Libertatea *scrisorile la cîștigătorii de la Loto. Păi, cum să-ți zic, să-mi cadă mîna, dar așa ceva nu fac. Nu pot!*

Maria: Neam de cerșetori sîntem...

Vergilică: *Păi nu, că dacă am fi doar de cerșetori, ar fi bine. Sîntem de perverși! Adică noi sîntem la start și, cînd fugim, fugim ca disperații, doar-doar o cîștiga vreunul apropiat ca să-l jefuim. Păi, ce are ăla norocosul cu mine, bre? Vrea să mă ajute, bine. Dar de ce să-l împung că să mă ajute? Adică, sărăcie-sărăcie, dar nu mai e pic de demnitate în poporul ăsta? De ce nu mai e?*

Maria: Păi, uită-te la Năstase! El a șmecherit Europa... a vîndut copii, a furat Phare, a făcut pe dracu-n patru și acum, cînd UE i-a zis că bă, nu mai fura, bă, nenorocești țara asta, el a zis: nu, că eu nu am furat și uite că l-a prins cu copiii din Italia în buzunar. He-he, a zis Comunitatea: bre, române, dar furatul ăsta nu e ce credeți. Și uite-l pe Năstase cu basca în mînă pe la Comunități. De ce?

Vergilică: *A vrut să fure și l-a neliniștit cineva!*

Maria: Acum, spune tu, omule, nu era mai bine s-o dea dracu' afară pe Stănoiu, să facă în gura mă-sii legile alea bine? Asta este șmecherie... de ce nu ești fain normal? De ce, bă, fă lucrurile așa, pe bune. Ne băgau ăștia fără minciuni. Bre, Nicolsoano, asta sîntem, au căzut Gemenii ăia la americani ca să intrăm, bagă-ne! Năstase ne-a făcut de rîsul-rîsului!

Maria răspunde

Iliescu, de la ordinele de merit la „IMGB face ordine!“

Ion, cel mai cunoscut fiu al Olteniței, personaj principal al romanelor *Ion. Glasul iubirii pentru mărețul conducător* și *Ion. Glasul roților de tren,* s-a reîntors în rîndul clasei care l-a emanat. Săptămîna trecută, nea Nelu a făcut o vizită de lucru pe stoc la uzinele IMGB, treabă ce se poate observa și în imaginile de mai jos, în caz că încă nu v-ați enervat și nu le-ați dat foc. Partizan al relațiilor sociale de producție, pe vechi, și al relațiilor pecuniare de produs cu una, zisă de băieți „politica“, pe nou, nea Nelu n-avea cum să nu-i viziteze acum, la sfîrșit de 3 mandate, pe cei ce i-au fost alături încă de la începuturi cu sloganul „IMGB face ordine!“. Păcat că nu mai are dreptul la un mandat, două, căci, uitîndu-ne la instantaneele astea, ne dăm seama că, prin retragerea sa, lasă juma' de popor fără dreptul constituțional de a alege. De a-l alege pe el. Se răsucește Ceaușescu la Ghencea-Militar sau pe plajele din Malibu, unde o fi, săracu', cînd vede ce s-a ales de tinerelul acela de la Ape, pe care l-a marginalizat doar așa, ca să-l înrăiască. Un biet președințel învins pînă la urmă de Constituție, deși poporul l-ar mai fi vrut, hăt, pînă apărea pe lîngă el un trădător mai talentat.

Întreprinderea de Mașinaţiuni Grele

Viorel Bumbu, un rrom cu buletin. De vot

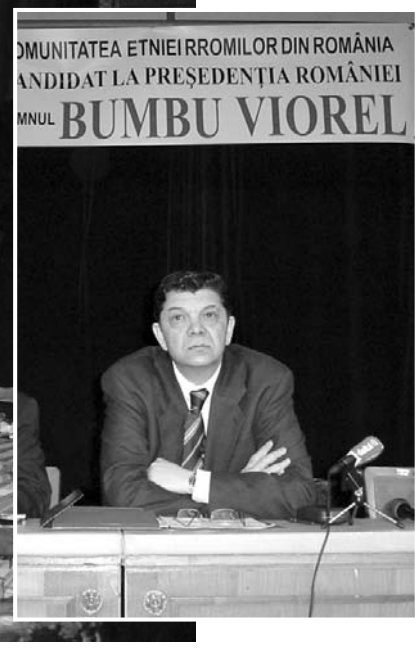

Salutăm lansarea candidatului Comunității Etniei Rromilor din România, Viorel Bumbu, la președinție. Nu știm ce conține platforma electorală a domnului, dar presupunem că-i vorba, ca și în alte cazuri, de creșterea nivelului de trai al comunității. Ceea ce, dacă ne aruncăm în speculații, ar putea însemna scăderea speranței de viață pentru celelalte etnii conlocuitoare. Dar nu ne aruncăm în speculații și-i urăm domnului Viorel Bumbu mult succes. Iar dac-o fi să iasă președinte, nu cumva să facă greșeala ca, la prima iarnă mai grea, să sfătuiască populația să pună pe ea o fustă mai veche. Nu știm dacă o să-l votăm sau nu, încă nu ne-am hotărît – dar dacă repetă și la alegeri faza asta cu țambalul, promitem că un buletin de vot tot îi lipim pe frunte.

Ţambalul bobocilor

Big Gâbiţă Drogeanu se gîndeşte să se facă mai mare decît este,

aşa că a studiat cîteva modele, cele din textele de mai jos. După care a renunţat, căci: ca şef de SRI la Timişoara, ajungi să te arunci la şmenuri; ca decan la Stomatologie, la Iaşi, rişti să faci tot felul de prostii; ca şef de firmă, cu investiţii la Nicoreşti, te halesţe de viu coana Justiţia; ca baron de Vrancea te trezeşti că-ţi muşti cumetrii de părţile moi.

dosarele chiX

Fişă de observaţie periodică a activităţilor SRI

A trecut cu totul neobservată demiterea şefului SRI Timiş, colonelul Ion Călin. Despre care nu ştim dacă face obiectul unei anchete oficiale. Pe de o parte, pentru a răspunde la toate acuzaţiile care i s-au adus, legate de felul în care şi-a făcut averea, iar pe de alta, pentru a clarifica implicarea SRI Timiş în agresarea jurnalistului Ino Ardelean, stîlcit în bătaie de profesionişti încă neidentificaţi. Şeful Poliţiei Timiş, chestorul Dorel Andraş, a lăsat la un moment dat să-i scape informaţia că SRI nu este străin de agresarea jurnalistului. În acelaşi timp, a zis că nu este străin de agresarea lui Ardelean nici consilierul judeţean PSD, Gelu Milutinovici. De la care colonelul Călin pretinde că s-a împrumutat cu mari sume de bani, tocmai pentru a-şi justifica veniturile obscure. Cu care şi-a achiziţionat staţie de benzină, bufet cu terasă, baltă de peşte (cumpărată pentru generalul Gioni Popescu), casă de vacanţă, trei apartamente în Bucureşti şi o casă în Timişoara, revendicată de proprietarii de drept, supuşi unor presiuni infernale. Banii lui Călin nu provin decît în parte de la Milutinovici. Grosul e primit plocon de la un grup de oameni de afaceri şi, în contrapartidă, colonelul le-a vîndut informaţii clasificate, cu care afaceriştii să-şi poată şantaja concurenţa. A făcut, printre altele, inclusiv interceptări telefonice ilegale. Proptelele lui Călin sînt în Centrala SRI din Bucureşti. Pe Gioni Popescu l-am pomenit deja şi o să-l mai pomenim şi pe colonelul Ovidiu Corneci, şeful Diviziunii Resurse Umane. Cazul Călin este depare de a fi clarificat, SRI tace mîlc, dar noi vă promitem că vă vom ţine la curent, cu informaţii absolut senzaţionale, despre proveniencţa banilor colonelului.

La UMF Iaşi, stomatologul Vasile Burlui trage de scaunul de rector cu toţi dinţii

Dacă ar mai putea compromite ceva renumele şi aşa şubrezit al Universităţii de Medicină şi Farmacie din Iaşi, atunci, cu siguranţă, aceasta ar fi alegerea ca rector a actualului decan al Facultăţii de Stomatologie, Vasile Burlui. În scandalul devenit internaţional al diplomelor false, Burlui s-a aflat în rolul principal: a semnat peste 60 de diplome unor medici italieni, dintre care unii nu aveau nici măcar bacalaureatul. Promovări care de care mai dubioase, pe bază de cumetrie sau, poate, parai, secţii şi departamente înfiinţate pentru propria clientelă, acuzaţii de furt intelectual, licitaţii dubioase prin care firmele lui Burlui au căpuşat ani de zile Universitatea de Medicină (firma Alpha Centaur SRL, de exemplu, a mobilat mai tot UMF-ul), atribuirea cu cîntec a terenului agricol de la Dobrovăţ unde şi-a construit ditamai vila, toate sînt scandaluri legate de unul şi acelaşi nume: Vasile Burlui. Dar cea mai mare realizare a sa rămîne Fundaţia „Apollonia“, o prăvălie de diplome universitare prin care prof. dr. Burlui face de ani buni concurenţă facultăţii de stat, condusă de acelaşi prof. dr. Burlui. Unele dificultăţi financiare l-au obligat să fuzioneze cu Universitatea „Petre Andrei“, al cărei „patron“ – cum îi place să-şi zică – este Nicolae Niculescu, o altă figură extrem de contestată a afaceriştilor din învăţămîntul privat ieşean. Ambii au fost activişti de partid înainte de 1989 şi, se înţelege, ambii sînt astăzi membri marcanţi ai PSD. Recent, afirmă unii jurnalişti din presa ieşeană, baronul de la UMF a ieşit la atac: a început să-şi cumpere scaunul de rector – cîte cinci sute de parai un vot – cu banii primiţi din vînzarea diplomelor false, probabil. După o reţetă devenită deja bine cunoscută, nu ne îndoim că la UMF Iaşi vor urma în curînd micii şi berea.

Justiţia română merge în cătuşe la Strasbourg

Omul de afaceri Radu Popa, cu investiţii în viile de la Nicoreşti, are o problemă cu Justiţia română. De fapt, are o căruţă de probleme. El a fost condamnat la doi ani de închisoare, pentru falsificare de monedă, fără să fie trimis în judecată pentru această faptă. De trimis în judecată a fost trimis pînă la urmă, dar pentru fapta de trafic de influenţă, pe care nu a săvîrşit-o şi pentru care nu există probe la dosar. De fapt, au existat pînă la un moment dat şi probe, dar ele erau măsluite. Să fim niţel mai expliciţi şi să încercăm să facem lumină în beznа din capul instanţelor de judecată românească. Radu Popa a fost reţinut în baza mărturiei mincinoase a unui oarecare Iulian Stănescu, pentru trafic de influenţă. Care Stănescu şi-a retras ulterior acuzaţiile, motivînd că poliţia l-a obligat să-l înfunde pe Popa. Deşi Stănescu a fost arestat în timpul procesului, pentru mărturie mincinoasă, dosarul a mers mai departe, spre instanţele superioare, unde Popa a pierdut cu brio. Cum, în acest moment, Justiţia română şi-a epuizat toate posibilităţile de a descoperi adevărul, într-o suită de minciuni sfruntate ale unor magistraţi de rahat care acoperă minciunile gogonate ale altor magistraţi de rahat la pătrat, Popa se va duce cu jalba la Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Curte unde Justiţia română ajunge tot mai des în cătuşe în ultima vreme şi în care ar merita să fie spînzurată, în direct şi la o oră de vîrf.

Baronul vrîncean vrea să mi-l omoare pe cel pesedean

Se aude prin Vrancea că Oprişan îl va mătrăşi cît de curînd de la şefia Prefecturii pe cumătrul său, prefectul George Băeşu. Ultimul conflict dintre cei doi apropiaţi în ale administraţiei şi rudeniei a apărut acum vreo zece zile. Nu, nu s-au luat de la o controversă privind succesiunea literelor „a“ şi „b“ în şirul alfabetului. Cearta lor a avut un fond ceva mai subtil. Este vorba despre arogarea de autoritate a prefectului Băeşu, care şi-a permis să treacă peste Oprişan şi să-i sugereze actualului şef al Gardienilor Publici, col. (r) Toader Gheorghiţă, să-şi dea demisia, după ce a fost prins băut la volan. Oprişan a considerat că Băeşu nu trebuia să facă astfel de sugestii, atîta timp cît numai Consiliul Judeţean îl poate demite pe şeful gardienilor. Aşadar, baronul va supune la o viitoare şedinţă de CJ demiterea lui Gheorghiţă. Adică îl va păstra în funcţie. Pe considerentul că şeful gardienilor cunoaşte trecutul destul de pătat al unor consilieri judeţeni, care se vor gîndi foarte serios dacă-i cazul să-l demită sau nu. Răspunsul îl ştim cu toţii, domnilor de la PNA, aşa că nu mai puneţi întrebările astea tîmpite. Şeful gardienilor a şi promis că va vorbi dacă va fi mătrăşit, mai ales că el a fost şi şeful Miliţiei pe vremea lui Ceauşescu, cînd unii dintre membrii consiliului mergeau la olimpiada de turnătorii agramate, faza pe judeţ.

Biroul de Investigaţii

codrul bunelor maniere

Nu promite luna de pe cer, ci luna de 31 de zile

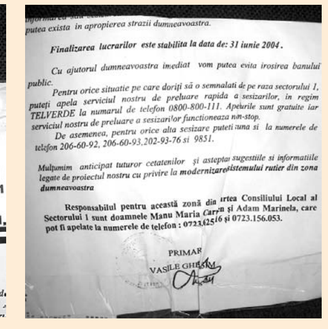

Finalizarea lucrarilor este stabilita la data de: 31 iunie 2004 .
Cu ajutorul dumneavoastra imediat vom putea evita irosirea banului public.
Pentru orice situatie pe care doriti sa o semnalati de pe raza sectorului 1, puteti apela serviciul nostru de preluare rapida a sesizarilor, in regim TELVERDE la numarul de telefon 0800-800-111. Apelurile sunt gratuite iar serviciul nostru de preluare a sesizarilor functioneaza nin-stop.
De asemenea, pentru orice alta sesizare puteti suna si la numerele de telefon 206-60-92, 206-60-93,202-93-76 si 9851.
Multumim anticipat tuturor cetatenilor si asteptu sugestiile si informatiile legate de proiectul nostru cu privire la modernizareasistemului rutier din zona dumneavoastra
Responsabilul pentru această zonă din ...rtea Consiliului Local al Sectorului 1 sunt doamnele Manu Maria ... şi Adam Marinela, care pot fi apelate la numerele de telefon : 0733.122.616 şi 0723.156.053.
PRIMAR
VASILE GHERASIM

Vasile Gherasim, primarul sectorului 1, şi-a început mai devreme campania electorală. Şi, bineînţeles, cu o minciună! A pus afişe şi a trimis calendare cu poza lui. Pe afişe scrie că străzile sectorului 1 vor fi reparate pînă pe „31 iunie“. Dată care nu a apărut totuşi niciînd în vreun calendar, nici chiar în calendarul cu mecla lui Gherasim, dat împreună cu afişul. Putem spune că e printre puţinele dăţi cînd primarul, mintind, a spus adevărul. De fapt, străzile nu vor fi reparate niciodată, ceea ce subtil transmite şi afişul.

Vasilă Gherasim

Cît
au, mă, să ne dea irakienii?
Două miliarde de dolari? Hai, mă,
dă-i dracu'! Nu se merită să stăm pe
căldura asta pentru un
mărunţiş...

Adrian Năstase, comandantul operaţiunii „Furtună în buget“, întîlnindu-se cu Scorpionii Roşii negri de supărare că au solda mică

Hai,
domnu' Năstase, vă luaţi după
nişte mineri? Păi, ştiţi ce vroiau nenorociţii să strige despre dvs.? Mai bine nu vă
spun. Păi, m-am dus eu şi i-am rugat frumos
să folosească numele meu în fraza
„Jos Mischie!“.

Baronul Mischie, un ciocoi care, dacă s-ar putea, şi-ar trage şi mineriada gorjenilor pe firmele lui

Ion Iliescu, şeful guvernului Năstase, şi Adrian Năstase, premierul aceluiaşi guvern

Domnilor, turnătoria
e un fenomen normal în natură. Uite,
vă citesc dintr-un dosar la întîmplare: Veverîţa l-a turnat pe Coposu, Dihorul l-a torturat pe
Goma, Şarpele a dat-o în gît pe Doina Cornea, iar
Pitulicea a lucrat dosarul Anei Blandiana. Pe bune,
ăsta nu-i un subiect de presă! Cel mult de-un
reportaj pe Animal Planet.

Virgil Măgureanu, agentul Zero Zero Şarpe, lucrînd intens la ultima lui carte de memorii, *Amnezii despre trecut*

dosarele chiXXL

Ristea Priboi şi Viorel Hrebenciuc, doi oameni cărora Revoluţia le-a tăiat brutal carierele: din nişte promiţători securişti şi activişti au devenit nişte banali deputaţi aleşi democratic pe listele unui partid corupt

Epoleţi în erecţie: Priboi, fascinat de-un „nimfoman“

Despre Ioan Melinescu, preşedintele Oficiului Naţional de Prevenire şi Combatere a Spălării Banilor (ONPCSB), s-au spus multe lucruri neplăcute într-o anchetă din pagina 3 a *Academiei Caţavencu:* că e corupt, că e agramat, că a fost miliţian, că e prieten cu infractorii, că aşa şi pe dincolo, tot felul de lucruri adevărate care nu interesează pe nimeni, în nici un caz pe Adrian Năstase, deşi Oficiul se află în subordinea nemijlocită a guvernului.

Motivul pentru care acest personaj sinistru rezistă în fruntea Oficiului nu mai este chiar un mister, fiindcă prietenia lui cu fostul ofiţer DIE Ristea Priboi nu mai este nici ea o noutate. Aşa se face că Oficiul care ar trebui să prevină spălarea banilor nu este condus doar de foşti miliţieni, ci şi de foşti ofiţeri DIE. Doi dintre membrii Plenului Oficiului sînt foşti ofiţeri DIE, care s-au aflat în subordinea lui Ristea Priboi. Unul dintre ei este Cismaru Dumitru, actualmente procuror la Parchetul de pe lîngă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie. Lui Cismaru Dumitru prietenii îi spun Sorin, iar Sorin nu se jenează să le spună prietenilor că a lucrat în DIE, braţ la braţ cu Priboi. Celălalt fost ofiţer se numeşte Craiu Nicolae şi a fost numit în Plenul Oficiului din partea Ministerului de Finanţe. Povestea lui Craiu este savuroasă şi, atunci cînd este redetalii, un lucru e sigur: fostul *nimfomator* Priboi este încă activ, la fel şi prietenii lui pe care îi urmăreşte din umbră.

Talpeş stă cu sula-n Costea

Na, că ieşi din beznа Cotrocenilor şi dl Ioan Talpeş. Principalul consilier prezidenţial a devenit viceprim-ministru. Această semi-lovitură de stat – preşedinţia preia explicit controlul Apărării şi Justiţiei – are resorturi care nu vor întîrzia să vă fie dezgolite cu nesaţ de colegii mei. Dar, pînă atunci, hai să vedem care sînt datele antropometrice ale acestui buldog iliescian. Venirea la putere a lui jupîn Iliescu s-a petrecut la sfîrşitul lui 2000. Dacă asta desigur ştiaţi, vă reamintim că, la data aceea, în Parchetul General bîntuia o mică echipă de procurori francezi care veniseră să culeagă date în cazul Adrian Costea. Accesul la informaţii privind infractorii fără frontiere le este garantat în virtutea unui acord internaţional (Comisia rogatorie). Ei bine, ce animal credeţi voi că s-a trezit din hibernare şi a reacţionat ca în anii '50? Ursuleţul Talpeş, care a făcut megaspume. Din respectivele spume s-au întrupat ofiţeri SIE care au investigat activitatea procurorului român care era în contact – conform legii, repetăm – cu colegii săi francezi. Raportul a fost necruţător: „procurorul x s-a întîlnit cu procurori, poliţişti şi ofiţeri de informaţii francezi“. De ce era furios neica Talpeş? Păi, dosarul Costea, deschis în Franţa, conţinea referiri la cetăţeanul Ion Iliescu, beneficiar al unei contribuţii ilegale la campania electorală din 2000. (Pentru francezi, afişele cu care fusese cadorisit Iliescu erau doar un fragment dintr-un mare caz de evaziune fiscală). Dar de ce mai era nervos Talpeş? Pentru că dl Costea era un vechi prieten al serviciilor pe care le păstorise nenea Talpeş – Serviciul de Informaţii Externe. Se atinge cineva de un megaescroc internaţional, agent al SIE? Trădător de ţară se numeşte, mama lui de golan. Trădător zici? (Sintagma a fost folosită public, atunci, cu referire la un procuror.) Păi, atunci ia să detonăm o bombă sub fundul de patriot al dragului de Talpeş: în 2001, în timpul procesului lui Costea, judecătorul de instrucţie Henri Pons a solicitat Comisiei consultative privind secretul apărării naţionale a Franţei declasificarea dosarului agentului lui Talpeş. Cererea a fost tratată – atenţie – cu refuz. Ce motive aveau serviciile franceze să protejeze un agent român care făcea gigascamatorii financiare în Franţa? Păi, un motiv serios putea fi acela că dl Adrian Costea a devenit între timp şi agent al respectivelor servicii. Situaţie care ne pune pe gînduri cu privire la calităţile de paznic al intereselor naţionale ale numitului Ioan Talpeş. Păi, cum vine asta, nene, să arunci matale, ditamai talpeşul, anatema trădării de naţiune asupra celor care vor să demaşte un agent francez care mai e şi escroc pe deasupra? Ca să nu mai vorbim că Adrian Costea şi-a anunţat şi candidatura la preşedinţie alături de colega dumisale, tanti Lia Roberts.

De ce ni se scumpeşte curentul. Dezvăluiri (XV)

Săptămîna trecută, Ion Iliescu a descins la IMGB pentru o sfeştanie încărcată de semnificaţii: fostul comunist a salutat marile realizări ale capitalismului în România. Cu acelaşi prilej, şi probabil în totală necunoştinţă de cauză, Ilici al nostru a binecuvîntat şi una dintre supapele prin care este sifonat bugetul Hidroelectrica. Respectiv, banii noştri pe curent. De aceea îi recomdăm preşedintelui să revadă declaraţiile actualului proprietar al IMGB: firma Kvaerner se mîndreşte cu 97% din producţia sa la calea exportului. Sincer, la chestia asta cred că s-ar fi bucurat şi Ceauşescu, darmite Iliescu. Unul dintre partenerii externi ai IMGB-Kvaerner este o cunoştinţă mai veche a noastră, VA Tech Hydro. Firma asta este cea care a beneficiat de obţinerea, prin încredinţare directă, a contractelor de retehnologizare a Porţilor de Fier I şi II. Ei bine, retehnologizarea asta se face şi cu produsele IMGB. Doar că înainte de a ajunge de la Bucureşti la Porţile de Fier, preţul rotoarelor, al turbinelor şi al altor brelocuri de-astea în valoare de milioane de euro, trece printr-un proces de retehnologizare marca Dan Ioan Popescu. Asta pentru că VA Tech importă din România la un preţ, după care revinde României – beneficiar Hidroelectrica – la un preţ de 5 ori mai mare. Sincer, nu ştiu unde încadrează dl ministru Dan Ioan Popescu exporturile astea de la Bucureşti la Porţile de Fier. Într-un fel, mă încearcă un soi de mîndrie să ştiu că banii mei rătăcesc prin Elveţia. Măcar ei.

Hai să dăm deget cu deget pentru un radio digital

România se integrează repede şi eficient în civilizaţia sumelor foarte mari. Două milioane de dolari, de exemplu, au trecut precum fulgerul din buget în conturile furnizorilor de emiţătoare digitale de radio (TDAB). Ba ne putem chiar mîndri cu achiziţia, pentru că este o soluţie tehnică ultramodernă. Bravo! Ura! Radioul public va emite digital! Şi nu pentru niscaiva privilegiaţi, ci pentru toţi românii care au bani să-şi cumpere un receptor digital. Adică toţi cei dispuşi să cheltuiască foarte puţin peste 1.000 de euro pe un aparat. O soluţie pentru cei care nu au la îndemînă o asemenea sumă, dar ar avea 10 euro pentru un aparat obişnuit: n-au decît să se grupeze tot cîte 100 de persoane, să asculte în grup ultimele şlagăre ale lui Adrian, Premierul Minune.

Biroul de Investigaţii

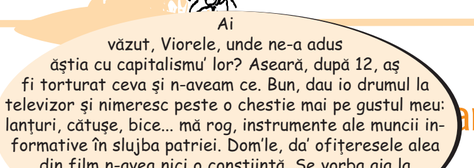
Ai
văzut, Viorele, unde ne-a adus
aşţia cu capitalismu' lor? Aseară, după 12, aş
fi torturat ceva şi n-aveam ce. Bun, dau io drumul la
televizor şi nimeresc peste o chestie mai pe gustul meu:
lanţuri, cătuşe, bice... mă rog, instrumente ale muncii informative în slujba patriei. Dom'le, da' ofiţeresele alea
din film n-avea nici o conştiinţă. Se vorba aia la
grămadă cu deţinuţii! Mama lor de nimfomani
burgheji, că nu se mai satură!

Alexandru Vărzaru crede că sînt chestii cool de citit

despre cum defineşte Priboi activitatea sexuală în exces la agenţii sub acoperire;
despre Adrian Costea care este, pare-se, agent triplu: francez, SIE şi PSD;
despre Ion Iliescu care nu înţelege nimic.
Şi despre nişte emiţătoare digitale cu care radioul public va emite doar pentru bogaţii ca Năstase.

O să-mi reproşezi, dragă Oana, că eu n-am reţinut nimic legat de meseria ta pe care, de fapt, nici tu nu o practici. Îţi jur însă că tu poţi să înveţi de la mine de la serviciu măcar cîţiva paşi. Să vezi ce bine îi va prinde lu' tătucu' socru la partid cînd vom prezenta în campania electorală un program coerent cu stripări.

România, ţară de păcat

– indexul evenimentelor mondene –

Mutu joacă în *Două luni şi jumătate*

După două luni, Mutu s-a despărţit de Kitty Cepraga. Cică l-a părăsit ea, scîrbită, după ce a găsit sub patul lui Mutu *Idiotul* lui Dostoievski, lîngă revistele alea porno, cu nuduri de Picasso şi Modigliani.

O fotă din popor

Andrei Gheorghe vrea să-şi facă trupă de dans cu călușari, care să danseze în costum popular, pe ritmuri moderne! Eu zic că, dacă Gheorghe vrea o audienţă mai mare, mai bine o îmbracă pe Gina Pistol într-o fotă cu paiete şi-o pune să ţeasă la gherghef costume de baie pentru fetele de la Căpîlna.

S-a descoperit virusul cu mustaţă!

Pe Internet circulă un virus intitulat „Coşarcă"! Iar de cînd a plecat Coşarcă de la Naţional TV, aud că s-a lansat şi viermele „Brenciu" (care vrea să-ţi bulească hardul, dar se face singur de rîs), precum şi troianul denumit „Fraţii Micula", care, odată intrat în calculator, îţi varsă Frutti Fresh pe tastatură!

Look cu bovino-ncoa'

La finala naţională Eurovision, Elena Cîrstea va purta o meşă din păr de bovină sălbatică, adusă din Suedia! Normal că de bovină şi nu de bou, întrucît, în opinia feministei Elena, toţi boii sînt nişte porci!

Prima noapte de umori

Prefectul Capitalei, Ovidiu Grecea, a mărturisit pentru *Libertatea* că şi-a pierdut virginitatea la Paris, c-o dansatoare de la Moulin Rouge. Cred că, mai degrabă, a fost nevoie de toată trupa de balerine, ca să-l dezbrace pe Grecea şi să-l arunce pe pat, cu burta-n sus.

Rock & petroll

Aflăm din *Jurnalul Naţional* că trei dintre componenţii echipei naţionale de fotbal a cîntăreţilor vor da probe la echipa din prima ligă kuweitiană, Al Jahra. Dacă băieţii vor da totul pe teren, poate au ocazia să se transfere în Kuweit şi-apoi să cînte în snack-urile cu shaorma şi la inaugurarea sondelor de petrol.

Grecea o moară pe Siret

muzeul figuranţilor de ceară

Senzaţional! Oana Roman nu se slăbeşte cu cititul!

Am primit pe adresa de mail a redacţiei următorul drept la replică, pe care nu îl publicăm integral: *„Am citit cu mare amuzament în nr. 7, pag. 12* („Trampa şi ecranul" – n.r.)*, anul XIV din 17-23 februarie 2004, al revistei dumneavoastra. Continuati sa spuneti in legatura cu persoana mea aceleasi minciuni penibile raminind guvernati de aceleasi invidii meschine. (...) In 14 ani si sase de cind am o relatie publica nu ati gasit decit doua subiecte interesante despre mine: 1. ca am facut scoala cu pile si 2. ca am o relatie cu un stripper. (...) Este de altfel normal ca aceste porniri sa apara la dvs caci este evident ca intr-o redactie formata in proportie de 95% din barbati frustrarile sa fie mari si invidia pe masura. Nu ma deranjeaza faptul ca ne invidiati si ca va pare rau ca nu puteti cistiga bani din simplul fapt ca va dezbracati. (...) Va propun deci sa alegeti o dsoara din putinele care lucreaza la dvs si sa o trimiteti joi seara la club Kristall pentru a urmari un spectacol de cabaret masculin in regia lui Cornel Pasat."* Îi mulţumim doamnei Oana Roman pentru precizări, iar doamna Maria îi mulţumeşte expré pentru invitaţie: de-abia aşteaptă să-l urmărească pe Cornel la bară şi chiar a pus pariu cu nea Vergilică, în sensul că dacă domnu' Cornel, zis Corason, are păr pe burtă sau nu. Cît despre frustrările noastre, ale redacţiei, o informăm cu regret pe doamna Roman că, în chiar această iarnă, noi am încercat să scriem „trampele" dezbrăcîndu-ne, lasciv, la calculator. Dar conducerea misogină a revistei nu ne lasă să venim la serviciu cu izmene din alea de cabaret, cu aţă-n fund.

Cine candidează la urmă candidează mai bine

Catindata la primărie Monica Tatoiu făcea pe la începutul anului mărturisirea că l-ar cam îmbrînci pe soţul proprietate personală în politică, în ciuda împotrivirii acestuia. Pentru a avea sorţi de izbîndă, campania de convingere a frumosului şi destoinicului domn Tatoiu trebuia precedată de una de zăpăcire. În acest scop, cei doi Tatoi mereu amorezaţi porneau cu Samsonitele în spinare într-un concediu prelung şi romantic, la o destinaţie îndepărtată şi plină de vraja mării. „Dacă am timp, imposibil să nu-l conving!", şi-a şoptit în bărbia dată cu fond de ten Oriflame doamna Monica, exact în momentul decolării. La aterizarea pe acelaşi aeroport Otopeni, decizia fusese luată: candidează ea. De unde rezultă că uneori chiar se întîmplă ce vor fetele şi nu vor ele să recunoască de la început.

Membră fondatoare a partidului Forţa Demografică, Oana Roman rămîne o fidelă utilizatoare a modelului Cornel Passat TDi pe motorină cu mulţi cai în putere

Trecut-au banii ca nori lungi pe şmenuri

Liza Panait, creatoarea de modă care a repus în drepturi ciucuraşii şi brizbizurile etno, a convocat presa la o conferinţă. După o nouă campanie de colectare de bani de la guvern, primării şi ministere, la fel de înfocată şi de eficientă precum cea comisă în urmă cu un an pentru spectacolul dedicat etniei romilor, „Sangre ardiente", Liza Panait caţără din nou pe scenă un show dedicat Mariei Tănase. Aşezată în moţul prezidiului, strîngătoarea de fonduri a mîrîit către jurnalişti că nu vrea să vorbească prea mult. „Cît a costat spectacolul?", au insistat, indiscret, invitaţii, iar ea s-a burzuluit, nevricoasă, de parcă ar fi întrebat-o cineva – ce tupeu! – cît bănet de proveniență contribuabilă îi va rămîne ei personal.

Veninul şi cînepa

Şi asta nu-i nimic, Sanda! Mi-a promis domnul Nicu Ghează că-mi face şi mie un serial cam cum i-a făcut Andrei Boncea lu' Loredana să joace în serialul ăla de *La bloc*. Din cîte am înţeles, al meu se va numi *La vilă*, continuarea firească a comediei *La gip*.

Marcel Pavel şi Sanda Ladoşi, două voci cunoscute care au gîdilat plăcut urechi şi portofele celebre

De lung pămîntul, ba-i destrăbălat!

Transmisiune imposibilă 2

Televiziunea Română prietenă cu Nicu Ghează a transformat lansarea de săptămîna trecută a albumului lui Marcel Pavel, „Doar pentru tine", într-un eveniment demn să fie transmis ca spectacol de Mărţişor. Clubul Space s-a dat de trei ori peste cap şi s-a preschimbat în studio, iar cuvîntul de ordine care s-a înşurubat în urechile invitaţilor a fost „şşşttt", că doar se înregistra… Bineînţeles că gafele artistului şi bîlbele prezentatorului Cătălin Măruţă au fost clătite la montaj, dar dacă tot am fost prezenţi la faţa palidă a locului am asistat la următoarele incidente ruşinoase pe care ne grăbim să vi le împărtăşim: Marcel Pavel a susţinut un concert. Întîmplarea în sine nu e chiar atît de jenantă, dar dacă adăugăm la ea faptul că Pavelică a recunoscut că începe cu un playback şi mai ales faptul că în momentul în care a dat să deschidă gura i s-a comunicat că nu se găseşte CD-ul, devine de-a dreptul penibilă. Mă rog, CD-ul a apărut, finul lui Ghează s-a pleibecăit nervos, după care a trecut la exerciţii live ale coardelor vocale. Doar că atunci cînd îşi bulbucase venele de pe gît într-un tril plin de avînt, instalaţia de sonorizare a leşinat de emoţie. În timp ce Pavel răcnea de draci cerînd explicaţii, circula prin hruba de lux zvonul că un operator şi-ar fi agăţat bombeul în mătăraia de fire şi că de-aici s-ar fi tras pocinogul.

Un alt moment deloc vesel pentru protagonistul noului album ieşit pe piaţă a fost acela în care Măruţă l-a întrebat pe şleau: „Ia zi tu, Marcele, cît bănet a investit în tine Nicu Ghează?". Lui Pavel i s-a înroşit chelia de nervi şi i s-au pus miliardele în gît, aşa că n-a reuşit să îngaime nici un răspuns coerent. Dar la momentul potrivit a mulţămit cum se cuvine sponsorului nănaş *(pe care-l puteţi admira mai sus, în toată splendoarea unui Merţan obişnuit, de dus la piaţă şi la lansări)*, care însă n-a părut prea impresionat. În separeul lui tocmai se instalase picior peste picior preaminora Andra şi fătuca părea să-i comunice chestiuni de maximă importanţă, fiindcă pavilionul urechii i se apretase vizibil şi stăpînul Space-ului dădea preocupat din cap, în timp ce cu gheara stîngă bătea darabana pe genunchi.

Penibill Clinton

Localul bălan

Pînă şi Eugenia se vinde în Irlanda!

Deşi este aproape evident că Bursucul Gastric nu este prea cunoscut în Irlanda, iată, Bursucul va face ca Irlanda să fie mult mai celebră, în toată galaxia, după rîndurile ce vor urma. Bazîndu-se pe spiritul de observaţie al unei amice de mare excepţie a autorului, rubrica *Localul bălan* va conţine, în acest număr, cît mai puţine E-uri şi cît mai multe informaţii despre unele obiceiuri culinare ale românilor stabiliţi în Insulă.

O plimbare prin Dublin vă poate oferi, pe lîngă magazine în care n-are sens să intraţi, şi două alimentare. Ca să pricepeţi mai bine: pe firmă scrie, cu roşu, galben şi albastru, „Alimentara", deşi mai haios putea fi un „Gostat", un „Aprozar" sau „La Valerică". Pe vitrine apare, clar, „Salamuri – Vinuri", ca să priceapă tot irlandezul fugit din Buzău şi Paşcani. Cele mai căutate produse sînt, pe lîngă cîteva studente de treabă, carnea de mititei şi varza murată. La unul din magazine colaborează cu succes un măcelar cu experienţă, sosit special din ţară, cu acte în regulă, vaccinat şi, probabil, licenţiat în gnoseologie, deci nu unul aterizat pe osia unui tren. Cîrnaţii şi murăturile se află şi ele pe lista de priorităţi ale curioşilor. Varza murată are la bază varză crescută în România, căci cea irlandeză, crescută în puf, în condiţii occidentale, se defectează sau, ca să folosim termenul cel mai potrivit, „se băloşeşte".

Boooon. Trebuie să ştiţi că şi irlandezii mai intră din cînd în cînd prin magazinele româneşti, dar e posibil ca aceste vizite să se datoreze mai mult efectului berii asupra organismului şi a simţului orientării decît unei posibile stări de luciditate şi conştienţă. Pub-urile sînt permanent aglomerate, mai rău ca economatele noastre, iar băştinaşii, care par a se hrăni cu bere şi whisky, au un mod cît se poate de orginal de a-şi găsi domiciliul: deşi toate casele sînt la fel, diferă culoarea uşii. Probabil că după ce reuşeşti să te urci în taxi e de ajuns să spui „la uşa roz"!

Uite că încet-încet am ajuns şi la desert. Unde, ca să nu apeleze la prăjiturile deshidratate şi cu gust indescriptibil ale irlandezilor – căci e greu să descrii ceea ce nu simţi –, românii pot apela la tradiţionala „Eugenia", biscuitul cu o urmă de cremă care ne făcea nouă dictatura mai digerabilă. Ceea ce mîncam noi cu 75 de bani, în România, în Irlanda se poate savura cu 2 euro! Adică în Bucureşti, la cantina Facultăţii de Medicină, mănînci un piept de pui la grătar cu ceva mai mult de juma' de euro, iar după ce-ţi iei licenţa şi fugi în Irlanda, dai o friptură jumate pe o eugenie!? Păi, mai bine nu mai faci facultatea!

Bursucul gastric

LEGENDĂ:

- *ca la mama acasă; ca la tata acasă; ca la mine acasă; ca la mă-sa acasă.*
- *ieftin ca braga; caută-te-n buzunar înainte de a intra; e bine să mergi în ziua de salariu ca să nu te faci de rîs; numai dacă te invită cineva care plăteşte.*
- *poţi să şi adormi; curăţel; ai grijă pe unde păşeşti; n-ai putea să mai rabzi?*

După dublele din Cold Mountain *și plasa de la Oscar*

Anthony Minghella își trage o casă de vacanță la Brașov

Deși în ziua în care scriam aceste rînduri mai rămăseseră doar patru zile pînă la lansarea lui *Cold Mountain* în România, la Brașov, iar *Stăpînul inelelor* cîștiga detașat unșpe Oscaruri de neam prost, pe noi ne interesau, normal, știrile inspirate din fapte reale. Anume că regizorul Anthony Minghella *(The English Patient, Talented Mr. Ripley* și altele) a rămas atît de plăcut impresionat de frumusețile patriei noastre de la Brașov (unde s-a tras *Cold Mountain* și, dacă-i credem pe băieții de la *The Sun,* Nicole Kidman cu Jude Law), încît s-a decis să-și cumpere o vilă de vacanță pe-aici, prin zonă: Brașov, Rîșnov, Bran. Cu ocazia lansării de la Brașov, el va vizita niște locații bine dotate, cu tot ce trebuie, și se va decide asupra numărului mare de camere.

Astfel, celebrul regizor englez *(în foto, alături de Nicole și Jude)* va putea deveni, în sfîrșit, vecin cu „Cerbul de Aur", Valer Dorneanu (ditai cocioaba, genul rustic, la ieșirea din Brașov), C.V. Tudor (casă de vacanță și concediu medical, la Bran) sau, cu puțin efort, chiar cu Adrian Năstase (un viloi arogant, cu 24 de camere, la Predeal). N-ar fi atunci exclus s-o vedem pe Dana cum vine cu elicoperul în vizită la Minghella, să-i ceară un kil de orez și 500.000 de parai împrumut, pînă se-ntoarce bărbatu-său de la muncă.

Hoțcar de la Renta

dosarele hardcore

A fost în A.S.I.A. Acum s-a mutat la el acasă

Anemona, într-o piesă de amor cu compozitorul Andrei Kerestely

Sincer, noi am fi preferat în această știre de dragoste să fie vorba despre talentatul actor Alexandru Papadopol, pe care l-am văzut mai întîi în *Marfa și banii* și-am zis că o să mai auzim de el. Ceea ce s-a și întîmplat imediat, el avînd o prestație memorabilă alături de o gravidă, într-un celebru serial de pe Acasă TV. Dar rolul lui Papadopol în știrea noastră este absolut episodic și se termină chiar aici: o dată cu despărțirea lui bruscă, dramatică, de tînăra actriță Anemona Niculescu. Despre Anemona (fostă componentă a trupei A.S.I.A., absolventă de particulară, debutantă la TNB în piesa *Cadavrul viu,* în regia personajului de banc Gelu Colceag) speram, de dragul nostru, să nu fie vorba niciodată. Înțelegeți, e genul acela de tipă la modă, care, în liceu, la Constanța, și-a făcut singură „piercing în buric" și a luat-o Salvarea pentru că începuse să păteze covorul. Dar mergem mai departe, în amintirea marelui succes de public în care era vorba despre o valiză, inima ta și patru personaje foarte comice, în căutarea unei vize de America. Sau de Asia, oricît de stupid ar suna. Cert este că, după episodul cu Papadopol, Anemona și-a găsit recent un alt suflet-pereche, cu inimă de artist: compozitorul Andrei Kerestely, fiul maestrului Jolt Kerestely, contemporan cu Gică Petrescu și fetițele dulci de altădată. Cît despre Andrei, el compune azi și orchestrează peste cîteva minute tot ce prinde (de la Sișu din La Familia pînă la tristul personaj care este Adrian Enache, alături de care Andrei a cîștigat Trofeul Mamaia 2002). Papadopole, nu fi trist! Important e că Anemona s-a mutat cu micul Kerestely, încă din a doua jumătate a primului act. Printre picături și cartofi prăjiți cu orice, ea joacă în vreo cinci piese la Național, el compune pentru gemenele de la Indiggo. Ce poate fi mai frumos într-o relație? Sincer, noi am fi preferat să scriem că viața sexuală, dar cu o actriță atît necunoscută și polivalentă ca Anemona, nu se știe niciodată.

Ploaia de Kerestely

VIP-u'de la cablu

bîrfe din televiziune

● **Brusc, începu să emită pe satelit (satelitul „Sirius", ca să vă spui drept) postul Oltenia TV. Fusei să-l văd la cineva pe calculator și bine arăta ea, televiziunea afaceristului Samir Sprînceană din Craiova, care fu mare negustor de spirtoase fără timbru (acuzat în 2002 de evaziune fiscală, înșelăciune, fals și uz de fals). Filme americane, emisiuni în direct, promo-uri fișnețe, treabă finuță, vericule! Auziți cine se mai băgă în combinație cu Samir la Oltenia TV? Cică localul Gigi Nețoiu și un domn mare de la București, Nicu Gheară, pe care însă nu-i găsii în acte, dar, pe de altă parte, ce nevoie or avea ei de facturi?**

● **Andreea Berecleanu și Andrei Zaharescu și-au luat casă în Băneasa, unde se mută în aceste zile. Deci sîntem curioși ce anume din casa asta a primit șpagă Zaharescu, după vechiu-i obicei: casa, pijamalele Steilman din șifonierul din dormitor sau papucii Shang-Lyang de la ușă?**

● **Pentru a mînca o pîine-n plus la fiecare salariu, unii angajați de la Realitatea TV au semnat un contract de fidelitate pe 3 (trei) ani, în schimbul unor mici milioane (două) pe ștatul de plată. Cazul lui Robert Turcescu (revelația stagiunii) e puțin mai complex. Conform contractului, se pare că moderatorul emisiunii *100%* rămîne în custodia lui Andronic pînă-n 2005 (în caz contrar, Turcescu urmînd să plătească niște daune de 'jde mii de parai). Pînă atunci, Tucă poate să doarmă liniștit.**

● **O veste bună pentru băieții din redacție, cu dedicație specială pentru Big Găbiță Drogeanu: Oana Andoni (blonda de la Iași, corespondent PRO TV de mare impresie artistică) are șanse mari să prezinte *Un alt fel de jurnal,* noul format de știri care va fi difuzat în weekend la PRO TV. Jurnalul intră pe sticlă peste două săptămîni și va cuprinde știri „hard", fapte diverse și alte grozăvii din repertoriul internațional.**

● **Noile aventuri ale Mihaelei Rădulescu la Antena 1 încep pe 15 martie. Emisiunea-concurs pe care o va prezenta se numește, cel mai probabil, *Secrete de familie.* Iar primul secret care nu va fi dezvăluit aici este cît a costat, domnule Elan, emisiunea *Gala* de la B1 TV și cine mai acoperă, domnule Bobby, pierderile ei din nema publicitate?**

Domenica in famiglie

INTERNEȚE FĂRĂ BĂTRÎNEȚE

Catavencu

i n t e r n e t

Back Forward Stop Refresh Home AutoFill Print Mail

Address:

MicroMoale FSN Messenger Internat Explorer AAA XXX Gogu

Favorites History Search Scrapbook Page Holder

N-aduce anuarul ce-aduce *search*-ul

Aș vrea să-mi fac datoria față de editura Humanitas care zilele trecute ne-a trimis la redacție ultima ediție a *Ghidului Web 2004/2005* – „2.500 de site-uri românești organizate tematic și comentate". Mi-e teamă că, dacă nu pomenesc nimic despre volum, oamenii aceia or să se supere, iar data viitoare, cînd vor avea ceva cu adevărat util, n-o să-mi mai trimită nimeni nimic. Pe copertă sîntem anunțați că ghidul se găsește și pe Internet la adresa **www.anuarweb.ro,** iar gîndul că cineva a pus pe web o listă de site-uri publicate mai întîi într-o carte, site-uri care pentru a ajunge în carte au fost culese tot de pe Internet, mă face să rîd. Care va să zică, volumul respectiv cuprinde 2.500 de .ro-uri, grupate pe domenii, exact ca în *Pagini Aurii:* Administrație de stat, Afaceri, Agricultură, Animale de companie... există pînă și un capitol intitulat Internet :)) care conține furnizori de servicii, domenii, design web, reviste... Altfel, catalogul este un demers destul de util internauților începători care nu au ajuns încă la litera G, de la Google.

Bu-sole miooo!...

Cititorii noștri care sînt abonați Connex au aflat cu siguranță de „Busola" – noul serviciu gratuit pus la dispoziție de Mobifon. „Busola" a făcut ceva vîlvă la vremea respectivă, ziarul *Ziua* chiar a publicat două pagini în legătură cu acest subiect, pagini pe care nu vi le recomandăm deoarece în mare parte bat cîmpii. Din contră, cel mai bine mi se pare că a acoperit subiectul o dezbatere inițiată chiar în ziua lansării serviciului respectiv pe un forum pe care vi-l recomand cu căldură: **http://forum.softpedia.com** (fostul www.softnews.ro). Thread-ul se cheamă **Cell Broadcasting pe Connex** și acolo o să aflați cu ce se mănîncă Busola asta, care e utilitatea ei, cum e cu interceptatul sau localizatul telefoanelor mobile, cum e prin alte țări, cum să folosești Busola fără a primi o dată cu zona în care te afli și reclamele de la întreprinzătorii din vecinătate etc.

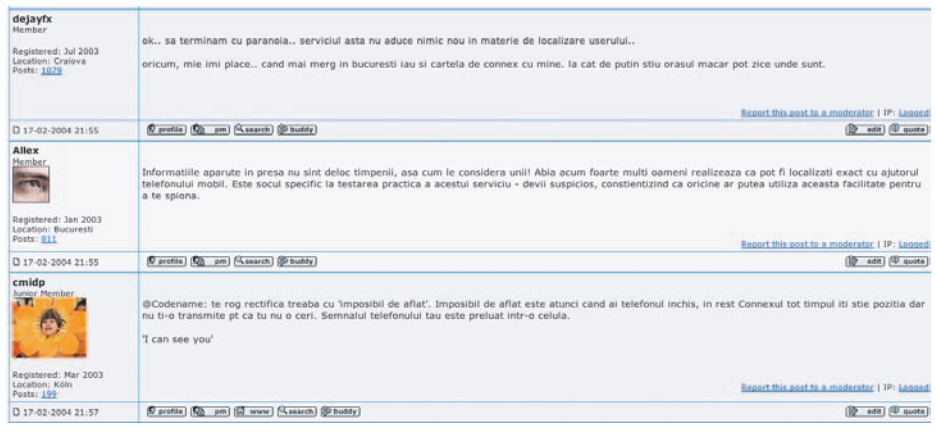
dejayfx
Member
Registered: Jul 2003
Location: Craiova
Posts: 1079
ok.. sa terminam cu paranoia.. serviciul asta nu aduce nimic nou in materie de localizare userului..
oricum, mie imi place.. cand mai merg in bucuresti iau si cartela de connex cu mine. la cat de putin stiu orasul macar pot zice unde sunt.
Report this post to a moderator | IP: Logged
17-02-2004 21:55
profile pm search buddy edit quote
Allex
Member
Registered: Jan 2003
Location: Bucuresti
Posts: 811
Informatiile aparute in presa nu sint deloc timpenii, asa cum le considera unii! Abia acum foarte multi oameni realizeaza ca pot fi localizati exact cu ajutorul telefonului mobil. Este socul specific la testarea practica a acestui serviciu - devii suspicios, constientizind ca oricine ar putea utiliza aceasta facilitate pentru a te spiona.
Report this post to a moderator | IP: Logged
17-02-2004 21:55
profile pm search buddy edit quote
cmidp
Junior Member
Registered: Mar 2003
Location: Köln
Posts: 199
@Codename: te rog rectifica treaba cu 'imposibil de aflat'. Imposibil de aflat este atunci cand ai telefonul inchis, in rest Connexul tot timpul iti stie pozitia dar nu ti-o transmite pt ca tu nu o ceri. Semnalul telefonului tau este preluat intr-o celula.
'I can see you'
Report this post to a moderator | IP: Logged
17-02-2004 21:57
profile pm www search buddy edit quote

Hacker, polițist texan
danielgoace@catavencu.ro

Dacă voi nu mă WWW eu vă www

■ **E datoria mea sfântă să vă avertizez despre răutatea lor. Nu vă luați după aparențe, și eu am căzut victimă aparentei lor inocențe și drăgălășenii. Chiar acum scriu cu mâna dreaptă hăcuită de un astfel de monstru alintat de stăpân cu un nume de nazist. Feriți-vă! Apărați-vă! Fiți mai atenți! Pisicuțele nu sunt chiar ceea ce par. Iar dovada răutății lor e nicăieri în altă parte decât la www.meankitty.com.**

■ **Până mai ieri priveam Suedia ca fiind campioana social-democrației, cu nețărmurita sa grijă față de bunăstarea cetățenilor, cu eforturile ei pentru îmbunătățirea perpetuă a vieții oricărui suedez. Și iată că vine această zi în care încrederea îmi este zdruncinată din temelii și totul se schimbă. Nu mai cred în supremația Suediei. Pentru că guvernul suedez nu are un site care să denote atâta grijă pentru nevoile cetățeanului de rând așa cum denotă www.toiletmap.gov.au, site-ul guvernului australian cu harta tuturor toaletelor publice din Australia.**

■ **Din ciclul „Imagini pe care nu le-ați văzut niciodată", astăzi vă prezint... Nu, nu imagini cu Anăstase recunoscând că e corupt. Nu, nici imagini cu Monica Bîrlădeanu sărutându-se cu Andreea Raicu (dacă are cineva așa ceva, aștept mail). Nu, eu voiam să vă arăt imagini filmate cu o cameră de mare viteză. Ca, de exemplu, imagini cu o grenadă explodând în very slow motion. Sau imagini la fel de lente cu un fir de oțel transformându-se în plasmă. Acestea și altele, numai la www.cordin.com/images.html.**

■ **Îmi pare rău, Anton Pann și Andrei Mureșanu nu au decât să se întoarcă în mormânt, dar trebuie să o spun: mie nu îmi place imnul nostru național. Nu aveți decât să mă faceți antipatriot sau mai știu eu cum. Nu îmi place. În schimb, îmi plac alte imnuri de stat. De exemplu, în imnul Franței, când strigă soldații din Corul Armatei „La arme, cetățeni!", îmi vine și mie să mă fac francez ca să iau o armă în mână. Descoperiți-vă propriul imn preferat, la www.thenationalanthems.com.**

Net plus ultra

V-am print, vrăjitoarelor!

Femeile, fiare de care trag bărbaţii

Să ai o prietenă, să trebuiască să o scoţi la filme siropoase, să-i dai un cico, o floare, poate fi o greutate. Şi ai putea chiar să te apuci să faci şi culturism cu femeia pe post de ganteră. Cel puţin asta sugerează noua campanie la Pall Mall, să fii „mai puternic“ şi să încerci să ridici chiar o gagică mai grasă, adică „mai mult“. Ar fi varianta s-o laşi grea, cît mai grea, dacă vrei biceps, triceps şi forceps. Sau se poate recurge la exerciţii simple, serii de cîte 8-10 ridicări la piept cu Grecea în mîini sau genuflexiuni cu Piedone în spate.

Jean Claude Vaidedame

Latura umană la pătrat

Dacă ai inimă, ajută-l să aibă o inimă sănătoasă

Vă lasă inima?

Cristi va împlini 3 ani pe 14 martie 2004. Dacă era după doctori, n-ar fi trăit mai mult de o lună, din cauza problemelor pe care le are la inimă. Inima lui poate ceda oricând dacă nu va fi operat.
Vă lasă inima să spuneţi „Nu!“ strigătului de ajutor al lui Cristi? De ce? Doar pentru că este un copil abandonat?

Pe Cristi da!

Pentru donaţii:
Lei: 251101.113709002083015
USD: 251101.213709002083013008
conturi deschise la Bank Post, sucursala Măgurele
Titularul contului: Cristian Popescu

Publicitatea nu este întotdeauna sufletul comerţului. Poate fi doar suflet. Şi mai mult, succesul unei campanii de acest gen nu se măsoară în cifre de vînzări, ci în ani de viaţă. Născut prematur şi cu o malformaţie gravă la inimă, Cristi a fost abandonat după trei săptămîni de la naştere în Secţia de Terapie Intensivă a Spitalului din Constanţa. Medicii nu au fost prea optimişti – copilul nu poate trăi cu malformaţia asta mai mult de o lună. Apoi au crezut că nu va trăi mai mult de două luni, apoi şase, după care au spus hotărît: copilul va fi mort pînă la vîrsta de un an. Dar Cristi nu a murit şi atunci au mai pus o limită: un an şi jumătate, poate doi. Şi Cristi le-a depăşit şi pe astea continuînd să-şi trăiască viaţa mică între paturile secţiei unde fusese abandonat. Poate fi operat, poate avea şansa să trăiască! Sperăm să te convingă reclama de suflet a agenţiei Saatchi & Saatchi şi să contribui şi tu cum poţi pentru ca micul Cristi să trăiască mulţi ani.

Aberaţia de libertate

Tatăl nostru carele eşti la etajul 8

523.SĂLĂJAN, lîngă Dumnezeu, cf. 2, neamenajat, accept credit, 18.499 E; 0722.313.838

Alo, săru' mîna, domnişoară, ce voce plăcută aveţi! A... mă scuzaţi... Săru' mîna, părinte! În legătură cu anunţul vă deranjez. Aş vrea să vă pun cîteva întrebări în legătură cu vecinul Acela. E om serios? Am auzit că fiul Lui a avut unele probleme cu legea... Da, ştiu că a trecut mult timp de atunci, poate s-o mai fi cuminţit. În fine, să revenim la vecin: cum stă cu întreţinerea, e la zi? Am auzit că foarte mulţi oameni îi vizitează casa, cică aproape tot poporul. Îi treceţi şi pe ei la întreţinere? Şi încă ceva: sînteţi sigur că El stă în Sălăjan? Să nu-mi spuneţi c-a fost vecin cu Sişu şi cu Puia?! Ca să vezi ce mică-i lumea! Cică tot El a făcut-o, în 6 zile! Stau eu şi mă gîndesc: dacă tot a făcut-o El, nu putea să-şi ia repartiţie într-o zonă mai bună? Mergea la Vanghelie cu un miliard de ceva şi cred că îl rezolva, oameni sîntem!

Apostolul P+Petru

Ministerul Culturii sprijină olimpicele la fizic plăcut

MILION ART
International Artist Center
AGENŢIE AVIZATĂ DE MINISTERUL CULTURII
• Oferă contracte de muncă şi salarii deosebite în ţară şi în străinătate pentru dansatoare, acrobate, soliste vocale, trupe de dans.
• Asigurăm pregătire coregrafică tinerelor cu fizic plăcut pentru baruri de noapte şi restaurante de lux din Canada, Elveţia, Japonia, Italia, Grecia, Luxemburg, Turcia, Liban, Cipru.
OFERIM CAZARE ŞI MASĂ ! SERIOZITATE MAXIMĂ.

Iată că, dacă Parlamentul încă nu s-a hotărît să facă ceva în privinţa legalizării prostituţiei, Ministerul Culturii face primul pas. Deja domnul conferenţiar doctor Răzvan Theodorescu s-a implicat activ în educaţia coardelor care se freacă de bară, în ridicarea standardului panaramelor care servesc berea fără sutien şi într-o relaţie activă şi transparentă dintre consumator şi prestatoarea de servicii, cu o finalizare la standarde europene, pe faţă.

Camera Ministerelor

Comunicare pe care

Atenţie, mi se închid ochii!

Comunicarea pare a fi pe la noi un mod de a le spune celorlalţi că ai dreptate cu orice preţ. Cu subtilitatea unei bâte de baseball, cu rafinamentul şi discreţia unei înjurături la semafor, *uneori foarte des.* Arareori sugestie sau dialog. Nu mai poţi nici să bei laptele pe care nu l-ai supt fără să te lupţi cu cineva şi să-i demonstrezi că, wow!, calciul tău e mai tare şi mai rapid decât magneziul ei. E drept că e vorba de femei, dar noi deja le ştim luptătoare şi zburătoare din alte spoturi cu bătaie şi packshot fericit. (V-aţi gândit vreodată cum ar fi să moară Eroul înainte de packshot?) Campania TV LadyMilk e vizibil condusă de un regizor *cari nu ştii sî vorbeşti muoldovineşti.* Şi atunci nu e ciudat să dai, la final, cu bâta-n laptele unei execuţii remarcabile? Şi să laşi *overdoza de overbranding* să picure ridicolul peste imaginea unui mit românesc modern, adică Nadia Comăneci, numai ca să transmiţi redundant un mesaj de genul: *iote, lapte!, cumpăraţi laptele ăsta şi beţi-l!* Adică să iei, inexplicabil, caimacul şi de pe produs, şi de pe ambasadorul lui. Cât despre target, săracu', el nu ştie, dar abia aşteaptă să vadă continuarea acestui trend acrobatic într-o campanie pentru cine ştie ce ketchup. Măcelul roşu din ImbeKill Bill sau Kill DeBill e suficient de inspiraţional. Tarantino a aruncat mănuşa. Să vedem cine o ridică. Bineînţeles, cu mână cu tot. Dar culoarea închisă a pielii de mănuşă ne aduce aminte că şi refugiaţi la noi mai sunt, şi-atâta jale-n casă. Campania ajutătoare pentru refugiaţi ne îndeamnă să facem ceva pentru ei, să înceapă o viaţă nouă. Cică un refugiat vede 23 de milioane de străini. Dacă s-ar uita mai bine, ar vedea 23 de milioane de refugiaţi care aruncă bolnavii din Salvări, fură, ucid, sărăcesc, mint şi sunt foarte ospitalieri cu fondurile Phare. Dincolo de ipocrizia şi lipsa de eficienţă a acestei campanii, nu se înţelege cum am putea noi, refugiaţii români la noi în ţară, să-i ajutăm practic pe juniorii stranieri. Să-i împuşcăm să nu se mai chinuie? Să îi căutăm la informaţii ca să le dăm know-how de supravieţuire şi icoane? Sau să luăm metroul şi, dacă îi vedem, să le spunem optimist: Tu faci viitorul! Căci ar putea să se descurce cu o umbrelă, fie ea şi bulgărească, să devină bone de unică folosinţă la proprietarii de crocodili, numai să nu scrie poezii! Căci mi-ar fi frică să trăiesc (şi poate şi vouă) într-un viitor în care ar trebui să admirăm un psihopat blând care ne recită versuri cretine la difuzor. Din nefericire, eu m-am obişnuit, încă din studenţie, cu această perspectivă. La staţia Grozăveşti, acum zece ani, probabil tatăl viitorului poet a spus, în loc de: *Atenţie, se închid uşile!, Atenţie, mi se închid ochii!* Urmează publicitate.

Răzvan EXARHU

Năstase, un adevărat lider zonal

Acest anunț de pe o stradă din comuna Cornu arată ce notorietate a căpătat premierul. Din păcate, credem că nu îi interesează decît ca fapt divers pe cititorii noștri, care sînt la fel de săraci ca și noi. Noi și ai noștri nu vom putea să corespundem niciodată profilului unui cumpărător interesat de zona asta. Un anunț ca „Vînd vilă 30 camere, gresie faianță, zona Adrian Năstase" ne va lăsa întotdeauna nepăsători. Cum îl lasă și pe premier, care tinde deja mai sus, poate chiar la forme de relief: Cîmpia Adrian Năstase, Dealul Năstășelul Mic sau Balta Danei.

Vezica imobiliară

Premierul, în stare de celebritate

Stimați consumatori, nu sînt Cătălin Radu Tănase și vă transmit din avionul cu care o delegație oficială care îl conținea și pe premierul nostru s-a deplasat acum cîteva zile ca să vadă Irlanda de aproape. În primul rînd, trebuie să vă spun că doamna aceea care anunță călătorii despre vreme, altitudine și reducerile din duty-free i s-a adresat exclusiv domnului prim-ministru, restul lumii nu a contat. Apoi, deși avionul era dotat cu stewardese tinerele, de tip „corpul de balet de la *Surprize, surprize*", s-a zburat pe principiul „stewardesa bătrînă duce cafeaua mai bună", astfel că pe domnul Adi l-a servit cea mai în vîrstă, ca să zicem doar așa, dintre ele. Cînd nimeni nu se mai aștepta, poporul român aflat în delegație a fost răzbunat pentru faza cu anunțul acela exclusivist. La aterizarea în Dublin, Năstase și încă trei persoane au trecut prin vamă în mare viteză, ceilalți fiind opriți pentru o vizionare mai atentă. Ei bine, primul solicitat pentru control a fost Eidriean Nasazi. „Eidriean Nastazi, please!", se tot auzea prin aeroport, deși Eidriean trecuse de mult. Însă oamenii de acolo, care nu prind posturile TV de la noi, nu l-au recunoscut, semn că mai e de lucrat – vă dați seama că pînă și masorul lui Mutu ar fi trecut cu coafeza lui Kitty fără astfel de incidente?

Aroganţa Mare

Ne scriu cerșetorii

O dată cu încasarea potului cel mare la „6 din 49", la Loteria Română au sosit și primele scrisori adresate celor trei milionari în parai. Iată numai cîteva exemple:

Alminteri Liliana, din București, profesoară: „Bună ziua, mă numesc doamna profesoară Lili din București. Visul nostru, al profesorilor de la catedra de analiză matematică, este să luăm masa o singură dată la restaurantul «Nababbo». După calculele noastre, asta s-ar putea întîmpla fix într-o miercuri pe la prînz, prin anul 2018, asta în cazul în care ne sponsorizați și dvs. cu suma de 2.347 de dolari, cît să ne achităm măcar scobitorile și lumînarea de pe masă."

H. Rebenciuc, București, anonim: „Partid la putere în plină campanie electorală căutăm tînăr, minim 1 milion de dolari, dispus la riscuri, maxim închisoare cu suspendare, care să pună umărul la trecerea pragului electoral. Garantăm amortizarea investiției încă din primul an de mandat."

Trăilă Mierău, din Plopeni, șomer: „Sîntem șapte frați acsă mama a murit cînd avea 14 ani iar tata nu muncește în Italia din cauza că a fost arestat pentru furt din buznare. Ajutaține șipe no cu un ban dacă puteți să ne lom nijte haine pe noi că ne recunosc călătorii cînd mergem la serviciu și ne dă imediat jos din tramvai."

P'îrț și cerșetor

Politicienii se pregătesc de alegerile localuri

Un reportaj din *Jurnalul Național* ne dezvăluie localurile de taină în care se adună conducerile partidelor atunci cînd ele nu se scad. De exemplu: Vadim se adună cu PRM la „Casa Gorjeană", lîngă PMB, tinerii liberali la „White Horse", bătrînii liberali la „Hanul lui Manuc", pediștii la „McMonis", iar pesediștii la „Capșa". Din listă lipsesc tinerii PUR, care cică mai mănîncă pe la „Kulinoriada", atunci cînd nu au chef de scandal ca să meargă la „Petrișor" sau la „Bucătăria lui Radu", precum și bătrînii țărăniști, care își iau ceaiul cu medicamente pe cele patru scaune din față rezervate vîrstnicilor din troleibuzul 66, ăla care duce pe Moșilor.

Mase-fripte

Știi drog, faci bani

Faceți ochii mari, nările mici și trageți cu putere aer în venă – urmează un material cu mare priză la puștimea de azi. Și cînd spun priză, neapărat mă gîndesc la niște substanțe care de regulă se prizează. Ne vom apleca aici asupra unui anume tip de comerț, profund ilegal, tenebros de imoral și al dracului de rentabil. Vă vom spune o poveste despre rețelele de trafic de droguri care trec prin România. Și folosesc, în parte, vechile filiere est-europene de comerț cu armament, făcute de comuniști și de țările lumii a treia. Nu încercați să faceți și dumneavoastră asta acasă (stați liniștiți, nici n-ați avea cum!).

Filiera africană. A luat ființă în primele două mandate constituționale ale lui Ion Iliescu și are ca principal obiect de activitate hașișul. Traseul filierei pleacă din Pakistan, unde se fabrică drogul, și apoi șerpuiește prin Kenya, Israel, Africa de Sud și Europa. În Europa, primul popas este portul Constanța, al doilea, plămînii cîtorva localnici, iar al treilea, se pare, Germania, via Polonia.

Filiera Docmanov (defunctă). A funcționat pînă acum cîțiva ani și s-a ocupat de cocaină. Drogul venea din Ucraina, o ardea un pic la linguriță prin Timișoara și Arad, iar apoi ajungea în Italia. Filiera Docmanov nu mai există, a fost anihilată. Dar nu de poliție, ci de o filieră concurentă mult mai puternică.

Filiera concurentă este **Filiera rusă**. Adică mafia rusă din Basarabia și Moldova. La un moment dat, despre aceasta se știa că este condusă de un anume Vadim. Nu-i vorba de Vadim Tudor, tribunul n-are treabă cu astfel de stupefiante – pe el să-l întrebați de mafia calmantelor, cel mult. Ca să cîștige războiul cu vechea filieră, acest Vadim a dus o bătălie cruntă cu vama românească preț de cîteva zeci de vile de vameș.

Filera Lombardi. Este filiera nașilor din N'draghetta, cu punct de lucru la Satu Mare. Traseul drogului (heroină) este Turcia – România – Ungaria – Austria – Italia.

Filiera Sacra Corona Unita. Tot cu heroina și asta. Drogul, care ajunge în final în Italia, provine tot din Turcia, țară care se pare că ar furniza peste jumătate din heroina ce tranzitează România.

Filiera binladeză. Obiect de activitate: tot heroina. Cap de pod: Afganistan. Despre această filieră a existat suspiciunea că a fost ajutată o vreme de Armata a 14-a. Cert e că drogul intră în România prin Moldova și Ucraina, pleacă apoi prin Ungaria și Slovacia și se ramifică înspre Germania, Austria, Italia, Belgia și Olanda.

(Dacă pînă săptămîna care vine mă hotărăsc să plec din țară, poate am să vă spun în numărul următor și despre **Filiera chineză**.)

Cocain și Abel

Din nou la cassă

Cu un cec de călătorie poți ajunge departe

Tiberiu Postelnicu nu este un personaj la fel de cunoscut ca Ioan Niculae (InterAgro, Asirom, Rafinăria Astra etc.). Cei doi sînt buni prieteni și, imediat după ce Ioan Niculae a cumpărat pentru prima oară, în anul 2000, Societatea Națională „Tutunul Românesc", Postelnicu a ajuns să controleze (prin sereleul său, „Total Distribution Group") distribuția de țigarete românești, preluînd 80 la sută din producția SNTR. Prietenia cu Niculae a făcut ca Postelnicu să devină unul din acționarii semnificativi ai Asirom. În anul 2001, Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor a documentat un caz tipic de spălare de bani: cumpărarea de cecuri de călătorie în valoare de un milion de dolari. Cumpărătorul se numea (și încă se numește) Tiberiu Postelnicu. Cazul a fost mușamalizat, poate și pentru faptul că Ioan Melinescu, președintele Oficiului, este prieten cu acest Postelnicu.

Cu o floare nu se face evaziune fiscală

E bine să fii demnitar în România! Ajungi să cunoști tot felul de oameni, afaceriști, infractori și așa mai departe. Cu unii te poți chiar împrieteni. Ioan Melinescu, șeful Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, asta face: se împrietenește. Cînd era mic, pesemne că asta spunea: cînd o să fiu mare, o să mă fac prieten. Acum, că a ajuns mare, Melinescu s-a făcut prieten cu tot felul de interlopi. Unul dintre ei se numește Petre Leonid Mihai, florar. În 2001-2002, acest Mihai a fost cercetat de IGP pentru contrabandă cu flori din Olanda. Le subevaluase la vamă cît putuse și el. În plus, florarul mai făcuse niște tranzacții dubioase cu o firmă-fantomă, comițînd niște evaziuni fiscale. Cazul a ajuns și la Oficiul prietenului Melinescu, care era obligat să raporteze mai departe Parchetului. Și să știți că a raportat, nu înainte de a scoate din dosar filele cele mai compromițătoare. Vedeți, asta înseamnă prietenie!

Gigi Becali a făcut primii pui vii. La Avicola

Societate comercială, 279 de miliarde de lei datorii, rate neplătite către APAPS. Falimentară. Răspunde cotcodăcind la numele Avicola. Asta a cumpărat Gigi Becali de la Florinel Cămară. Deci e un fapt că a cumpărat bolovanul producător de pui și datorii căcălău (găinați, ca să respectăm adevărul biologic). Întrebarea: ce dracu' o să facă cu ea?! Varianta unu: Gigi e pretenar cu Seche, iar Florinel e finul lui Seche, deci Gigi altruist și salvat Florinel. Numai că Florinel nu e chiar cerșetorul din tramvai să-i dea Gigi 100 de parai și să-l scoată din foame, dimpreună cu mama și tata care nu muncește. Deci varianta unu scîrțîie. Varianta doi: Gigi e pretenar cu Seche, iar Florinel e finul lui Seche, deci Gigi nu-i altruist, ci doar îndatorat la Seche. Posibil transferuri jucători, posibil blat. A? Merge? Varianta trei: Gigi interesat teren de sub Avicola, deci afacere imobiliară pe termen lung. Iar ultima variantă: Gigi călcat urme Năstase și vrea fermă de găini. Să vedem dacă are prin anturaj pe cineva care să știe să-i numere ouăle măcar pînă la 10. Ne îndoim.

Yasser ArAPAPS

Doar o taxă să-ți mai pun

Guvernul ne mai bagă o mînă de ajutor în buzunar

Nici nu știm de unde să începem acest text: de la legalizarea deturnării de fonduri? De la șmenuirea unui scaun? De la gaura în bugetul public? Chiar nu știm. Mai bine o luăm cronologic. De la 1 ianuarie 2004. Cînd a intrat în vigoare HG 1.574/18.12.2003, care înființează Agenția Națională de Administrare Fiscală. Această autoritate are ca sarcină „colectarea veniturilor bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetului asigurărilor pentru șomaj, bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate" (cf. art. 19). Deci firmele nu se mai duc la Casa de Pensii, la cea de Asigurări de Sănătate sau la Șomaj să dea banul de impozite, ci merg direct la ANAF. Care, după ce ia banii, îi redistribuie ea unde trebuie, în burta mare și urît mirositoare a guvernului, acesta folosindu-i cum vrea mușchiul lui electoral. S-a mai întîmplat așa ceva, da' atunci se chema deturnare de fonduri. Acum se va chema „aprobată de ANAF". Pentru această nouă căpușă guvernamentală vor lucra (cf. organigramei), se vor face că muncesc nu mai puțin de 355 de angajați, iar tătucul ei va fi ministrul secretar de stat Nicolae Plăiașu.

Să zicem că pînă aici a fost planul macro. O să continuăm cu o mostră de micro. De exemplu, cum se numește un șef ANAF în teritoriu. Păi, uite cum: se uită Plăiașu la Direcțiile de Finanțe locale și întreabă: „Care are mai multe bube în cap?". La această întrebare, de la Iași a venit următorul răspuns: Victorel Lupu (șeful Fiscului) și Ioan Grigoriu (adjunctul lui). Victorel Lupu are o bubă foarte penală, săracul, de la progenitură: fiu-su, Lucian Lupu, a țepuit vreo cinci firme cu cecuri fără acoperire și s-a făcut cu dosar pentru înșelăciune. Grigoriu, în schimb, a lucrat singur pentru bubă: se cheamă GECAF și este o firmă de contabilitate înființată și deținută, acum, de actuala nevastă, Duțica Nechifor. Niște oameni răi spun că, dacă ai o contabilitate vraiște, ți-o rezolvă GECAF de nici ANAF nu mai are ce să-ți facă. Evident, șeful ANAF la Iași este Grigoriu (că doar nu puteau să-l pună șef pe fiul lui Lupu, nu?). Să nu-ți vină să dai de pămînt cu basca plină de mărunțiș și să exclami „Tu-i ANAFura mă-sii de fiscalitate!"?

Tac'su pe valoarea adăugată

Ori la bal, ori la carnaval

Băi Cătăline, ia fii atent ce gagici mişto la Muzeul Şcolilor de Samba! Cît e intrarea? Un dolar!!! Mamăă, ne-a rupt! Ia dă-mi sacoşa cu legitimaţii, să văd cu ce pot să intru gratis: cu aia de réalisateur de cinéma français, cu aia de patron de festivaluri sau cu carnetu' de student la Ziaristică?

Dan Chişu şi Cătălin Mihăescu, reîntorşi în emisfera sudică, de data asta cu capul în sus

Niciodată nu simți mai bine diferența dintre spiritul latin și oricare altul din lume decât ca atunci când treci din Japonia în Alaska, traversezi toată America, făcând slalom printre rotofei nesimțiți, care nu ar lăsa o firimitură în farfuriile umplute până la refuz cu cel mai „junkfood" de pe planetă și ajungi într-un final în „dolce far niente" mexican, unde timpul are parcă altă valoare. Asta am simțit și noi. O mare bucurie! Dar cea mai mare bucurie am avut-o când, în piața centrală a orașului, timpul a mai încetinit viteza, lăsând locul lenei și acordurilor de chitară și trompete ale mariachi-lor. Ce poate fi mai frumos decât vreo 50 de lustragii care te îndeamnă cu apelativul „Senior" să îți rupi 10 minute din viață ca să citești ziarul sau să cugeți la nemurirea sufletului în timp ce unul îți face pantofii lună?! Mâncarea este din ce în ce mai bună, gustoasă și, paradoxal, descoperim și asemănări cu mâncarea de-acasă. Așa că, dacă știi ce să ceri, poți primi oricând o iahnie de fasole bătută cu cârnăciori și garnitură de gogonele murate, ca să nu mai vorbesc de o „sopa de tripas", ce altceva decât o ciorbă de burtă, care și aici, ca și la noi, se recomandă după o noapte grea și care, culmea, se drege tot cu oțet, usturoi și ou crud. V-ați prins cât de prost am mâncat în America?!

Dar nu avem timp prea mult de Guadalajara, pentru că Havana ne așteaptă: călătorie în timp, băieți! La fel ca în România, pe vremea lui nea Nicu! Cubanezu' e asuprit rău de tot; nu are voie să plece nicăieri, decât eventual să își riște viața către Florida, nu are acces la nici un alt canal de televiziune decât cel cubanez, iar despre Internet sau telefon mobil nici nu poate fi vorba. Havana păstrează urmele gloriei avute în '50, dar comunismul și timpul au măcinat aproape totul până la degradare generală. Doar locurile pentru turiști fac excepție. Aici totul e posibil. Peugeot-ul sau Mercedes-ul ultimul tip poartă turistul străin oriunde, cu condiția să scoată paraiul din buzunar. De altfel, totul poate fi plătit în dolari; de la înghețată la mojito-ul de după masa de seară, prin discotecile cu intrare în valută, în fața cărora așteaptă cârduri de fete, care nu au acces acolo decât însoțite de străini. Trai pe vătrai! Părăsim Cuba cu un gust amar, poate din cauza faptului că nu ne vine să credem cât de repede am uitat și ne întoarcem în Mexic, pentru că doar de acolo putem zbura către Brazilia.

Aici, problema se pune dacă îți place samba sau nu. Pentru că, în perioada Carnavalului, până la 5 dimineața, în orice loc din Rio ai fi, sute de tobe îți bat același ritm în creier. „Samba si, trabajo no!" Carnavalul de la Rio, văzut de la fața locului, este, în realitate, o afacere de milioane de parai. Atâta risipă de butaforie și atâta mizerie nu am mai văzut în viața mea! În primele ore ale serii, lumea începe să se pișe, căutând locurile mai întunecate, dar pe măsură ce noaptea înghite orașul și „țiganezii" ăștia de brazilieni înghit beri în neștire, parcă prind curaj și încep să se pișe peste tot. Până și turiștii se pișă alături de ei. Către dimineață, jumate se pișă, jumate dansează. Așa că vă imaginați cum pute orașul ăla! Ceea ce mă oftică cel mai tare este că nu știu ce pile au avut sau ce șpagă au dat „los brazileros", de au prins o repartiție așa bună, pentru că orașul este poziționat superb, înconjurat de nenumărate plaje, care mai de care mai frumoase, cu vedere spre insule exotic laminate, toate dominate și parcă date în grija „Christului Redentor". Timp de 4 zile, milioane de oameni au dansat neîntrerupt, care mai de care mai lăudăroși, prezentându-și școala de samba ca fiind cea mai tare din parcare, trecând prin sambadrom, cățărați pe niște kitschoptere de care alegorice, ca să fie aleși Regina Balului, și băieți și fete, la grămadă, pentru că oricum jumătate din ei sunt travestiți.

Dan CHIȘU

Banul UE ochiul dracului

Să știți că și din județe periferice se pot scoate bani. Nu trebuie să stai la București, nu trebuie să ai vilă lîngă Becali sau în Cotroceni. Ia fiți atenți! Acum cîteva săptămîni începusem să scriem și să punem niște întrebări legate de un program GRASP, de asistență și strategie de dezvoltare a județului Brăila. Nu era vorba decît de 20.000 de parai cîștigați, în urma unei licitații între diferite instituții, de către o universitate particulară unde predau niște oameni pesediști aflați în comisia care a organizat licitația. Președintele Consiliului Județean, Aurel Simionescu, preda la Universitatea „Brâncoveanu", iar banii s-au dus, deloc surprinzător, de la el tot la el. Pentru astăzi am aflat lucruri noi. Ca să vezi: dacă banii se duceau la Camera de Comerț, de asemenea aflată în competiție pentru aceste fonduri, dădeau peste pesedistul Ion Chiriacescu, care preda și el la particulară. Pentru că noi nu ținem cu PSD-ul, am putea să zicem: mai bine că nu i-a luat Chiriacescu. Dacă însă banii ajungeau la ADR (Agenția pentru Dezvoltare Regională), teoretic cea mai profi instituție dintre cele care au licitat, s-ar fi lovit de Luminița Mihailov, directoarea de aici care este și fina lui Aurel Simionescu, șeful Consiliului Județean și profesor la particulară. Înțelegeți? Oricare instituție i-ar fi luat, tot la ei ar fi ajuns banii. Și sîntem, iată, în situația că nu știm cu cine să ținem, pentru că PSD-ul este peste tot.

Răpirea din parai

Mitrea și Adrian Premieru Minune cîntă ANL

Nu, acelea nu sînt cheile de la telecomanda scaunului noului Merțan al lui Miron Mitrea. Sînt cheile de la casele ANL pentru tinerii care-și permit părinți înstăriți, cu pile la PSD. Vă rugăm să observați gestul ministrului. Parc-ar fi naș la nuntă, cel puțin, ori naș la mafia programelor sociale, cel mult. Să trăiască nașu' mare, n-a mîncat, n-a băut! Doar a făcut promisiuni. Să vină repede mirele cu cearșaful de documente, să vedem și noi dacă mireasa are vreo pată la dosar. Ce vrem să știm: e nuntă cu dar în plic sau se virează direct în cont, ca să n-avem probleme?

Agenția Națională pentru Lecuințe

Hai, vino iar în scara noastră mică...

La mine la bloc, un bloc model de antiseismicitate şi curăţenie, cu mai multe balcoane decît Piaţa Universităţii sau Lola Ferari, aşadar la mine la blocul meu model, a venit într-o bună zi un reprezentant al unei agenţii imobiliare. Nu ştiu cînd a venit, şi cine i-a deschis de la interfon, dar uitaţi şi dumneavoastră ce a făcut pe uşa liftului. A postat un abţibild pe care scrie „Agenţia Cutare, păstraţi liniştea şi curăţenia, tel. ...". Mie mi se pare o măgărie. Adică să fim atenţi ce facem pe scară, că nu se ştie cînd s-ar putea să vină vreun client de-al lor. Noi, locatarii, să cooperăm cu linişte şi curăţenie pentru ca ei să îşi ia comisionul nestingheriţi de pliantele noastre Billa, de muzica noastră de Bach dată tare sau de pişatul nostru de cîine.

Cassa scărilor Loco

Crimătă organizatătă

Bulgarii stau mai bine decît noi şi la capitolul crimă organizată. Ea este atît de bine organizată încît nu se vede, pe cînd la noi, pînă şi crima organizată este dezorganizată şi bate la ochi!

CalaPodul Prieteniei

Coasa lux

– rubrică permisă doar cu acordul rudelor decedate –

Sînt două lucruri sublime în faţa cărora sîntem cu toţii la fel de mai egali: moartea şi milioanele de parai. În afară că sîntem datori cu o moarte, ni se întîmplă adesea să fim datori şi cu bani. Tocmai de-asta o firmă olandeză s-a hotărît să-şi însoţească somaţiile de plată către debitori cu nişte coşciuge în miniatură. O altă firmă, din Covasna, a devenit furnizor oficial de coşciuge tip suvenir, dar nu oricum, ci după o lungă tradiţie pe piaţa olandeză a coşciugelor de animale. Dacă fiscul nostru ar fi la fel de inventiv le-ar putea trimite pensionarilor restanţieri două pungi cu arpacaş şi 3 kile de măsline tip parastas. Asta le-ar aminti mai degrabă de cît de frumos e să trăieşti. În orice caz, există şi români care fac afaceri în spaţiul Schengen fără să recurgă la iniţiative atît de brutale şi macabre. E mult mai elegant să le baţi obrazul cu degetul. Le trimiţi datornicilor obrazul şi degetul propriului lor copil. Ar fi, cu siguranţă, mai de efect şi mai de bun-simţ.

Ştirile de la ora chici

Provincia europeană Vrancea

Reluăm rubrica noastră de ştiri calde ca pleaşca de vacă din Provincia europeană Vrancea. Dacă vreţi să ştiţi ce-i mai trece baronului Oprişan prin cap (în afară de ploaia care i se scurge direct în gît), nu rataţi dezvăluirile de mai jos.

Să te şoferească Dumnezeu!

Marian Oprişan a dat ordin poliţiei vrîncene să-i amendeze propriul şofer, pentru că jeep-ul cu care circulă baronul a fost văzut parcat neregulamentar. În consecinţă, poliţia s-a sesizat şi a aplicat amenda. Ce trist! Urmează probabil ca şoferul să dea o şpagă la poliţiştii de la circulaţie, iar Marean să sesizeze PNA-ul. Dom'le, cîte ajunge să facă omul la plictiseală, cînd nu mai are ce fura! Să te ferească Dumnezeu să fii bucătăreasa lui Marean; ăsta-i în stare acum să sesizeze şi Apador-CH-ul doar pentru că îi găteşti numai vînat şi caviar în timp ce tot judeţul moare de foame.

Una prefaţă, două pe dos

Colegii de la *Ziarul de Vrancea* au descoperit că Marian Oprişan a scris prefeţele la *Pagini Aurii*, ediţiile 2002-2003, 2003-2004 şi 2004-2005. O descoperire senzaţională – măcar prin faptul că ea arată că Oprişan s-a reapucat de scris, la atîţia ani după ce criticii Securităţii l-au descurajat picîndu-l la materia „Gramatica pentru turnători". Dar senzaţionalul nu se opreşte aici. S-a mai descoperit că Oprişan s-a autoplagiat, împrumutînd pasaje întregi de la prefeţele anterioare. Deh, e suficient că te-ai chinuit să scrii o filă într-un an – în ceilalţi doi e mai bine s-o reiei decît să mai plăteşti o dată corectorul. Care probabil mai cere şi o taxă ca să tacă după ce face corectura. Totul a plecat, aşadar, de la ediţia din 2002-2003, din care vă prezentăm în întregime prefaţa lui Oprişan:

„La început de mileniu, judeţul Vrancea se găseşte pe un teren ascendent de consolidare a instituţiilor democratice, de edificare a reformelor economice, sociale, administrative, contribuind astfel la apropierea în timp a aderării României la structurile europene şi euro-atlantice. Toate aceste preocupări au în bună măsură drept catalizator activitatea Consiliului Judeţean Vrancea, care îşi propune ca finalitate asigurarea unui trai decent pentru toţi locuitorii plaiurilor mioritice, urmaşii babei Vrîncioaia şi ai lui Moş Ion Roată, pentru viticultori, agricultori şi nu în ultimul rînd pentru muncitorii din cele 64 de localităţi ale judeţului, dintre care două municipii – Focşani, reşedinţa judeţului, şi Adjud, precum şi oraşele Mărăşeşti, Panciu şi Odobeşti. Evoluţia fenomenelor economice şi sociale sporeşte nevoia de comunicare rapidă, de realizare a unui flux informaţional permanent între agenţii economici, instituţiile statului, investitorii interni şi externi etc. Sperăm că informaţiile pe care le veţi găsi în acest ghid vă vor fi de un real folos, venind în întîmpinarea nevoii de cunoaştere şi informare privind mediul de afaceri din judeţul nostru.

Preşedintele Consiliului Judeţean Vrancea,

Marian Oprişan"

Marian Oprişan explicînd colegilor că, decît să-ţi faci cultura de intelectual din prefeţe, mai bine le scrii fără să te mai încurci cu cititul

Sîntem pe drumul cel bun: termin a şasea prefaţă la *Pagini Aurii* şi am operă pentru titlul de conferenţiar doctor. Bine, mai trebuie să termin şi facultatea, da' nu-i problemă. Cu dosarul de plagiator stau foarte bine. E munca dracu' să te plagiezi de atîtea ori pe tine – un moldovean agramat – decît să te plagiezi o singură dată după nişte franţuji cu şcoală!

Să vedem ce a urmat. În ediţia din 2003-2004, prefaţa lui Oprişan începe direct cu: *„Evoluţia fenomenelor economice şi sociale sporeşte nevoia de comunicare rapidă, de realizare a unui flux informaţional permanent între agenţii economici, instituţiile statului, investitorii interni şi externi, de aceea este necesară existenţa unui ghid ca «Pagini Aurii»*". Şi în această ediţie, grija lui Marean îşi propune ca finalitate *„să asigure pe viitor un trai decent pentru locuitorii judeţului, viticultori, agricultori, muncitori etc. şi să contribuie la îmbunătăţirea mediului de afaceri."* Ca noutate, apare problema aderării tratată cu ceva mai multă atenţie, ca după o întîlnire la vîrf cu Vanghelie: *„Toate statele din Europa de Sud-Est, printre care şi România, au ca obiectiv comun de politică externă aderarea la Uniunea Europeană. De aceea, judeţul Vrancea doreşte să ajute la realizarea acestui obiectiv, atît de necesar, prin consolidarea instituţiilor democratice, edificarea reformelor economice, sociale, administrative, contribuind astfel la alinierea la standardele europene."*

În ediţia din 2004-2005, lucrurile se mai complică puţin, dar numai cu cîteva fraze, prefaţa lu' dom' Marean debutînd cu *„Îmi face o deosebită plăcere să mă adresez dumneavoastră, şi în acest an, prin intermediul acestui ghid atît de util şi de apreciat încă de la prima apariţie, care* (puţină atenţie vă rugăm, acolo, în banca din spate! Elev Mischie, treci la colţ şi mîine să vii tuns în nas!) *vine în întîmpinarea nevoii de comunicare şi informare a locuitorilor judeţului Vrancea. Evoluţia fenomenelor economice şi sociale sporeşte nevoia de comunicare rapidă, de realizare a unui flux informaţional permanent între agenţii economici, instituţiile statului, investitorii interni şi externi."* După ce se clarifică şi de data asta care-i chestiunea cu fluxurile alea informaţionale, revine – ca o obsesie sau poate doar ca o lipsă de imaginaţie explicabilă – problema cu UE, cu mici adăugiri din lecturile recente de pe Atomic TV: *„Toate statele din Europa de Sud-Est, printre care şi România, au ca obiectiv comun de politică externă aderarea la Uniunea Europeană. De aceea, judeţul Vrancea doreşte să-şi ridice standardele pentru a sprijini accederea României în această organizaţie, prin consolidarea instituţiilor democratice, îmbunătăţirea şi dezvoltarea infrastructurii edilitar-gospodăreşti, în special a celei rurale, edificarea reformelor economice, sociale, administrative, contribuind astfel la alinierea la standardele europene."*

Acestea au fost cele 3 opere ale lui Marian Oprişan. Îi propunem să le adune într-o trilogie („Prefeţe vesele şi triste", de exemplu) şi apoi, peste ani, după ce mai acumulează 3-4 cuvinte în vocabular, să scoată şi ediţia revăzută şi adăugită.

Plagini Aurii

Răspunsuri la scrisori

Marius Vasile (Negreşti-Oaş, jud. Satu Mare): Aşa-i, în nr. 6 al revistei, Marius Oprea l-a confundat pe apostolul Toma cu Petru. Petru s-a lepădat de trei ori de Isus „înainte să cînte cocoşul“. Ne cerem scuze şi facem cuvenita rectificare.

Dr. Mihai Zamfir (Bucureşti): Ştefan Furtună (1860-1937) a fost „ziarist şi director general al Serviciului zootehnic şi sanitar veterinar civil“. A scris, printre altele, lucrarea „Dezenteria la oi“. Nu am ştire de legătura sa cu răscoala de la 1907. În orice caz, nu comuniştii l-au inventat. Pe vremuri strada se numea General Angelescu.

Anonim (Bucureşti): Cum ar putea să fie bine în puşcărie, cînd în libertate e cum ar trebui să fie în puşcărie?

Secu de la poz. 1501 (Bucureşti?): Ne întrebi dacă n-am auzit dictonul „Despre morţi numai de bine“. De auzit, am auzit, dar el nu se aplică foştilor securişti. Nu de alta, dar s-ar întoarce în mormînt victimele lor. Cu Doinaş nu avem nimic. Chestia e că el a avut ceva de împărţit cu scriitorii.

Dragoş Bora (Bacău): O firmă care vinde foi de dafin şi are ca deviză credinţa în Dumnezeu precis că ascunde ceva necurat. Habar n-am dacă dafinul creşte şi în paradis, aşa cum susţine firma respectivă, dar nu văd nici un motiv să nu crească. Cum ar pune îngerii murături dacă n-ar avea foi de dafin?

Tiberiu-Mihai Sturzu (Botoşani): Schiţa ta are umor, dar noi nu publicăm literatură.

Anghel Petrache Roman (Ploieşti): Din păcate, de pe urma poeziei nu se poate trăi, dar nu din cauza asta *Academia Caţavencu* nu publică poezie.

Ştefan AGOPIAN

Săptămîna străinilor

■ O firmă din SUA a pus la punct o pereche de aripi cu care oamenii pot liniştiţi să planeze în picaj fără să se accidenteze. Îţi dai drumul din avion şi, cu ajutorul aripilor, te plimbi uşor şi lin pînă cînd aterizezi. Mai rămîne ca ingineria genetică să producă, în corpul nostru, un motoraş la picioare şi o elice la cap! ■ Un fermier britanic a fost amendat de poliţişti pentru că a lăsat două cadavre de vaci la marginea drumului pentru a fi ridicate de gunoieri. Motivul invocat de purtătorii de uniformă nu a fost nicidecum poluarea mediului, ci faptul că vacile au fost socotite „vehicule nesupravegheate“ parcate neregulamentar. Bine că poliţiştii, în deşteptăciunea lor, nu le-au blocat roţile! ■ Deşi din punct de vedere fizic e bine mersi, Saddam Hussein îi îngrijorează pe medici prin starea psihică foarte neobişnuită. Fostul dictator bolboroseşte fraze fără înţeles, este ilogic, tresare în somn, e nelinişti. Te pomeneşti că o fi nebun! ■ Biserica Catolică a Angliei şi Ţării Galilor a distribuit o broşură credincioşilor săi cerîndu-le să iubească taxele şi să le achite. Altfel, probabil, Dumnezeu le va taxa zgîrcenia ca pe un păcat! ■ În Singapore, la Grădina Zoologică, vizitatorii au avut surpriza să vadă urşi polari cu blana verde! Aspectul cromatic deosebit nu se datorează cine ştie cărei şmecherii comerciale ci, pur şi simplu, unei alge dezvoltate în exces în blana animalelor. Iată că regnurile se amestecă încet-încet, de au ajuns urşii să se înverzească. Oare cărui animal îi vor creşte primele frunze?

AgenCIA de presă

Dragă Busolă, sînt debusolat!

De cînd s-a introdus noul serviciu de Busolă Connex ştiu nu numai pe ce lume trăiesc, dar şi pe ce străzi mă poartă paşii. Cu toate acestea, am o mică problemă: eu locuiesc pe Călăraşilor, în Bucureşti, şi, adesea, cînd stau acasă, asta scrie şi la mine pe telefon. Dar, adesea, îmi apare că m-aş afla pe strada Agricultori, în Piaţa Muncii, pe Bulevardul Decebal, pe Mihai Bravu sau chiar, mergînd mai departe, pe Pache Protopopescu. Nu înţeleg exact, s-ar putea să fie vorba cumva şi de introducerea unui nou serviciu de **Teleportare**? Şi, doi roman, sper că nu voi primi cumva factura mutărilor de pe o stradă pe alta!

(I.T.M.)

Nu de team-building mă tem

Ca să nu rămînă şi wee-kend-ul acesta acasă, conducerea *Academiei Caţavencu* şi-a luat angajaţii cu autocarul şi i-a dus la Poiana Braşov, la team-building. Acţiunea a început cu un referat despre comunicarea între departamente şi aşa a continuat. Din fericire, seara, atmosfera s-a mai încins şi s-a lăsat chiar cu vărsare de vin fiert. Victime au fost un berbecuţ tras la proţap de faţă cu toată lumea, un porc făcut grătar şi nişte frigărui de pui care s-au dat prea aproape de focul de tabără. Mulţumiri gazdei, dna Boia, pe care o găsiţi la terasa din spatele discotecii „Capra Neagră“.

Michael Gust

Jurnalul lui Tetelu

Viaţa e ca o cutie de ciocolată – da' de-aia unii suferă, pentru că numai cîţiva sorb romul din bomboane. Tetelu face deschiderea la primăvară cu ziua lui Iliescu şi Ziua Femeii!

8.20 DE ZIOA LUI DOMNULUI ION ILIESCU EAM CUMPĂRAT LU NEA NELU O ORGĂ ORGINALĂ DE A LUI WOLFRAM SEBASTIEAN BAGH, LA CARE EAM DĂDUT TUBURILE VECHI JOS, CĂ EREA MURDARE DE GĂINAŢ, CO ŢINUSE MITREA MANIVELU AFARĂ PĂ TERASA DE LA VECEU LUI DE LA MUNTE. ŞI ÎI EI IAM PUS UNELE NOI, FĂCUTE DE NE-A FANE UNCOI DE LA NOI DE LA GĂRAŢE DIN NEŞTE TUBURILE DE IRIGAŢI ŞACUM ARATĂ MESEREAŞ ORGA LU BAGH, EAM PUS ŞI NEŞTE LEDURI CU 7 MELODI!

9.20 PARDON! DACĂ DE ZIOA FEMEIIII AM DAT O MUE, ASTA ÂNSEAMNĂ CĂ SÂNT MISOGIN??

11.20 MAMĂ, ALANTĂRI AM ÂMPRUMUTAT DE LA FOSTU ŞOFERU LU ANDREI (DE VRO 2 LUNI SÎNT "ŞOFERU LU ANDREI„ CU ŞOFERU LU PLEŞU) DECI AM ÂMPRUMUTAT 2 CUVINTE MAI PERICULOASE DIN ICŢIONAR PĂ CARE VREAU SĂ LE SCOT ÎN ORAŞ SĂ LE FOLOSESC CA SĂ FUUT CEVA NOU ŞI PORMĂ I LE DAU ÂNAPOI. CUVINTELE ESTE "MISOGIN„ ŞI "MIZANTROP"(→CARE ESTE ADICĂ ÎMPOTRIVA OMENILOR)(AŞADAR, PO SĂ ZIC :„RECHINU ESTE MIZANTROP"??) (SAU :„EGXEISTĂ IELEFAŢI MISOGINI"?) O SĂ RUP! DĂ DOAMNE SĂ AM CÎTE DOO GAGICI DE CUVÎNT GREU DIN IGŢIONAR!!!

12.50 CÎCAT! MI SA APUCAT HAMZTERU DE BĂUT ŞA ÂNCEPUT SĂ LIBSEASCĂ NOPŢILE DE ACASĂ!! NU ŞTIU CE SĂ MAI FAC CU IEL!

16.40 ALT CÎCAT:„BARE" E PRURALU DE LA „BĂRI"??? CĂ IEU NU MAI ÎNŢELEG NIMIC!!!

19.20 MAXIMUMUL DE IMPOSTURĂ ÎN INCULTURA ROMÎNĂ: SĂ FIII „HORIA" CU „AHDREI"!!!

21.20 AM AVUT O ~~SED~~ DIXPUTĂ CU HAMZTERU MEU: SCLUPTURA „DIETĂ" DE MAICĂL ANGELO A FOS SCLUPTATĂ DE SCLUPTORUL MAICĂL ANGELO SAU DE UN SCLUPTOR NECUNOSCUT CU ACELAŞ NUME, CAREA SCLUPTAT O SCLUPTURĂ CU ACELAŞ NUME?

23.10 RUGĂCIUNEA. DOAMNE, AŞ VREA SĂ FIU FĂCUT DIN ATOMI IMPERMEABILI ŞI FERICIŢI!!!

munca cu cartea

Norme ale durerii

Deşi nu s-a bucurat de glorie în timpul vieţii, în mod cert, Virgil Mazilescu va avea un loc privilegiat în literatura română. După ce se va decanta imaginea lui de marginal, de personaj pitoresc, şi va fi judecat numai după operă, Mazilescu va fi aşezat printre creatorii de şcoală, printre revoluţionarii sensibilităţii poetice şi inovatorii limbajului. Recentul volum numit *Opere** adună toate scrierile mazilesciene, jumătate de volum conţinînd poeziile, iar restul, din cele patru sute de pagini, fiind alcătuit din publicistica literară şi din Jurnal. Un jurnal tragic, o cronică a ultimului său an de viaţă, 1984. Paginile sînt scrise, parcă, cu propriul sînge, poetul îşi priveşte înaintarea rapidă spre moarte. Este o cronică a distrugerii, a abandonului în alcool, o consemnare fără menajamente a disperării pe care i-a provocat-o despărţirea de iubită. Senzaţia pe care o ai citind jurnalul este că autorul lui îşi violează propria singurătate şi-şi biciuieşte sensibilitatea. Jurnalul nu face decît să autentifice, fără anestezie, destinul de poet damnat, nefericit şi unic, să arunce o lumină crudă asupra operei, să o îmbogăţească, poate, cu un oftat autobiografic. În loc să vă vorbesc, însă, despre versuri, mă gîndesc să reproduc, aici, în chip de omagiu, o poezie. Sînt convins că pentru mulţi cititori va fi primul contact cu lirica de o frumuseţe stranie a lui Virgil Mazilescu: *„mamă din revolta privighetorii* // mamă din revolta privighetorii / mamă dezlănţuită / mamă din toate oglinzile / mamă tu răsuceai cheia aceasta a sîngelui meu oprit / răsuceşte tu cheia încet încet ca pentru furt".

Ioan T. MORAR

*** Virgil Mazilescu, *Opere,* Editura Muzeul Literaturii Române, ediţie alcătuită de Alexandru Condeescu.**

Te salut generaţie-n lanţuri, Te salut generaţie-n blugi

Nu cred că sînt mulţi aceia pe care începutul anilor '90 să-i fi prins fără să cumpere măcar o carte de Eliade, Cioran, Noica sau Vulcănescu. Erau vremuri cînd Ţuţea apărea la televizor mai ceva ca Andreea Marin, iar discipolii potenţiali se înghesuiau să-i bage reportofonul în gură marelui muribund ca să-i smulgă nostalgii delicioase sau profeţii incandescente. Cioran făcea tiraje cam ca Sven Hassel sau Pacepa, iar Paţurcă zdrăngănea la chitară prin Piaţa Universităţii, dacă mai ţineţi minte. Ortodoxia şi interbelicii erau în mare vogă, iar lumea se înghesuia prin biserici şi pe la Humanitas, care pentru slujbe, care pentru cărţi. Visul tumultuos al regăsirii unei spiritualităţi interbelice necontaminate de comunism a făcut din toţi acei intelectuali nişte idoli preistorici, parcă, nişte sfinţi ai vîrstei de aur curat a românismului. Au trecut ani şi, încetîncet, istoria şi-a venit în fire, a apărut şi s-a dus generaţia PRO, iar interbelicii s-au cărat tiptil către biblioteci, dispărînd cuminte din librării. S-au atenuat dramele istoriei dislocate din mersul său de damblaua comunistă, oamenii au început să cumpere *TV Mania,* nostalgiile au început să aibă doar dimensiunile personale ale cozii la carne, ale cravatei roşii sau ale iubirii faţă de profa de mate. Bătrînii îl plîng pe Ceaşcă, iar tinerii gîndesc că nu era chiar nasol să fii copil în vremuri de foamete. Generaţia interbelicilor e undeva departe, alungată de grijile curente: UE, baroneasa, Năstase, alegeri. Cam ăsta e contextul în care s-a întors printre noi Mircea Vulcănescu*. Şi s-a întors, am impresia, exact cînd trebuia. Un om care a preferat să sfîntească o celulă de puşcărie decît să-şi depună cărţile pe un raft de bibliotecă. Merită un gînd şi merită o lectură toată povestea asta interbelică a „tinerei generaţii" eliberată după 1918 de idealul Marii Uniri la trup a României tocmai pentru a se ocupa de spiritul ei. Este mai degrabă obsesia lui Vulcănescu decît a lui Eliade. Citind aceste gînduri ordonate, amestec ciudat de sociologie aplicată şi ideologie creştinănaţională, mă apropii cumva nu de „tînăra generaţie" a anilor '30, ci de această generaţie bătrîioară a anilor noştri, eterogenă, niţeluş postmodernă, miserupistă, răspîndită pe mapamond ca o gripă aviară, dar temeinic vaccinată împotriva oricărei ideologii. O generaţie care are forma creierului fiecăruia dintre membrii ei.

Alin IONESCU

*** Mircea Vulcănescu, *Tînăra generaţie,* Editura Compania, 2004.**

cinem-a pîrît

Dulcea saună a morţii cinematografului românesc

Galeria naţională de filme româneşti nici măcar discutabile a ultimilor ani s-a îmbogăţit. La loc de cinste lîngă *Noro, Maria* sau *Raport despre starea naţiunii,* a venit şi gloriosul *Dulcea saună a morţii**, un film de Andrei Blaier făcut cu 700.000 de dolari, care a şi dispărut de pe ecranele cinematografelor din Bucureşti, din cauza fricii directorilor că la doi spectatori pe săptămînă or să dea faliment. 700.000 de coco ar fi putut fi bani pentru o capodoperă sau chiar mai multe. Şi ce a ieşit? Avem un scenariu slab şi filmat prost, cu un deţinut bătrîn, Gheorghe Dinică, pe care îl apucă mila din senin pentru un tip (implicat într-o chestie complicată de la Revoluţie) pe care trebuie să îl omoare la comandă. Deja prima bubă a filmului. De ce îi e milă? Şi într-un film american de duzină, mila asta ar fi avut un rost, ar fi fost provocată de ceva. Cei care comandă asasinatul cum de l-au ales pentru treaba asta pe cel mai milos om din tot penitenciarul? Avem şi nişte actriţe care îşi arată ţîţele degeaba, în maniera din *A doua cădere a Constantinopolului.* Bineînţeles, în afară de Abramburica, ea îşi arată ţîţele pentru că altceva nu are ce să arate. Vocea ei stridentă şi teatrală, perfectă pentru *La Bloc,* strică tot. Şi ce păcat că Blaier nu ştie să îşi vîndă filmul. Cu un afiş potrivit şi un slogan ca „Un film cu ţîţele Abramburicii", ar fi avut aceeaşi năvală ca la *A doua cădere…* Şi poate şi aceleaşi profituri. Oricum, în loc de acest film lung şi slab, putea ieşi un film porno scurt şi bun. Scena în care Dinică vine în celulă şi îi pune pe toţi să se masturbeze e revelatoare. Insistenţa cu care camera se opreşte pe chipul fiecărui deţinut şi îi arată schimonoselile dezvăluie un talent ascuns în această direcţie. Din moment ce episodul nu prea se justifică în economia filmului, şi nici un sens artistic profund nu are, în afară de pornografie de bună calitate, altceva nu prea mi-a sugerat. Una peste alta, un film pe care vi l-aş recomanda, dacă aş putea, dar nu pot.

Alexandru VĂRZARU

*** *Dulcea saună a morţii,* regia Andrei Blaier; cu Mitică Popescu, Gheorghe Dinică, Val Theodosiu, Costel Constantin, Irina Movilă, Abramburica.**

show biz da' culţi

Craii de curtezană veche

● O excelentă analiză a relaţiei autor-critic literar face Ioana Pârvulescu în *România literară,* nr. 7 (25 febr. – 2 martie). Oricît de autori am fi, nu putem să nu fim de acord cu Ioana Pârvulescu: „Un autor vrea o critică severă la o carte ratată a colegului, dar nu admite nici cea mai mică reţinere la propria carte." Sau „…pentru autor, criticul este nedemn de acest nume doar atunci cînd scrie rău despre cartea lui, deşi, dacă ne gîndim bine, *ratarea critică prin laudă* e la fel de frecventă. Patimile autorilor vor dura atîta timp cît se vor supăra numai pe eroarea de judecată negativă, nu şi pe cronica laudativ nedreaptă." Cum spuneam, Ioana are dreptate, dar nu văd, oricîte eforturi aş face, cum ar trebui să arate lumea aia în care un autor să se supere că a fost lăudat pe nedrept. Cu toate că, sincer să fiu, n-am murit de plăcere atunci cînd am fost lăudat şi am constatat că respectivul critic fie a citit (mai curînd răsfoit) superficial cartea, fie a citit-o, dar n-a înţeles nimic din ea. E drept însă că nu m-am supărat pe el. De cînd lumea, laudele estompează superficialitatea sau prostia. ● Articolul Ioanei Pârvulescu se intitulează „Patimile şi măreţia criticii literare", titlu care trimite la un titlu celebru al lui Balzac, „Splendeurs et misères des courtisanes". Să fi vrut Ioana Pârvulescu să ne sugereze că între critica literară şi curtezană este o oarecare legătură? Nu de alta, dar *curtezană* are şi sensul de „femeie de moravuri uşoare (care se deosebeşte de o prostituată prin spiritul ei, prin manierele elegante)." **(St. A.)**

● În *România literară,* nr. 7, Alex Florian de la Centrul de Monitorizare şi Combatere a Antisemitismului din România îşi cere, în sfîrşit, scuze pentru acuzaţia adresată domnului Mircea Mihăieş cum că acesta ar fi inventat un citat laudativ referitor la Vadim aflat pe site-ul organizaţiei sus-amintite, e drept, varianta în limba engleză a acestuia. Dacă M.M. nu a inventat citatul, înseamnă că el a existat, Vadim fiind prezentat ca „un intelectual foarte elocvent, care nu pierde nici o ocazie pentru a-şi demonstra vasta capacitate intelectuală". Cam nasoală situaţia, semn ori că domnii de la Centrul de Combatere a Antisemitismului nu au fost vigilenţi, ori că Vadim are o mînă atît de lungă încît a reuşit să-şi facă lobby (prin Nati Meir? prin Eyal Arad?) la instituţia care ar fi trebuit să îl demaşte prima pentru antisemitismul fără echivoc al Tribunului. Credem că domnii de la acel Centru nu ar trebui să-şi ceară scuze doar de la Mircea Mihăieş, ci de la toţi cei care s-ar fi putut lăsa păcăliţi de buna lor credinţă. Oricum, scrisoarea deschisă din *România literară* este un prim produs din ceea ce s-ar putea să se înfiripeze, anume industria scuzelor pentru etichetele greşite puse şi într-o parte, şi în alta. Dar, dacă Vadim este numit intelectual fin, atunci e normal ca un intelectual autentic să fie numit oricum altcumva! ● Răzvan Theodorescu şi-a cam pierdut cumpătul în ultimul timp şi asta-l face să-şi dea arama pe faţă. Recent, într-un interviu (nu spui unde, revistă importantă!), R.T. l-a făcut pe Gabriel Liiceanu librar, nu pentru a-i lăuda munca de editor, ci pentru a-l ridiculiza. Dacă aşa sînt de bulibăşite criteriile valorice ale ministrului, putem să-l socotim şi noi pe el drept un chel care s-a încurcat cu o funcţionară subalternă, iar bunul lui amic Fănuş Neagu e şi rămîne doar un şpriţar gras şi asudat. **(I. M.)**

gazeta sporturilor

La start, în rebutul campionatului

A venit primăvara. De sub mantia groasă de nea (nea Mitică, nea Mircică, nea Gigi sau nea Giovanni), fragejii jucători își ițesc căpșoarele firave la soare. Este ceasul redeșteptării, ora cînd natura revine la viață, cu tot alaiul ei uman de măgării, mînării, îmbrînceli, porcăieli, mici sau mari mișmașuri. Căci mai sînt doar cîteva zile, iată, și caravana campionatului va porni din nou pe drumul de retur. Show-ul stă să înceapă! Va fi crîncen.

În avanpremiera începerii debutului, epilogul pauzei competiționale și-a consumat, vioi, ultimele zbateri: Liga s-a mai împins nițeluș cu Federația, Dumitru Dragomir a rămas pe poziție, dar nici Mircea Sandu nu s-a lăsat mai prejos. Una peste alta, clubul Steaua a fost amendat, dar jucătorii au scăpat nesuspendați. Dînd dovadă de clemență și chiar înțelepciune, antrenorul Puiu anunță că îi va convoca totuși la amicalul cu Scoția, de la sfîrșitul lunii. Cum ar veni, nimic nou pe frontul nostru atît de estic. Se tot tatonează revenirea la formula cu 18 echipe în campionat, da' încă nu s-a hotărît modificarea schimbării. Rămîne, deci, cum nu s-a stabilit. După atîta frig și ceață, în loc să iasă soarele, prognoza meteo rămîne nefavorabilă pe întreg teritoriul fotbalului românesc. Se anunță abundente precipitații de flegme, averse de zoaie și intensificări ale vînturilor în toată țara. Pe vremuri (ce vremuri!) se zicea, în limbajul nostru lemnos, că pauza este un sfetnic bun. Ei, după această pauză nesfîrșită dintre turul și returul campionatului, noi zicem ca spectatorii de filme în serie: partea a doua va fi mai nasoală decît partea întîi. Credeți cumva că, din decembrie pînă-n martie, cluburile și-au pregătit loturile, antrenîndu-le în ideea

Nu hi glară, lăi! Di ţe să dăm exclusivitate doar la cîte o televiziune fiecare, cînd putem să vindem scandalul nostru de familie, pe bucăţi, la toate televiziunile naţionale? Hai să nedzem tora, că si mutresc doi gumari de ziarişti!

Gigi și Giovani Becali dovedindu-ne zi de zi că Machedonul, ca fotbalist, a fost uriaș, dar ca antrenor, patron sau președinte de club e o pacoste pentru fotbalul românesc

unor noi abordări tehnico-tactice? Sanchi, ți-ai găsit! Și-au consolidat doar obiectivele strategice: alianțe, cîrdășii, mișculații, mînării. Se anunță, așadar, cinșpe etape de tot haiul. Adevăr grăim vouă: returul acestui campionat din secolul XXI va fi al unuia din verii Becali! Adică – ce s-o mai aburim? – nu va fi deloc.

Viorel MOȚOC

poziție de moftsaid

bîrfe din sport

● Ne-a ajuns pe la urechi o poveste de iarnă, cu oameni de fotbal, cărți de joc și jucători de fotbal. Oamenii de fotbal erau așa: un fost arbitru din Vaslui, un patron cu nume de stadion din Bacău, un patron cu renume de lovitură de la 11 metri din Piatra Neamț. Cărțile sînt cele cunoscute, iar fotbaliștii nu au nici o vină. Cică după ce s-au săturat să umble cu mize de trei lei, adică diferite sume în dolari, au hotărît să pună jos jucători. Probabil de aceea s-a întîmplat ca, în scurt timp, cîțiva fotbaliști să se trezească transferați de la Ceahlăul pe la Vaslui și Bacău, fiind luați prin surprindere pînă și antrenorii care s-au pomenit cu niște oameni noi pe cap. Or să ajungă să joace poker și să iasă „un full de fundași", „doi mijlocași și un libero" sau „doi portari, un vîrf retras și o rezervă de masor".

● Nu vi se pare că Gigi Becali este cam des la PRO TV? Cum apare o nemulțumire la patronul echipei Steaua, cum trec, întîmplător, o cameră de luat vederi, un microfon și un reporter pe la biroul său. Se spune că la mijloc ar fi o înțelegere între magnatul din Pipera și televiziunea din Pache. Ei transmit meciurile Stelei fără să mai plătească, el apare la televizor de cîte ori vrea să mai spună cîte ceva. Abia așteptăm să emită postul său de televiziune, sigur o să fie emisiuni de tip „Doar o vorbă să-ți mai spun, Iordănescule!".

Eva Henţigova

Constănțenii le plîng de vilă șmecherilor locali

Faleză Nord este un cartier din Constanța. El va conține curînd un cartier mai mic și mai dat dracului, care tocmai se înalță acum pe o bucată de pămînt creată de om, cu mulți ani în urmă, pe cînd nu se știa încă faptul că unii consilieri ai Primăriei lui Mazăre, firmele familiei acestuia și alte rude, cunoștințe și relații ale celor din primărie vor dori să-și ridice case exact acolo. Adevărul e că și oficialitățile acestea și-au dat seama abia prin 2000-2001, cînd au început să voteze diferite hotărîri de Consiliu Local care să pună bazele viitorului cartier. Deocamdată, acesta este reprezentat de 63 de loturi de pămînt, fiecare cu 300 de metri pătrați, și cîteva vile, unele în stadiu de schelet, altele ajunse deja la maturitate.

Un metru de teren în zona Faleză Nord se dă cam cu 150 de euroi. Un raport de evaluare din 2001 se jură că același metru făcea atunci 31,39 dolari – e drept că suma ar fi sunat cu totul altfel dacă aveam pe vremea aceea euro. Dar nu aveam. Comisia care a organizat masa, felicitările și dansul de la licitația pentru cele 63 de loturi de 300 mp a decis că prețul de pornire este de 377 dolari/an. Rezultatele finale nu sînt cunoscute marelui public, dar există informații că nu au depășit 500 de dolari, atît de mare a fost „dușmănia" între pretendenți. Cum s-ar spune în fotbal, cei care au pierdut și-au dorit mai mult victoria celor ce au cîștigat.

Ca să nu ne mai lungim, iată cîteva nume de proprietari: Marin Neagu, consilier local și președintele ședinței în care s-au aprobat rezultatele licitației; consilierii locali Gheorghe Culețu, Gheorghe Stoica, Paul Bocănete, Nicolae Peride, Constantin Caracoti; Ionel Pilat – director în Primărie; fiul viceprimarului Butnaru. Unsprezece loturi au fost cîștigate, la mare luptă, de Five Holding SA, afacere a familiei Mazăre. Stă moț printre concesionari, cu două parcele, și un anume Remus Vasea, jumătate din duetul „Frații Vasea", celebri interlopi care, oficial, sînt în mare război cu marele Radu Mazăre. La una din vile trage adesea, obosită, mașina lui Gabriel Stan, șeful Corpului de Control al Primăriei Constanța și lider PSD. Culmea, cam în zona lotului 59, lot adjudecat de o femeie din popor pe care o cheamă Stan Constanța.

Una din hotărîrile Consiliului Local, adică ale unora dintre proprietarii din zonă, anunță contribuabilul că e pe cale să construiască și un „zid de sprijin între linia blocurilor BM7-BM9 și MZ9-MZ11 și mare, zonă Faleza Nord". Ca să înțelegeți mai bine: cele 63 de parcele se găsesc fix „între linia de blocuri BM7-BM9 și MZ9-MZ11 și mare". Zidul va costa jumătate de miliard și reprezintă, probabil, un fel de gard între blocurile respective și fraierii din ele și vilele concesionarilor. Străzile pe care vor circula locuitorii micului cartier au primit deja nume, iar concepția lor este determinată, conform constructorului, de „relațiile interumane și dezvoltarea evolutivă a acestora, existența acestora generînd amplificarea relațiilor sociale comunitare".

În încheiere, trebuie spus că Inspectoratul de Mediu nu are cunoștință de clădirile ridicate deja, deci nu a eliberat acord de mediu. Iar fără acord de mediu nu prea se poate vorbi de autorizație de construcție. Deci fără autorizație de construcție nu prea ar trebui să vorbim noi aici de vile aproape terminate.

Biroul de Investigaţii

Virgil Măgureanu publică o carte de memorii. Probabil ca să-şi ascundă mai bine amintirile!

Avem o ţară. Cum procedăm?

indexul altor evenimente

În lung şi-n blat

Jandarmii au dat jos din tren 1.200 de blatişti care veneau cu trenul de la Oltenița la Bucureşti. Ehei, dacă-şi făceau jandarmii treaba încă de pe vremea tinereților lui Iliescu, poate îl dădeau atunci şi pe nea Nelu jos din tren şi ne scăpau de o belea. Deşi avem bănuiala că nea Nelu călătorea alături de rude, în locomotivă.

Momente vesele şi TIR-iste

O prostituată din Medgidia a îmbolnăvit de sifilis cîteva mii de clienți. Învinuita susține că este acuzată pe nedrept, însă analizele medicale au dovedit că minciuna are picioare scurte. Şi, după gusturile noastre, sînii cam lăsați.

Atentat cu bombeu

Deținuții din Craiova fabrică pantofi pentru italieni. Să le facă italienilor pantofi cu un număr mai mic, ca să nu-i poată alerga prin supermarket după ce or ieşi de la mititica.

Carte frumoasă, cinste cui te-a închis

Protopopiatul Botoşani a donat penitenciarelor din județ 140 de Biblii. Mai bine le punea filmul *Iisus.* Deşi mă tem că le-ar fi plăcut doar faza aia cu cuiul bătut în cap.

Seiful curentat

A fost furat seiful filialei din Constanța a SC Electrica. Bine că nu erau hoți de artă. Vă dați seama, furau tabloul de la SC Electrica şi lăsau în beznă ditamai județul.

Soft, viaţa mea

Un studiu a arătat că un sfert dintre cetățenii români au un calculator acasă. Din păcate, cetățenii care au doar vacă acasă sînt de trei ori mai mulți în România – şi atunci înțelegeți şi dumneavoastră de ce dracu' e PSD-u' la putere şi-o să mai fie!

Cronicarul
Grigore după Ureche

contraeditorial

România, între ei şi noi

Spunea cineva că nivelul unei civilizații depinde de părerea pe care o are fiecare despre celălalt. Este mai proeminent decât burta lui Mischie sau tupeul lui Oprişan faptul că cei care ne conduc ţara printr-o *antreprizâ de familie al cărei obiect de afaceri se-ntâmplă să fie politica (Ev. zilei,* Tom Gallagher, profesor ştiințe politice, Bradford University) au o părere foarte proastă despre noi. Şi nici noi, la rândul nostru, n-avem o părere atât de bună despre noi înşine, din moment ce ei, în definitiv, sunt aleşii noştri. Absorbiți de ideea de fericire prin cleptocrație, românii de sub cupola binomului cu aluniță Iliescu-Năstase s-au împărțit în două, în funcție de proastele păreri ale unora despre ceilalți: Guță şi Adrian Copilul Minune, Adrian Păunescu şi Ralu Filip, Gigi Becali şi Iordănescu, Vadim Tudor şi restul lumii, Kitty Cepraga şi Alexandra fostă Mutu, Băsescu şi Mugur Ciuvică, Dinel Staicu şi galeria Universității Craiova, Alin Teodorescu şi Ion Iliescu, presa şi poliția din Timişoara, Rodica Stănoiu şi democrația, Ion Iliescu şi proprietarii, securiştii şi Codul Penal, Mircea Dinescu şi Cristian Tudor Popescu, PSD şi societatea civilă, Petre Roman şi PD-ul, câştigătorii la 6 din 49 şi necâştigătorii la Loto, cei care cumpără cu cash şi cei care cumpără-n rate fără girant – şi lista ar putea continua până sub nivelul mării, acolo unde până şi căluții de mare din rezervația 2 Mai-Vama Veche au mari probleme cu căcații de pe mal.

Ba mai mult, chiar şi în interiorul famigliei a dat strechea, din moment ce protectorul abominabilei justiții de partid, mano pulitul şi cinstitul Ion Iliescu, l-a trimis pe protectorul pedofilului Treptow, militarul Ioan Talpeş, să dirijeze reforma în justiție şi integrarea europeană, în fapt, să asiste numărătoarea „corectă" a ultimelor tunuri din acest mandat. Cum ar zice un tip pe nume Ashleigh Brilliant: *Soluțiile noastre sunt: fie stopăm corupția, fie oferim fiecăruia şansa de a fi corupt.*

Nu trebuie să citeşti cartea lui Andrei Pleşu, *Despre îngeri,* sau cartea lui C.S. Lewis, *Sfaturile unui diavol bătrân către unul mai tânăr* ca să-ți dai seama că soluția pe care ne-o oferă când antireformiştii bătrâni, când tinerii social-democrați la drumul mare al Europei lui Berlusconi este una şi aceeaşi: o şansă pentru fiecare.

Liviu MIHAIU

Săptămîna românilor

România de la ora 5

Vicepremierul Ioan Talpeş, şeful premierului Năstase, şi fosta ministră Ecaterina Andronescu, actualmente simplă pesedistă fraieră

Aşa cum, după 11 septembrie, adică 11 a noua, lumea n-a mai fost aceeaşi – după 6 a patruj'-noua de săptămîna trecută, România n-a mai fost nici ea aceeaşi. Numai munca a rămas aceeaşi – adică la nivelul de dinainte de '89. ➠ Apropo de „înainte de '89": un inginer din Piteşti a cîştigat un proces cu „Dacia", în valoare de 15 milioane de dolari. Inginerul ăsta a refăcut eleronul de la portbagajul de Dacie. Păi, la cît s-au rupt portbagajele alea de şorici, damigene, cartofi – nu merita şi omul ăsta nişte bani acolo? Că doar portbagajul ăla a purtat cel mai tare dorința de schimbare în comunism, dinspre ţară înspre oraş şi invers, între Paşti şi Crăciun. ➠ TVR-ul şi-a pus Bulgaria în cap. După ce a prezentat ţara vecină ca un loc nesigur, unde te calcă rakeții pe autostradă, oengeurile care reprezintă interesele minorității mafiote s-au sesizat, cerînd României satisfacție. Li s-a dat, cînd au primit Cadrilaterul. Noi măcar cu mişto-urile să rămînem, ce mama ei de geo-politică care lor le-a dat Jvepsul şi adidaşii Romika, iar nouă nimic! ➠ Preşedintele Macedoniei s-a prăbuşit cu avionul, lăsînd ţara fără conducător. Ce diferență de civilizație! La noi a trebuit să moară o mie de oameni ca să-l prăbuşească Iliescu pe Ceauşescu cu elicopterul, pe poligonul de execuție de la Tîrgoviște. ➠ Ioan Mircea Paşcu, întrucît are o fată foarte frumoasă, consideră că asta îl face să se priceapă şi la politică. Şi explică oamenilor că parlamentarii europeni sînt prost informați, pasămite de aceea ne critică atît de mult ţara şi partidul. Nu vă e, mă pesediştilor, ruşine? Dac-ar fi şi mai bine informați, cum ziceți voi, şi-ar şti cîte Mercedesuri furați pe mandat, ne-ar fi dat de mult afară de pe hartă! ➠ Ionel Blănculescu zice că corupția din Vamă a început să se amelioreze în ultima vreme. Foarte corect. Dacă i-ar mai aresta pe cîte unii din cînd în cînd, s-ar vedea mai bine cum s-a ameliorat corupția din vămi de la trei la patru etaje de vilă, şi de la Nubira la Mercedes. ➠ Românii au început să-şi bată femeile după programul *Ştirilor de la ora 5.* Un cretin din Braşov, în timp ce se uita la cum se omoară unii pe PRO TV, i-a zis nevesti-sii: „uite aşa o să ajungi" – după care, cînd s-au certat, i-a băgat un cuțit exact ca la televizor. Mai interesant ar fi să vedem ce s-ar întîmpla cînd dau la televizor ştirile alea de genul: „Ion Iliescu din Viperești l-a înjunghiat pe Băsescu din Cislău cu două lovituri de cuțit, sprijinit de vecinul său PNA din Pătîrlagele, pînă ce l-a lăsat lat, după care a părăsit locul crimei, fugind la bufetul din CSAT."

Cronică
a lu' Ştefan a Petrei

NATURA SĂ TREZEŞTE LA VIAŢĂ, GHIOCEII SCOT CĂPŞORUL LOR DELICAT DE SUB MANTIA DE NEA; MUNCITORII VESELI ÎNCEP GREVELE E CLAR, A VENIT PRIMĂVARA!
MARIANE

Veşti bune

Raionul de infecții textile

➠ Ştirea cu medicul de la Spitalul de Boli Infecțioase din Braşov mort de SIDA şi alte cadre medicale infectate de la pacienți s-a dovedit a fi neadevărată. În realitate, nu există pericolul contaminării cu HIV, şi asta nu neapărat datorită condițiilor din spital. De exemplu, ultimii trei viruşi HIV care se deplasau în viteză cu o seringă nesterilă spre degetele neprotejate ale unei asistente au murit anihilați de o duzină de alți viruşi liberi, cum ar fi: bacilul Koch, virusul botulismului, al ciumei, al malariei şi al ciumei.

➠ Guvernul a mărit pensiile cu 2%. Adică fix vreo 60.000 lei pe lună la o pensie de 3 milioane. Vestea proastă este că aceasta e vestea cea bună... O să vedeți că totuşi creşterea e bunicică dacă vă spunem că inițial indexarea fusese programată la numai 1,7%. Adică exact suma cu care pensionarii să poată trage apa la WC şi în cursul săptămînii, nu numai în week-end.

Străbuna Vestire

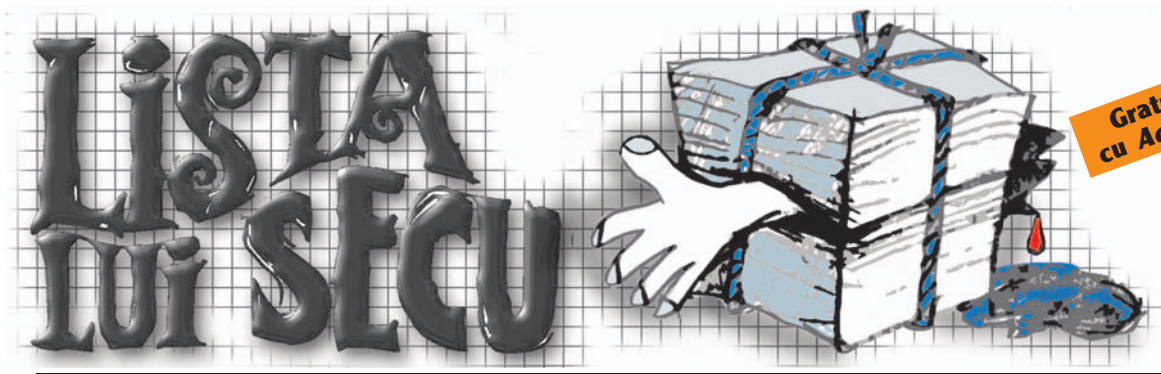

Gratuit. Se distribuie cu Academia Cațavencu.

Cazul Paul Goma

DOSAR DE URMĂRIRE INFORMATIVĂ A SECURITĂȚII

Apare până când se termină securiștii!

Ei au putere. Noi avem dreptate!

Acțiunea de deconspirare a ofițerilor Securității și a faptelor lor, începută în paginile *Academiei Cațavencu* de către Institutul Român de Istorie Recentă și Fundația „Gheorghe Ursu", intră de acum încolo într-o nouă fază. Ea nu mai trebuie să rămînă doar la nivelul publicării de nume ale ofițerilor, ci să se transforme într-o construcție legislativă care, măcar acum, la aproape un deceniu și jumătate de la prăbușirea de fapt a regimului comunist, să legifereze în mod clar falimentul acestui regim, să stabilească responsabilități istorice și juridice pentru drama de o jumătate de veac trăită de români. După cum s-a sesizat, prima reacție a partidului de guvernămînt PSD a urmărit să realizeze o și mai bună disimulare a crimelor regimului comunist săvîrșite de poliția sa politică, prin înaintarea unui proiect de lege care are drept scop mutilarea Legii 187/1999 și a activității Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității. Nu numai acest proiect, ci majoritatea acțiunilor și declarațiilor guvernanților ignoră condamnarea crimelor și abuzurilor regimului comunist, a autorilor lor morali și efectivi, *din simplul motiv că ei nu se pot condamna pe sine*.

Putem să o facem noi. În această țară, de aproape un deceniu și jumătate continuă să fie factori de decizie politică și administrativă urmașii regimului comunist. În 1989, marea masă a partidului comunist s-a autodizolvat. Celor 3,8 milioane le-a luat locul un „nucleu dur" de vechi activiști de partid și foști securiști, probabil nu mai mult de 10.000 cu toții. Ei au început în 1990 și continuă pînă astăzi să-și împartă puterea economică și politică în România. Nu de comunism s-a ales praful, ci de avuțiile sale. Dacă țara avea în 1989 un excedent valutar de 1,2 miliarde de dolari, adunați prin înfometarea poporului, pentru a asigura finanțarea proiectelor megalomane ale lui Ceaușescu, banii s-au evaporat – ca și banii din conturile dictatorului, nici pînă astăzi găsiți, vilele de protocol, fondurile PCR și multe altele. Cei 10.000, rămași fără stăpîn, dar în același dispreț suveran față de majoritate, au trecut la privatizarea regimului comunist, la împărțirea fără scrupule a avuției naționale. Foștii securiști și activiști nu sînt vinovați numai pentru milioanele de destine distruse în cei 50 de ani de comunism, ci și de continuarea acestei distrugeri în plan politic, economic și moral pînă astăzi. Nu cred că trebuie să rămînem doar la a descrie dezastrul, fără a găsi căi pentru stoparea lui. Veșnicia ilieștilor, năstașilor, mischiilor, talpeșilor, sârbilor și hrebenciucilor și cea a societății social-democrate multilateral corupte pe care au făurit-o poate fi întreruptă. Depinde în primul rînd de noi.

Tocmai de aceea, Pro Democrația, *Academia Cațavencu,* Institutul Român de Istorie Recentă, Grupul de Dialog Social, Fundația „Gheorghe Ursu" s-au asociat în vederea găsirii mijloacelor democratice care pot curăța România de comuniștii transformați în profitori ai tranziției. În aceste zile s-a definitivat un proiect de lege pentru deconspirarea totalitarismului comunist, a activiștilor de partid și a securiștilor care ne-au condus și ne conduc încă, numai în propriul lor folos, spre propria lor înavuțire. Apelăm la dumneavoastră de pe acum să îl susțineți, înscriindu-vă ca voluntari ai Pro Democrația pentru adunarea de semnături sau doar semnîndu-l. Săptămîna viitoare, acest proiect va intra în dezbaterea publică. *Ei sînt 10.000 și au putere. Noi sîntem 20 de milioane și avem dreptate.*

Marius OPREA

Paul Goma față cu Securitatea

Paginile de față reprezintă o selecție din jurnalul lui Paul Goma din ianuarie 2004. Jurnalul poate fi citit integral la www.biblioteca.paulgoma.net. Selecția a fost realizată de Sorin Cucerai.

Vineri, 23 ianuarie 2004:

…Tot deocamdată copiez aici microfișele securiștilor semnalați de Paniș că m-au avut în grijă părintească de-a lungul și de-a latul anilor:

„22) **Petre Mazilu** – în 1972 era lt.-col.

„La 21 iulie 1972 primește o notă informativă în care sursa «Creju» oferă informații despre Paul Goma, pe care le-a obținut de la Mihai Grama."

Nu am auzit de Petre Mazilu – pentru că nici listașii nu au precizat unde „lucra lucrătorul MAI". Și nu știu cine poate fi Mihai Grama – din moment ce numele lui nu e ghilimelizat, presupun că e nume adevărat. Oricum: la acea dată – 21 iulie 1972 – eu mă aflam in Occident – plecasem în jur de 15 iunie.

„30) **Pintilie Gheorghe** – în 1958 era gen.-lt., adjunct al ministrului Afacerilor Interne.

La 11 septembrie 1958 semnează decizia nr. 15.156 prin care se fixează D.O. (lui Paul Goma) pe timp de 36 luni în com. Lătești, raionul Fetești, reg. Constanța."

Ia te uită! Însuși Pantiușa, „cel-cu-Foriș" (apoi „cel-cu-mama-lui-Foriș"), „cel-cu-Pătrășcanu"! Adevărat că doar a semnat – e-he, câte alte hârtii semnase el, cu aceeași mână cu care mânuia ranga de fier; cu aceeași mână cu care bea – din sticlă – votcă.

Nu am de unde ști dacă bestia de Pantiușa avea aceeași putere ca în anii 1946-54 – probabil nu. Oricum, prin el s-a instaurat teroarea NKVD-istă în România ocupată. El, „Bodnarenco Pantelei", evreu din Tiraspol (nu-i cunosc adevăratul nume). Ca ajutoare, din 1944, i-a avut pe „Bucikov Valeriu", evreu basarabean și bulgarul Ivanciu. Serviciul condus de el avea și rolul de a „confisca" și de a transporta în URSS toate valorile „găsite": tablouri, bijuterii, mobilă, cărți rare – pe care punea mâna – mână-dreaptă fiind șoferul „Mitea". Era căsătorit cu „tovarășa Anula" Toma (și ea cu pseudonume), fost ministru al Comerțului, acuzatoare a lui Pătrășcanu.

Ce să fac, acum: să mă laud că însuși Pantiușa s-a ocupat de mine? Da' de unde! A semnat o hârtie printre zecile, sutele din acea zi-de-lucru.

În schimb (!) nu pot trece pe lângă faptul că, deși pomenit la poziția 33), Pleșită Nicolae nu apare ca… mult mai apropiat mie decât Pantiușa. În ciuda faptului că numele lui Pleșiță a fost „popularizat" de mine, prin Europa liberă, în 1979, când am citit capitole bune din *Culoarea curcubeului;* în ciuda faptului că în multe texte i-a apărut, nu doar numele, ci capitole întregi *(Soldatul câinelui);* în ciuda faptului că însuși Pleșiță, la televiziune, în cartea lui de „memorii" a povestit cum mă bătuse el…

Mai departe:

„70) **Raicu Ion** – în 1977 era lt.-col., UM 0672.

La 17 martie 1977 semnează un proces-verbal de constatare a unor fapte premergătoare (cine va fi redactat microfișa, doar nu poartă marca Securității – ci, ca să zic așa, a… din contra; degeaba!) în care descrie întâlnirea lui Paul Goma cu doi funcționari ai Ambasadei Belgiei."

Însemnările din Jurnalul de iarnă – inclus în *Culoarea curcubeului* – au fost pierdute – mai exact confiscate la 1 aprilie 1977, când am fost arestat – deci nu pot comenta „informația".

– Exact aceeași apare la „77), **Romilă Marcel,** maior, UM 0672".

Totuși, totuși… Data de 17 martie 1977 – în care „descrie întâlnirea lui P.G. cu doi funcționari ai Ambasadei Belgiei" mi se pare a fi neadevărată (până la proba contrarie: o aștept)… iată de ce:

Vineri, 4 martie a fost cutremurul. Iată ce notam în *Culoarea curcubeului* la data de *6 martie:*

„…Încerc să răzbat până la «Louis» (Etienne Dussart, consul belgian, cu care devenisem prieten). Numai că întregul imobil a fost evacuat. (…) Mă îndrept spre ambasada lui. Pare și ea evacuată. De altfel e foarte strâns păzită: un ofițer de securitate care mă invitase să… circul în fața fostei locuințe a lui «Louis», de astă dată urlă – tot să… circul."

Ultimul contact – indirect – cu Dussart fusese în 3 martie, când Ana-Maria îi dusese scrisoarea lui Ion Negoițescu. Ultimul – direct – contact cu „Louis" avusese loc la 1 martie, lângă Atheneul Român. Din pricina cutremurului I (cel de pământ), clădirea ambasadei Belgiei fusese avariată; ca și blocul în care locuia Dussart. Din pricina cutremurului II (modesta noastră mișcare pentru drepturile omului), Dussart fusese expulzat – adevărat: și din cauza relațiilor cu mine. Dar de văzut nu ne mai văzusem de la 1 martie – și nu de la… 17 martie, cum glăsuiesc rapoartele marilor vânători de spioni.. .

„76) **Romașcanu Ion** – în 1974 era lt.-maj., Direcția 1.

„La 28 ianuarie 1974 semnează o notă-raport în care propune nepublicarea romanului *În cerc* al lui Paul Goma, deoarece «în forma în care se găsește acum, ar putea da naștere la multe interpretări și comentarii politice defavorabile statului nostru»."

De mirare că, în 1977 nu l-au folosit tot pe Romașcanu ca „expert literar", ci pe boul de Konig (Alfred? Alfons? – nu cumva Alecu?)

„92) **Sarchiz Jean** – în 1960 era mr., șeful biroului «C», Direcția Regională Constanla.

La 1 martie 1960 semnează o notă în care oferă secției raionale de Securitate Fetești materialul deținut în legătură cu Paul Goma."

Numele maiorului nu-mi spune nimic. 0 fi armean (Sarkizian?) sau armean țigănizat – va fi posibil așa ceva? De ce nu, vorba lui Barbăneagră.

„106) **Simonfi Gheorghe** – în 1973 era mr., șef secție, Direcția IX.

La 14 iulie 1973 semnează o notă care privește filajul obiectivului «Gom» (Paul Goma) efectuat în ziua de 12 iulie 1973 între orele 7,00-0,20.

La 19 iulie 1973 semnează o altă notă care privește filajul obiectivului «Gom» (Paul Goma) efectuat în zilele de l3, 14, 15 iulie 1973".

Nu am cum să-1 contrazic pe Simonfi. Deci pentru asta era el plătit: să se țină de curul meu – și să mă urască! (am mai scris de ura filatorilor). După nume pare a fi ungur. Ei și?

Sâmbătă, 24 ianuarie 2004

Azi am primit un plic groscior, conținînd 350 file, „Dosarul de urmărire informativă nr. 6201, privind «Bărbosul»" de mine – trimis… de Stejărel Olaru – în 9 ianuarie… Expeditorul mă anunță că nu-mi va putea trimite curând o a treia felie, din motive strict materiale – am dedus că plătește din buzunarul său fotocopiile – să tot fii istoric în România!…

Nici aceste documente nu aduc noutăți, doar numele unor securiști. În schimb, o „comoară": scrisori ale mele trimise lui Țepeneag (5 sau 6), lui Cristovici și Monicăi Lovinescu – între iulie 1973 și aprilie 1974, precum și două cereri ale mele, una adresată Ministrului de Interne, alta lui Ceaușescu, cerînd să mi se autorizeze aducerea în țară a unui aparat Gestetner…

Încă nu știu ce voi face cu ele. Sunt tentat să le copiez și să le introduc în jurnal – unde altundeva să le „difuzez"? Însă când mă gândesc la munca de descifrare – chiar dacă scrisorile sunt bătute la mașină, atunci (1973-74) o făcusem „economic", la un rând, iar fotocopioza lui St. Olaru le-a înnegrit…

M-am hotărît: le bag în jurnal – traista mea de cerșetor – și le dau pe Internet.

Duminică, 25 ianuarie 2004

Copiez de la începutul „dosarului" trimis:

Culoarea curcubeului în arhiva Securității

L-am cunoscut pe Paul Goma în decembrie 2002. Mă aflam la Paris și, într-o întâlnire cu doamna Ștefana Bianu, una dintre persoanele cele mai active ale exilului la Casa Românească din capitala Franței, am rugat-o pe aceasta să-mi faciliteze întâlnirea cu scriitorul român. M-a primit după trei zile în locuința sa, rugându-mă să am răbdare, pentru că se lupta cu o răceală puternică. În timpul întâlnirii noastre, am profitat de ocazie pentru a-i cere permisiunea să-i studiez dosarul întocmit de fosta Securitate. Mă gândeam – astăzi am aceeași părere – că în afară de ceea ce a scris chiar Paul Goma despre Paul Goma, nu există o literatură de specialitate care să trateze exhaustiv evenimentele din 1977, „Mișcarea Goma", precum și ceea ce a urmat. Doar studii de dimensiuni restrânse, cele mai multe dintre ele suferind cronic de lipsa datelor și informațiilor din documentele vremii. „Chiar dacă s-a scris puțin, eu unul am scris", mi-a spus Goma de nenumărate ori. Însă tot Paul Goma se manifesta atunci, în 2002, rezervat față de documentele din arhiva fostei Securități. „Sunt contrafăcute, mi-a spus, de aceea nu am încredere în ele. Istoricul, el însuși, să stea în fața unor asemenea hârtii; el să-și dea seama că sunt falsuri. Pentru că are de unde. Ceea ce am scris există. Puneți mâna și citiți ceea ce am scris și, eventual, confruntați-le."

De citit, citisem. Și încă cum! În 1990 am citit prima sa carte. Aveam 17 ani și încercam să înțeleg coșmarul din care abia scăpasem cu toții. Cartea se numea *Patimile după Pitești* și nu am lăsat-o din mână o noapte întreagă. Zile întregi m-am gândit la ea, pentru că îmi era greu să accept realitatea prezentată în acele pagini. Și pentru că voiam să discut cu cineva despre „experimentul Pitești", am împrumutat cartea și altora. Să fie citită și de ei și să le cer părerea. Cartea a rămas la a treia persoană din acest șir, la o doamnă de vreo 50 de ani care mi-a replicat imediat: „Sunt prostii" și, de ciudă probabil, nu mi-a mai restituit volumul până astăzi. Apoi, fără să mă descurajez, am luat la rând și celelalte volume semnate de Paul Goma, care începeau să apară și în librăriile noastre: *Gherla*, *Culorile curcubeului*, *Din Calidor*, *Soldatul câinelui* etc.

După mai bine de zece ani, m-am întors la o lectură cu același subiect. De această dată nu a mai fost vorba de o carte, ci chiar de documentele din „dosarul Bărbosul", cum îi spunea Securitatea lui Goma. Și, în timp ce scriitorul îmi repeta obsesiv „toate sunt falsuri, sunt falsuri", am început să-i trimit și lui aceste „falsuri". Mi-am spus că nu ar strica o altă opinie în noile condiții ale consultării acelor „falsuri". Exista deja o poziție de principiu: „Nu vreau să comentez nimic, nu vreau să refac o poveste care mi-a făcut rău și continuă să-mi facă rău și astăzi", mi-a spus Goma când l-am anunțat că i-am trimis primele documente. „Sunteți istoric, descurcați-vă!" Dar, din fericire, lui Paul Goma i s-a părut totuși firesc să se uite peste dosarul său. Și, tot din fericire, a început să-l publice pe Internet și să-l comenteze, având o altă concluzie acum: „Am terminat. Obositoare treabă. Însă, pe măsură ce trăgeam în jug, mi se părea tot mai utilă (treaba) – deci plăcută. Multe afirmații de-ale mele despre acea perioadă – și următoarele – fuseseră primite cu mefiență, când nu cu ostilitate. Acum am… documente. Numai că… eu însumi am considerat tot ceea ce pleacă de la Securitate ca fals, falsificat, cu intenții de diversiune. Dar ce pot face? Nu rog pe nimeni să fiu crezut. Cine mă crede – m-a crezut și fără aceste hârtii; cine nu – pe nu rămâne."

În concluzie, o fi fost și Securitatea bună la ceva – să-i dea dreptate, peste timp, lui Paul Goma, arătând cât de servili, găunoși și cruzi au fost profitorii și slugile care s-au ridicat să apere un întreg regim împotriva unui singur om.

Stejărel OLARU

„NOTA – din 29 iunie 1973

Luni, 25 iunie a avut loc o convorbire cu (…) **Aurel Dragoș Munteanu** (aici numele proprii au fost completate cu majuscule, în spațiile libere lăsate în acest scop – n.m.) a spus:

«Cei care-l utilizează și-l speculează (?) nu au nevoie de un Goma exilat și domiciliat în străinătate, ci de un Goma stabilit la București, care să creieze un „caz Goma", punînd în încurcătură conducerea noastră. Numai așa merită el investițiile ce s-au făcut și publicitatea plătită organizată în jurul numelui său (sic). Cei care l-au inventat pe Goma (re-sic) au nevoie de un Goma contestatar la București, căci (contribuția securistului la gramatizare – n.m.) deăia care înjură regimul de pe poziție (sic) sînt destui și se mulțumesc cu o leafă modestă.

Vlaicu Bîrna a intervenit (…):

«Goma a fost acum câteva zile aici. Venise să-i ceară lui Traian Iancu o adeverință sau adresă către autoritățile vamale (…) ca să-i elibereze cărțile confiscate la aeroport. (…) Mulți scriitori susțin că atât Goma cât și Țepeneag sînt suspecți. Și cred că activitatea lor în străinătate este sprijinită de autoritățile noastre, nu se știe în ce scop, probabil pentru a justifica unele măsuri coercitive împotriva scriitorilor. Și Zaharia Stancu mi-a spus că Goma și Țepeneag sunt utilizați de Securitate», a precizat Vlaicu Bîrna."

«B.2»

N.B. (…) Atitudinea provocatoare a lui Paul Goma după întoarcerea din străinătate pare să confirme spusele lui A.D.M. cu privire la scopul reîntoarcerii lui în țară.

«Informatorului i-am trasat sarcina să stabilească (?) și alte comentarii ce se fac în legătură cu P.G. și să încerce a-l contacta direct. Lt.-col. Albescu Mircea»."

„NOTA din 3 iulie 1973

Sursa vă informează că Paul Goma a venit să se intereseze care-i starea lui la *România literară,* întrebînd secretara, apoi pe G. Dimisianu.

Aflîndu-se în redacție și Adrian Marino care l-a întrebat din ce va trăi, P.G. a spus că începînd din luna iulie editura Gallimard îi va vira 1.000 fr. fr. lunar în contul drepturilor de autor pentru *Ușa*. (…) îi va cere lui Fulga, cu care zice că nu a vorbit încă, o hârtie prin care să se arate perioada în care a lucrat la *România literară.*

«RUXANDRA»

N.B. (…) Informatoarea va urmări în continuare comentariile ce le face sus-numitul sau alți scriitori în legătură cu acest element. Cpt. Achim Victor."

Concluzie – evidentă: „RUXANDRA" este/era coleg(ă) redacție. Mai mult: prieten(ă), altfel nu i-aș fi încredințat dactilograma *Gherla*. Nu știu *cine* este. Dar oare voi fi vrînd să aflu?

„NOTA (tot din 3 iulie 1973)

„Sursa vă informează că în ziua de 18 iunie au venit la redacția *României literare* (subblinierea mea, pentru a evidenția: „au venit") Ana Maria și Paul Goma. Au stat puțin, circa o oră în birou cu Cristina Anastasiu, Sorin Titel, L. Dimov (cu care a și venit), loana Creangă (…) I-a reproșat lui Sorin Titel că nu răspunde la scrisori (…) A spus că la vamă i s-au reținut edițiile franceză și germană ale cărții, dosarul cu tăieturile de presă, dosarele pe care le mai avea, chiar și volumul Faulkner, tradus de el în românește.

(…) după părerea mea, experiența străinătății a folosit. Nu pare deloc entuziasmat, nu pare nostalgic și cred că această «așezare» de care vorbește este poziție de tatonare, să vadă cum e primit și ce va mai face. Nici chiar nevasta sa cea guraliv-teribilistă nu mai este așa. Cred că examenul străinătății i-a mai tăiat mofturile și fasoanele.

«RUXANDRA»

N.B. (…) Informatoarea va urmări comentariile ce se fac în prezența lui Goma și când el este plecat, părerea colegilor despre activitatea ce a desfășurat-o el afară. De asemenea, va urmări să stabilească contacte mai frecvente cu acesta. Sorin Titel și Leonid Dimov sînt elemente ce se află în atenția organelor noastre, cunoscuți cu activitate ostilă. Sunt redactori la revista *România literară.* Cristina Anastasiu-Condiescu este legătura apropiată a lui «Grama» și ea redactor la revista *România literară.*

Cpt. Achim Victor"

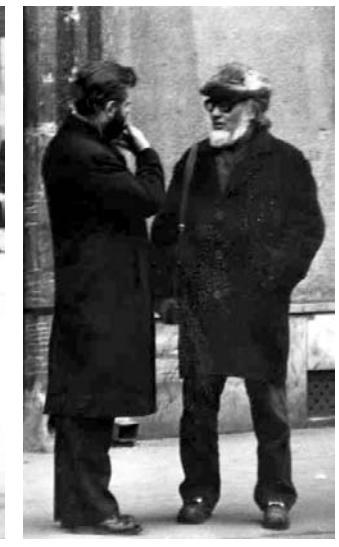

Fotodocument: Aspecte ale întîlnirii din 17 martie 1977 dintre Paul Goma și Etienne Dussart

Chiar trecut prin filtrul gramatizator al redactorului, rămâne evident stilul troglodit al troglodítului Achim (cică s-a făcut editor, tolomacul analfabet!). Oricum „R" nu era colegă de birou cu noi – dacă a spus: „a stat în birou cu Cristina…" Atunci cu cine era ea colegă de birou – în afară de Achim?

Pentru prima oară apare „GRAMA" – bănuiesc lumina lumii Achim în găsirea acestui alt „cod" care să mă desemneze.

Direcția IX către Direcția I, din 14 VII 1973:

„NOTĂ

privind filajul ob. «GOM» (iar mi-au schimbat numele de cod?) în ziua de 12.VII.1973 între orele 7,00-0,20 din 13.VII. 1973

ACTIVITATEA OBIECTIVULUI:

La ora 13,25 «GOM» a plecat de acasă și a mers la căminul spital din str. Barbu Delavrancea – ora find 14,10 (acolo era internată mama, bolnavă de scleroză în plăci – n.m.).

La ora 15,10 a plecat de aici și a mers acasă, unde a intrat la ora *15,45.* „La ora 18,50 «GOM» și «GETA» au plecat de acasă, au mers în bd. Ana Ipătescu la revista *România literară,* ora fiind 19,10.

De aici au plecat la ora 20,10 și au mers la Casa Scriitorilor din Cal. Victoriei, ora fiind 20,20.

„La ora 23,15 «GOM» și «GETA» au plecat de la Casa Scriitorilor și au mers acasă, ora fiind 0,20.

Filajul continuă.

Adjunct șef Direcție, Colonel Friptu loan

Șeful Serviciului, Maior Ionescu Gheorghe, șeful Secției, Maior Simonfi Gheorghe"

Noutăți: Filajul ne dă alte nume de cod – Ana Maria devine „GETA"…

Nu ar fi fost mai economic să ne încredințeze nouă „cronometrarea" activităților dușmănoase? Ce întrebare stupidă!

Aceeași lălăială în Notele următoare (vreo 5 la număr), raportînd filajul din 10, 11, 12, 13, 14, 15 iulie. În zelul lor tovărășesc, dublat de o imbecilitate structurală, marii-filatori fac „precizări" aiurea, de pildă că Ana (pardon: „GETA") s-a dus „în str. Evoluției, la mama ei" – când mama Anei e moartă din 1948, iar de „strada Evoluției" nu am auzit…

Acum spargerea apartamentului:

„Direcția I, din 20 iulie 1973", aprobată de cineva indescifrabil:

„NOTA RAPORT

La 16 iulie a.c. «Grama» a plecat împreună cu soția la mare, în satul «2 mai». Vom folosi absența sa din București pentru a pătrunde în locuință, să controlăm valiza cu care el a fost în iunie 1972 la Paris.

Cheia de la apartament o mai au două persoane, Năvodaru Petre, socrul lui «GRAMA» și Kosak Vladimir, o cunoștintă a familiei.

Pentru realizarea acțiunii vom proceda astfel:

Cu o zi înainte Năvodaru P. va fi pus în filaj ca să putem fi anunțați dacă vine la locul unde acționăm.

„Lui Kosak V., element contactat de noi, i se va fixa o întâlnire în oraș *la o oră după ce vom efectua pătrunderea* (subl. de mână, pe margine o notă – indescifrabilă – n.m.) ca să nu aibă posibilitatea să treacă pe la locul respectiv.

În apartament pătrunde cpt. ACHIM VICTOR împreună cu unul din ofițerii Direcției V care cunosc amănunte în legătură cu lucrarea.

Timpul necesar pentru lucru este de maximum 15 minute.

Afară va aștepta o mașină a filajului care în situația când socrul lui «GRAMA» va veni, să fie anunțați de dispecerat, iar ei să ne anunțe în interior prin aparatura folosită în acest scop.

Vecinii nu ridică probleme, fiind plecați la serviciu.

Vom lua legătura cu biroul C.I. din Mangalia ca să verifice dacă obiectivul nu a plecat de pe litoral.

Pătrunderea se va face dimineața în jurul orei 9.

Vă rugăm să aprobați executarea acțiunii împreună cu măsurile propuse.

Cpt. Achim Victor

„De acord / șeful serviciului Lt.-colonel Nicolae Mihai"

Adăugat de mână:

„În ziua de 23.07. a.c. s-a executat pătrunderea și controlul valizei. Lucrurile au fost găsite și scoase în totalitate. Din controlul efectuat a rezultat că nu s-a umblat la acel loc.

Cpt. Achim"

Nu am idee ce putea fi „lucrarea" căutată în valiză. Nu putea fi un manuscris? Bănuiesc: îmi introduseseră în valiză (unde: în mâner?) un aparat de ascultat… Când mi-l montaseră? Oricând – la vamă, de pildă. Căcăcioșii! Se jucau de-a hoții – dar ei erau… hoți pozitivi!

În 25 iulie 1973: „NOTĂ

Sursa („B.2") află următoarele:

Duminică, 24 iulie, Sergiu Dan cu soția au fost invitați la dejun de Mihai Gafița, redactorul șef al editurii Cartea Românească. (…) Gafița l-a informat pe Sergiu Dan asupra stadiului în care se află apariția unei noi ediții a volumului «Jurnal de noapte» (…)

…a venit vorba de Paul Goma; Gafița a observat:

«E limpede că nimeni din conducerea de partid nu se gândește să ia vreo măsură represivă împotriva lui Goma. A fost la mine, la editură mi-a cerut să mă apropii de fereastră ca să-mi arate un individ postat pe trotuar. „Îl vezi? Mă urmărește din ziua în care am venit." Apoi m-a întrebat dacă suntem dispuși să publicăm volumele apărute în străinătate. I-am răspuns că problema mă depășește."

În continuare „B.2." raportează despre candidații la președinția Uniunii… Securistul (lt.-col. Albescu Mircea):

„N.B.: Paul Goma (numele e completat de mână) este lucrat în D.U.I. Despre cartea sa «Jurnal de noapte»…"

Este limpede: Boul care a scris de mână numele proprii, în loc să îl numească pe Sergiu Dan, m-a făcut pe mine autor al unui Jurnal de noapte (nu e rău titlul!).

La 22 august 1973:

„NOTA

Joi, 16 august, am avut întâlnire cu Tănase Virgil la «Doina». Eu am ajuns mai repede. L-am văzut trecînd spre fond (așa să fi scris inițial «DONA ALBA», informatoarea? sau dactilografa a modificat, pentru că nu se cade să vorbești de „fund" în Casa Curilor?) pe P. Goma. A venit V. Tănase la masa mea, i-am fost prezentată lui Goma (…) Am ajuns lângă statuia aviatorilor și ne-am oprit. Eu (și V. Tănase propusese mai înainte asta) am spus: «Hai să mergem la Ovidiu». Dar Goma, răutăcios a spus: «Unde, la statuia lui Ovidiu? Mă mir că nu-și face și Nicu statuie să și-o pună la fiecare colț de stradă, că el e și poet, e un mare poet» (de la «Mă mir…» până la «mare poet» a fost șters, din fericire cu o singură linie, dar deasupra a fost scris de mâna… cui?: «Aici, P. Goma a făcut o afirmație tendențioasă la adresa șefului statului» – iar in stânga-sus indicația: «Ac. pagină să fie bătută din nou la mașină. De ce nu se respectă ordinul dat?»). Eu mă jucam cu câinele. Goma a spus că el îl conduce pe V. Tănase.

V. Tănase ar fi vrut să rămână cu mine, dar se temea de Goma (…)" „P.S. I-am spus lui Goma că acea primă carte a lui *Camera de alături* nu mi-a plăcut. A zis că nici lui.

«DONA ALBA»

N.B. (…) Informatorul a avut sarcina să-l contacteze pe V. Tănase, ca urmare a unui plan de infiltrare, dar din cauza lui P. Goma nu s-a putut efectua.

Cpt. Achim Victor"

„DONA ALBA" nu este în redacția *României literare,* ca „Ruxandra" – dar frecventează Mogoșoaia; a trăit cu Marin Preda, cu Breban și… – se va vedea mai încolo.

În 18 octombrie 1973:

„Notă

Reproduc discuția avută cu Virgil Tănase miercuri între 14-16 în barul de la «Muntenia». Mi-a spus că nu are datorii la Fond, de un an nu mai împrumută, s-a certat cu Traian Iancu. Era foarte la curent cu ce se întâmplă la Mogoșoaia, știe de vizita verișoarei mele, de audiția colectivă a postului Europa liberă când a vorbit Țepeneag, știa că trăiesc cu Preda și că acum o săptămână a fost scandal mare între el și nevastă-sa din cauza asta.

V. Tănase are încredere în mine. Știa de discuția aprinsă care a urmat după audiția emisiunii lui Țepeneag și m-a întrebat ce au discutat cei prezenți. Tănase vorbise cu Breban și se pare că de la el știa niște chestii, dar se pare că are și altă sursă de informații (…) i-am spus ce reacție violentă a avut Breban și ce indignat a fost că literatura română e reprezentată de un om ca Goma. Tănase mi-a spus că Breban moare de ciudă că nu publică în străinătate și că n-a reușit cât a fost acolo să facă asta (…) Cartea lui Breban *Îngerul de ghips* nu ar fi avut nici un pic de succes în străinătate, pentru că ei sunt sătui de realism, vor cărți politice (…)

Eu i-am spus că sînt o ambițioasă care vrea neapărat să reușească și că m-am săturat să fiu considerată doar o femeie bună pentru pat de ceilalți, eu care am mare talent și sunt deșteaptă. Am încercat să reușesc, trăind cu Breban și acum cu Preda, dar nu am reușit nimic, a aflat nevastă-sa (…)

(Tănase) încă nu a făcut marele scandal pe care îl pregătește. (…) Acest memoriu este gândit mai demult de cei din afara țării (…) Mai au nevoie de un om care să semneze, zicea să semnez eu (…) i-am spus că nu-s nebună, că am familie și că cine știe ce pățesc. Ciorna memoriului este tot timpul modificată de Tănase.

Primul punct: îmbunătățirea situației (materiale) a scriitorilor (…) Al doilea: desființarea cenzurii (…)

(…) i-am spus că la noi e bine, nu ca la chinezi. I-am spus că eu o duc bine, public cărți, dar el a spus că nu cerem pentru noi personal, ci pentru ceilalți (…)

«DONA ALBA»

N.B. V. Tănase (…) este legătura cea mai apropiată a lui Paul Goma și Dumitru Țepeneag. (…) este punctul cel mai slab al grupului; începînd din luna august a.c. în urma unor combinații am reușit infiltrarea informatoarei «DONA ALBA» pe lângă susnumitul (…) Propunem să informăm organele de partid și ca măsuri imediate următoarele:

– Mama lui V. Tănase este membră PCR. Să purtăm o discuție cu ea (…) să-i cerem să ia atitudine (…)

– Să studiem posibilitatea exmatriculării lui V. Tănase (…)

În ziua de 19 octombrie a.c. urmează să se întâlnească din nou cu informatoarea. Deoarece este o sursă verificată în repetate rânduri prin toate mijloacele informativ-operative propun să-i dăm un emițător ca să interceptăm toate discuțiile (…)

Cpt. Achim Victor"

Că „DONA ALBA" era o curvă în toate sensurile posibile – așa ceva este și un bărbat turnător, darmite o muiere care vrea să ajungă…;

Însă că Achim (nu cumva Achim îi este prenumele, nu numele?) este, nu doar un bou analfabet, ci o ființă diabolică – asta, da surpriză. Va să zică el a avut inițiativa de a șantaja pe un

Fotodocument: Paul Goma împreună cu Etienne Dussart discutînd în fața imobilului din B-dul Dacia nr. 1-3 la întîlnirea din 17 martie 1977

Fotodocument: Paul Goma împreună cu Etienne Dussart au efectuat pe 17 martie 1977 o întîlnire discretă timp de 30 de minute în holul imobilului din B-dul Dacia nr. 11

„suspect“ (aici: Tănase) făcînd presiuni asupra mamei sale, „să studiem posibilitatea exmatriculării“ lui V.T., iar acum pretinde că el nu a dat nici o palmă… Dar există și palme mai teribile decât cele adevărate: de-o pildă repetatele amenințări, presiuni, asupra cuiva, ca să-l oblige să denunțe…

Strict secret
Ex. Nr. 1
151/AV/ 1 decembrie 1973
„NOTA (raportul «RUXANDREI»)

Noua carte, fără titlu, a lui Paul Goma, scrisă – sau începută – în Franța nu are nici un titlu, fiind povestea întâmplărilor sale din închisoare narate unui ascultător-interlocutor francez spre deosebire de anterioarele sale manuscrise, și chiar de *Ostinato,* stilul cel mai direct, mai curat, mai normal, mai puțin împăstat. Valoarea sa literară este tot atât de inexistentă, vali(di)tatea (sau vitalitatea?) materialului nu că i-a cerut – sau nu numai că i-a cerut, dar modalitatea sa de exprimare, de această dată este directă, de jurnal simplu, nud. (…) Mobilul unui asemenea «Jurnal» (neavând titlul îl pot intitula după părerea mea «Jurnal retrospectiv» (?!) i l-a oferit îndemnul ascultătorului.“

Autoarea delațiunii produce citatele și interpretările găsite în precedenta Notă, pe care a alimentat-o. Va fi fost ea redactor la *România literară* și colegă a mea (?) – nu știe să citească corect, să înțeleagă ce a scris autorul – în chestiunea „poeziei de pușcărie“ – care poate fi falsă; dar poate fi și adevărată – eu spusesem așa: poezia de pușcărie scoasă dintre cele patru ziduri își pierde seva, se ofilește, pare nesemnificativă (pentru un cititor ne-fost-pușcăriaș). Or lumina lumii „RUXANDRA“ scrie:

„…după părerea lui P.G. (…) de pildă poeziile lui Radu Gyr sau ale lui Crainic, de după liberare nu mai au valoare, fiind scrise în libertate (autorul uită că aceștia au scris și înainte de a fi deținuți, ignorînd acest fapt, ignoră și valoarea literară – obiectivă a scrisului celor doi).“

Literata RUXANDRA ignoră și ceea ce scrisesem eu și ceea ce zice ea – pe cine voia să epateze: pe securistul său, cel care o mulgea ca pe vacă? Are nerușinarea – dar de cine să se rușineze, nerușinata? – să vorbească despre pasajul cu… turnătorii:

„…există și o explicație a informatorilor, colaboratorilor și turnătorilor în slujba Securității și MAI de care foiește țara cu foarte mici excepții, evident, autorul făcînd parte tocmai din aceste excepții.“

Ruxandra însă nu se mărginește să toarne, și să fugă, ci – precum Ivasiuc în notele lui aflate în dosarul meu din 1977 – indică și alte piste, desemnează pe alți „vinovați“:

„…psihologie care din păcate nu aparține numai lui Paul Goma ci mai există și alți adepți tot în acest mediu: Dimov sau Țepeneag. Atitudinea lor față de viață, de înțelegerea ei așa cum trebuie nu se poate spune că a fost marcată de anii de detenție ci dimpotrivă, a fost, după părerea mea, declanșată de această perioadă, făcîndu-i să se manifeste mai clar, mai direct la paravanul claustrării, cu acest preț (??), ca spirite defetiste nu le pot atribui nici măcar calitatea superioară (sic) de contestatari, de rezistenți, fiindcă nu le este proprie. Asemenea indivizi (sic) s-ar comporta la fel în oricare orân-duire socială (…). De fapt sunt niște defetiști față de ei înșiși (sic-sic), niște neputincioși (unii cu talent ca Dimov) nu în a se adapta, ci a înțelege clar că a trăi în societate înseamnă a munci, a munci, că nimeni nu îți este obligat cu nimic, că de-a lungul secolelor viața și munca au fost împreună și au dat drepturi ca chiulul, puturoșenia și blamarea, din cele mai vechi timpuri n-au creat eroi sau dacă au fost eroi de o zi ca baloanele de săpun, ca focurile de paie care se înnecă (sic) în fum.

Aceasta este părerea mea (a cui altcuiva? – n.m.) încă o dată confirmată și de paginile citite din Paul Goma împletite cu anumite constatări de viață pe care vi le pot exemplifica. De ce Paul Goma n-a luptat ca orice om sănătos, normal, pentru a se reîncadra în muncă la întoarcerea din străinătate (chiar așa: de ce?). Insistând, luptând, și-ar fi găsit un loc de muncă, ar fi avut un salariu. Dar ar fi trebuit să muncească efectiv, iar el nu e capabil. Același lucru cu Țepeneag și cu Dimov – care-și lansează în cele patru vânturi (sic) nedreptățile lui (ale cui altcuiva, ale partidului și guvernului?) cu salarizarea, dar nu muncește de loc, lipsește cu lunile și săptămânile, iar când apare beat «glumind» pe seama celor care-și fac cinstit datoria (ca cine?; ca «Ruxandra»!).

După părerea mea (sic) oricât s-ar încerca ceva cu acești oameni, ei nu vor fi apți de o muncă cinstită, reală, totdeauna, oricând și oriunde considerându-se la fel de superiori (re-sic) «vulgului», neînțeleși, năpăstuiți, ceea ce este foarte important, după părerea mea, este să nu fie lăsați să-și facă prozeliți. În momentul pericolului social (sic) al prozelitismului (și tineretul de teapa lor îi va aclama) devin un pericol social nocivitatea lor depășind pragul individual devenind o nocivitate socială. Și cei în drept trebuie să fie foarte atenți la nuanțele acestor nocivități sociale din faza lor incipientă, fiindcă în momentul în care prind rădăcini, orice măsuri, chiar de forță (ia te uită!) sunt târzii și își pierd eficacitatea.

«RUXANDRA»

Nota cuprinde concluziile informatoarei în urma lecturării (sic) manuscrisului ce i l-a dat Paul Goma. În discuțiile purtate cu sursa am stabilit să-i arate lui Goma că «maniera» de a scrie, problematica aleasă nu-l ajută în realizarea unei cărți valoroase. Să-i recomande să încerce abordarea altor subiecte pentru a scrie într-adevăr cărți valoroase.

Vom urmări reacția sa la aceste indicații.

Cpt. Achim Victor“

Recunosc după această capodoperă de analfabetism și de ură de clasă-rasă:

„RUXANDRA“ va fi (fost) băgătoare de seamă prin redacția *României literare,* însă nu redactor: o trădează… stilul – până și Băran ar fi scris mai bine…;

Dacă așa stau lucrurile, atunci „RUXANDREI“ nu îi „încredințasem“ un exemplar din *Gherla.* În general – vreau să spun: înainte de călătoria în Occident 1972-73, nu oricui dădeam manuscrise.

Să-i iau pe colegii de la „intrare“, de la secția critică: Danei Dumitriu? – însă numai până în vara anului 1971, când ne certasem pe chestia Revoluției Culturale, lui Valeriu Cristea – probabil lui îi dădusem un exemplar; dar nu lui S. Damian, nu lui Raicu, de ei mă răcisem după directoratul lui Breban, când deveniseră purtători de servietă ai tovarășului Nicolae II; lui Mazilescu – da: însă lui și Ștefaniei am dat un exemplar, fie la noi în casă, fie la ei, doar ne frecventam, ca vecini; mai era Iorgulescu – lui nu i-am dat vreodată manuscrise. Trec la „jumătate-direcție“: lui Dimisianu îi voi fi dat, la început – dar nu mai eram prieteni – nu ne certasem, dar constatasem că mă trădase, în absență (postul în redacție). Ion Horea? – nici vorbă, nu ne adă-pam din același „izvor“; mai era Adi Fianu: nu-i dădusem niciodată manuscrise, nu eram prieteni și nu aveam încredere în ea: secretară, monșer… Mai era Vasilescu: nu eram prieteni, deci nu-i încredințasem *Gherla;* în biroul (fost și al) meu: Băran, da, era securist, tocmai de aceea nu-i dădusem manuscrisul. Cristina: ei și lui Condiescu îi încredințasem un exemplar, dar ei ies din discuție. La fel Titel – mai ales că lui nu-i dădusem niciodată, nimic. În redacția teatru-arte plastice: Ioanei Creangă? Nu aveam comerț cu ea. Valentin Silvestru? Pe ăsta nici nu-l salutam, darmite să-i pun pe birou un manuscris. Iar la „externe“: deși eram în excelente relații cu Dimov, nu-i dădusem; nici chiar vărului meu (de-al cătelea?) Marcel Mihalaș: era deja bolnav. Lui Caraion? Ne detestam cordial. Mai rămân dactilografele: preferata mea, Geta Gheorghiu, care îmi bătuse la mașină multe cărți – în mai multe variante – să-i fi dat *Gherla* la re-dactilogra-fiat? Nu-mi aduc aminte și nu cred.

La „tehnic“ nu aveam pe nimeni atât de apropiat. Să fi omis pe cineva? Probabil, însă „RUXANDRA“ tot nu intră…

Rămâne varianta… furtului: turnătoarea fie a șterpelit exemplarul încredințat altcuiva, fie l-a împrumutat de la cineva, „pentru două zile“.

Inutil să caut în alte redacții: „sus“, la *Luceafărul,* „jos“, la *Viața românească?,* la nemți? Nici vorbă: după scris, Ruxandra este o nescriitoare, o incultă, o semianalfabetă.

Drept care o bag în mă-sa, cu tot cu Achimul ei personal!

Luni, 26 ianuarie 2004

Acum o surpriză: un informator identificat:

Apare în Nota 151 /AV/ 12 decembrie 1973. Povestește – pe 8 pagini dactilografiate, la persoana întâia! – și comentate de același Achim! – cum i-a cunoscut pe Mazilescu, pe Dimov, pe Țepeneag (a fost de trei ori la Cenaclul din str. Câmpina – și face lista celor ce participaseră, ce anume citiseră); se ocupă de curentul oniric pe 2-3 pagini…

Ajunge la mine abia la pagina 5:

„L-am cunoscut pe Paul Goma la redacție, prin V. Mazilescu (…). Am descoperit că locuisem un timp în case vecine, pe Alex. (Sandor) Petoffi (eu stăteam la bunica mea).“

Îmi face un portret deloc măgulitor – dar cu nuanțe:

„Faptul că îi apăruse cartea în străinătate nu părea să-l impresioneze prea mult și mereu spunea că el e scriitor român și aici trebuie să-și publice cărțile. De două-trei ori am fost invitat la el împreună cu alții. Mi-a făcut impresia unui om foarte muncitor și pasionat de meseria sa. Odată ne-a părăsit, ducându-se în odaia sa pentru a scrie timp de 3 ore în timp ce noi priveam la televizor (…)

Aș mai vrea să notez câteva impresii personale:

– de la întoarcerea în țară a devenit și mai rezervat și mai rece (cel puțin față de mine) (jur, dragă Mircea: nu din cauză că, atunci, te-aș fi bănuit!);

– tot timpul am avut impresia că un rol important în evoluția sa l-a avut soția sa care îl susținea integral în ipostaza aceasta de scriitor (un spațiu, presupun că securiștii au șters un cuvânt: „interzis“?) și nu rareori era mai violentă decât el la adresa unor personalități din cultură care i-ar împiedeca cariera soțului ei;

– tot timpul m-am gândit că situația lui s-ar fi putut soluționa într-un fel; însă a suferit influențe rele: care? nu știu.

În ceea ce privește caracterul: un om foarte, foarte dârz, tenace și obsedat de propria persoană. Deși are prieteni nu iubește pe nimeni și cred că nici familia nu și-o iubește foarte mult. Nu este gură spartă, bârfitor și e foarte calculat și prudent în ceea ce spune. Nu manifestă entuziasme de nici un fel, nu iubește băutura și petrecerile. (…)

E absurdă o declarație ca aceea pe care a făcut-o Țepeneag că mai sunt doar câțiva oameni în literatura noastră pentru care merită el să lupte. E umilitoare pentru cei citați care, ca adevărați scriitori, nu pot fi dependenți de lupta unui oarecare ci numai de propria valoare (…) O ultimă situație îmi întărește aceste idei: Leonid Dimov se dezice de D. Țepeneag, tocmai pentru că vorbește aiurea. Indiferent de situația sa actuală, trecută sau viitoare orice scriitor adevărat își găsește calea numai în propria literatură care trebuie integrată în primul rând literaturii țării sale.

N.B.: M.B. este candidat la recrutare pe lângă P. Goma, V. Mazilescu, D. Turcea, D. Țepeneag, F. Gabrea, elemente cunoscute în evidențele noastre cu unele manifestări ostile.

Este prima notă (informație) obținută de la el. Pe lângă problemele cunoscute în material sunt relatate păreri interesante care demonstrează că acest candidat are o serie de calități necesare unui informator.

Voi continua contactarea sa.

Cpt. Achim Victor“

Ce-a ajuns finul, subtilul poet M.B.! Să fie lăudat de cpt. Achim! – nu mai rămânea decât să fie pupat de generalul maior Borșan!

În teancul de hârtii primite de la St. Olaru aceasta este singura „informare“ a lui Mircea Brăiliță. Să nu fi continuat? Să nu fi trecut examenul – la Achim? Să-l fi cuprins mustrările de conștiință?

Vreo zece pagini manuscrise (de mâna lui Achim!) fac bilanțul anului 1973. Fără importanță.

În Nota 371/C.1. de la „DONICI“, la 10 ianuarie 1974:

„În cursul lunii noiembrie 1973, discutând cu scriitorul Paul Goma, am reținut: la întoarcerea în țară, pe aeroportul Otopeni (întoarcerea fusese cu trenul; deci: nu Otopeni, ci Gara de Nord – n.m., tardivă…), vama a vrut să-i confiște (nu „a vrut“ – ci „a confiscat“) operele lui Willy Brandt. P. Goma a amenințat că va informa presa occidentală – era în ajunul vizitei conducătorului român în RFG. A doua zi cărțile i-au fost eliberate (deci: îi fuseseră confiscate!).

A încheiat un contract de editare pentru 8 romane cu Editura GALLIWARD (prin repetare se dovedește că așa credea transcriptorul că se scrie GALLIMARD) (…) După cum susține el, a încheiat, de fapt, un contract pe viață cu – cu cine, dacă nu cu… – GALLIWARD.“

Iată o altă (!) opinie despre *În Cerc* – de astă dată a unui specialist – unul care raportează: „Lt.-major Romașcanu Ion“ la data de 28 ianuarie 1974. Iată cum începe „specialistul“:

„Din lecturarea unui manuscris al lui Paul Goma am tras concluzia că romanul *În Cerc* este împărțit în mai multe capitole…“. Dacă aceasta este concluzia, o las baltă.

Acum scrisoarea către Zaharia Stancu, președinte al Uniunii Scriitorilor.

Spre deosebire de cea adresată ministrului de Interne, ceastălaltă este „comentată“ de destinatar; atât prin sublinieri apăsate, făcute de o mână obișnuită a vedea, într-un text, ironia, amenințarea voalată, și… de a mânui condeiul – cât și prin câteva cuvinte, însă devenite inteligibile prin fotocopierea „îngustă“. Probabil – sigur cererea a fost citită la Uniunea Scriitorilor – de acolo, în mod firesc, a fost trecută Securității, prin Hobană, prin Traian Iancu – avea prin cine anume.

(28 ianuarie 1974)
Domnule Președinte
Subsemnatul Paul Goma, membru al Uniunii Scriitorilor

vă transmit alăturat copiile a două cereri-memoriu adresate prima Ministrului de Interne (pentru eliberarea unei autorizații de aducere din străinătate și folosire în țară a unui aparat de multiplicat de tip Gestetner), a doua președintelui Consiliului de Stat Nicolae Ceaușescu (reamintindu-i situația mea de „scriitor" fără drepturi scriitoricești).

Uniunea Scriitorilor, conducerea ei mai ales, cunoaște foarte bine (și exact) situația mea. Cunoaște și motivele reale ale interdicțiilor de care mă bucur… A încercat în mai multe rânduri să mă apere și să pledeze în favoarea publicării cărților mele. *Dacă pledoaria n-a avut nici un efect* (subliniere, marcare cu bare verticale pe margine și adăugarea unui semn al exclamării, încercuit – n.m. P.G.), asta se datorește nu numai rigidității Consiliului Culturii – în frunte cu poetul și gânditorul D. Popescu –, *ci a lipsei de convingere cu care s-a pledat* (subliniere, marcare, semnul exclamării). Desigur, epistola de față nu are drept scop reproșurile; dar *nu mă pot împiedeca să-mi amintesc, cu mâhnire, că dacă mă aflu în situația de față, asta se datorește într-o bună parte* ***și conducerii Uniunii*** (subl. identică, iar „și conducerii Uniunii" dublu subliniată): calomniatorul devenise secretar al Uniunii și mână dreaptă a președintelui și, bineînțeles, punerea lui la punct ar fi provocat ireparabile daune bunului mers înainte – ș.a.m.d." (trimitere spre Al. Ivasiuc, cel cu „decodificarea" romanului *Ușa noastră cea de toate zilele* predat la Cartea Românească în primele luni ale anului 1971; de notat că această turnare-a-turnătorului Ivasiuc nu a fost… remarcată de condeietor; a fost de parcă nici nu ar fi fost scrisă pe hârtie).

Așadar *am cerut eliberarea unei autorizații* (sublinierea reglementară, de astă dată însoțită pe margine de un cuvânt din care nu descifrez decât „rbal", n.m.) pentru aducere și folosire a unei mașini de multiplicat. La argu-mentele pe care le-am prezentat Ministrului de Interne, mai adug unul (nu argument, mai degrabă… – nu știu cum să-i spun): *Dl. Laurențiu Fulga, statornicul meu sfătuitor, m-a sfătuit mai zilele trecute să-mi scot din cap chestia cu șapirograful* (subliniere reglementară): cum o să obțin eu aprobare, când Uniunea, ea însăși, nu obține – și slavă Domnului, dânsa e instituție! (și această băgare de seamă a trecut „neobservată", Z. Stancu – sau însuși Fulga – s-au întors cu spatele când au trecut prin dreptul ei – n.m.). Așa o fi. Iar acum mă gândesc – cu nostalgie – *la fioroasele timpuri staliniste de tristă amintire* (subliniere reglementară – n.m.), când Școala de literatură, al cărei student disciplinat am fost și eu avea un asemenea aparat – cu care scoteam revista *„Anii de Mucenicie"* (sub. regl.). *Sculă care se află în nișa din biroul lui Hobană, matrițele se află într-un dulap neîncuiat, șapirograful acoperit doar cu o husă…* (subl. regl., cu reglementarele bare verticale și semne ale mirării; ca supliment, „comentatorul" a șters „se află" – oare de ce?, între timp îl șterpelise Hobană și îl „transferase" la ei, la Securitate?; i-l predase – cu bon – securistului oficial, Achim cel care își învârtea cheile pe deget printre oglinzile holului sediului Uniunii?) Bineînțeles, nimănui nu i-a venit ideea să multiplice manifeste antiguvernamentale. Ce dracu', chiar așa să se fi schimbat timpurile și oamenii? (nici această observație nu a fost observată de subliniitor – ceea ce mă face să mă gândesc la anchetatorii mei de la Rahova, din 1977 – mai vârtos la maiorul Ghe. Goran: de fiecare dată când începeam să rostesc „necuviințe" despre Ceaușescu, fie se întorcea cu fața la perete – în alarmă, el, securist! –, fie fugeau din biroul de anchetă; e-he, mare e – la prezentul perpetuu – pepenele păzit de românul securist ca și de românul terorizat de securiști!)

Fotodocument: Paul Goma și Ion Ladea îndreptîndu-se spre sediul Ambasadei SUA din București la data de 28.03.1977

O să aștept răspuns la cereri atât cât prevede legea aia a petițiilor. *Dacă nu mi se răspunde, o să revin – dar nu tot acolo, nu mai sus, ci mai alături. Ca să se știe și chestia asta.* (Ajuns aici, comentatorul „operelor" mele încă nepublicate – răbdare: vine-vine! – a intrat într-o criză de isterie: nu numai ca a subliniat, a re-subliniat, dar pe margine, în locul barelor verticale – 2,3,4 – pixul sau „carioca", pentru a respecta timpul istoric: 1974 – a pornit să țopăie, la verticală, desenând acordeoane, altfel cum să le spun, vreo trei, probabil și un cuvânt, dar care rămâne ilizibil, un semn al mirării – încercuit…)

„Primăvara de la Gafița" s-a cam fâsâit – ca să mă exprim așa (subl. reglem.) Nici o veste – și când mă gândesc că graba era atât de mare (să mă editeze, evident!), încât mă speriasem că n-o să pot face – la timp și în bune condițiuni – corecturile. *E-hei, ce timpuri…* (dublu-subliniat, iar pe margine parcă un semn al mirării).

Luându-mă cu vorba, am deraiat de (pe) la tonul oficial, petiționar. Scuze. Dar așa se întâmplă când ești foarte singur.

Oricum, tonul din cale-afară de familiar nu cauzează stimei pe care v-o port.

(Aici, capul paragrafului lipsește: fiind fotocopie, nu-mi dau seama dacă a fost șters-acoperit, oricum, „cantitatea" de text care nu mai există este comparabilă – cantitativ cu „Oricum, tonul" din paragraful de deasupra – n.m.): nu mă pot stăpâni *să-l citez pe șeful Dvs. direct și poetul, pansatorul și arătosul D. Popescu* (subliniere, dublată la „pansatorul", la „arătosul" și, pe margine de trei bare verticale și de trei semne de exclamare, încercuite – vorba fiind de Popescu-Dumnezeu, n.m.): «Vă asigur de stima mea reciprocă». Încă un citat din… anticitatul: «Femeile ele însușI…» Mai am – pentru că și Dânsul posedă.

Cu stimă (dar nu recipropesciană)

Paul Goma

Adăugat de mână – de mine:

P.S. Ministerul de Interne nu mi-a acceptat cererea, motivând că… M.I. nu e în măsură să acorde o asemenea aprobare, ci Direcția Vămilor; că, după ce voi aduce aparatul în țară, *M.I. … nu-mi va da aprobare de funcționare…*

Exact ceea ce aștept (subliniere triplă, pe margine bare –, semne de mirare, de exclamare)

Nu știu când va fi demarat „planul de măsuri «ETHOS»" – ce culți, desculții! – am documentul din „7 martie 1974" care zice:

„Un grup de elemente (!) (Paul Goma, Dumitru Țepeneag și Virgil Tănase) (numele proprii sunt scrise în întregime cu majuscule – n.m.), membri ai Uniunii Scriitorilor sau Fondului Literar, prin acțiunile ostile ce le întreprind, urmărese să creeze o atmosferă necorespunzătoare (!) în rândul oamenilor de litere din țara noastră. În mod deosebit din a doua parte a anului 1973 aceștia au încercat să polarizeze în jurul lor scriitori tineri printre care Virgil Mazilescu, Cezar Ivănescu, Daniel Turcea, Florin Gabrea, Mihai Ursachi, o parte dintre ei nemulțumiți că nu li se publică unele din lucrările prezentate la edituri sau reviste.

În ziua de 27 februarie 1974 conducerea ministerului a analizat (…). s-au reliefat concluzii cu privire la concepția de lucru (…) subliniindu-se următoarele:

a) Activitatea dușmănoasă desfășurată de susnumiții este produsul influenței și instigărilor ostile (!) din exterior îndeosebi ale grupului de intelectuali reacționari de la Paris format de Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Ion Cușa, Leonid Mămăligă și alții, precum și de funcționari ai postului de radio «Europa Liberă».

Atitudinea lui Paul Goma și (a lui) Dumitru Țepeneag nu se bucură de apreciere sau adeziune din partea scriitorilor români ci dimpotrivă sunt repudiați, considerând că sub acest paravan ei își ascund de fapt incapacitatea profesională.

b) Măsurile informative (subliniat de mână) de cunoaștere a activității lor, trebuiesc luate de așa manieră încât *să nu dea posibilitatea la declanșarea de campanii publicitare* (subl. de mână) împotriva țării noastre și crearea artificială a unor cazuri.

În procesul de urmărire să se aibă în vedere descoperirea acelor fapte, comportări ori atitudini care îi compromit în opinia publică, ori dacă comit infracțiuni de drept comun (s.d.m.), creîndu-ne posibilitatea să acționăm asupra lor și pe această linie. *Permanent să informăm organele în drept (s.d.m.)* pentru a întreprinde asupra lor măsuri administrative, atunci când situația impune acest lucru.

c) Prin mijloacele muncii informativ-operative să *se stabilească din timp, pentru a fi controlate toate contactele lui P.G., D.T. și V.T. cu emisari ai emigrației reacționare, ziariști din Occident, turiști sau funcționari ai unor ambasade (s.m.m.),* urmând să precizăm ce alte acțiuni intenționează să întreprindă, ce procedee vor folosi, în scopul documentării și contracarării acestei activități.

„Vom depista și controla *căile ilegale prin care aceste elemente trimit în Occident manuscrise (s.d.m.)* cu conținut necorespunzător *sau furnizează anumite date emigrației (s.d.m..)* reacționare în legătură cu «atmosfera» din rândul oamenilor de litere din țara noastră, *procedându-se la sancțiuni conform legilor în vigoare (s.d.m.).*

Să se documenteze, cu probe, întreaga activitate infracțională desfășurată în țara noastră și în străinătate (s.d.m.) de P.G., D.T., V.T. și legăturile acestora, astfel încât să fim pregătiți în orice moment pentru a lua împotriva lor măsurile corespunzătoare.

Pentru cunoașterea permanentă a poziției și activității lor se va acționa diversificat, astfel:

I. Asupra lui Paul Goma vom proceda astfel:

Prin toate mijloacele muncii de securitate vom stabili activitatea ce o desfășoară, conținutul lucrărilor ce le scrie, intențiile ce le are cu aceste materiale (!), alte acțiuni ce urmărește să le întreprindă în rândul scriitorilor, modul cum va proceda pentru realizarea scopului ce și-l propune.

a) (…)

b) Informatorii «FĂLTICEANU» și «RUXANDRA» vor fi dirijați să desfășoare o acțiune de *influențare (s.m.d.)* asupra lui P.G. pentru a atenua conținutul ostil al lucrărilor sale literare în curs de elaborare.

c) Informatoarea «RUXANDRA» va urmări activitatea unora din *relațiile lui P. G. (s.d.m.)* (Sorin Titel, V. Mazilescu, I. Condiescu, Leonid Dimov) pentru a se stabili modul *cum evoluează (s.d.m.),* unde și când putem interveni pentru destrămarea lor.

d) «DONA ALBA» va continua apropierea de Tănase Virgil, principala legătură a lui P.G., de la care vom afla amănunte privind acțiunile (…)

e) (…) primește valută din Franța pe baza contractelor cu «GALLIMARD» și existând prime sesizări că el folosește această valută pentru *cumpărarea unor obiecte de la Magazinul «Comturist» (s.d.m.)* pe care ulterior le vinde la preț de speculă, vom proceda astfel:

– Împreună cu alte organe competente vom verifica ce cumpără și cum folosește aceste obiecte.

– Vom lua măsuri de identificare și verificare a vânzătorului de la magazinul din Str. 30 Decembrie nr. 44, de unde P.G. face cumpărături.

– Vom folosi sursa «S.D.» pentru a afla amănunte în plus despre modul cum întrebuințează Goma bunurile cumpărate și care sunt persoanele cărora le vinde.

– Vom cere informatorilor «RUXANDRA», «M.N.» și „GEORGESCU» să stabilească dacă Mona Țepeneag și Cristina Anastasiu Condeescu, legături apropiate ale lui P.G. cumpără sau intermediază vânzarea unor obiecte de proveniență străină.

f) Vom avea în vedere să urmărim ce întreprinde obiectivul în legătură *cu intenția de a-și procura un șapirograf (s.d.m.),* cunoscând că urmărește să-l obțină ilegal din străinătate sau cu sprijinul unor cunoștințe. Ne vom deplasa în orașul Făgăraș pentru a lua măsuri de identificare a persoanelor ce s-au angajat să-i procure șapirograful și se va întocmi un plan detailat pentru a stabili și preveni realizarea intențiilor ce le au.

(…) Atenția organelor noastre va fi concentrată și asupra principalelor legături (Cezar Ivănescu, Leonid Dimov și Virgil Mazilescu) și a celor câțiva tineri din anturajul lor. La aceste elemente (cei tineri – n.m.) să cunoaștem în amănunțime atitudinea față de Paul Goma, Dumitru Țepeneag și Virgil Tănase, să desfășurăm o acțiune de *influențare (s.d.m.)* a lor cu ajutorul rețelei sau direct (avertizare, contactare) să le arătăm că aceștia (P.G., D.T., V.T.) îi atrag în activități ostile, le cer să acționeze în acest fel, pentru a-și atinge scopurile ce le au.

Având în vedere pericolul ce-l reprezintă întâlnirile periodice pe care le organizează Virgil Tănase la domiciliul său cu diverși scriitori la inițiativa lui Paul Goma și Dumitru Țepeneag, vor fi luate măsuri pentru *destrămarea acestui anturaj (s.d.m.),* acționându-se astfel:

– Vor fi contactați direct sau cu ajutorul rețelei Marius Robescu, Țurlea Stelian, loana Crăciunescu, Daniel Turcea, Cezar Ivănescu (…) Cu acest prilej vom exercita o activitate de influențare în ideea renunțării la participarea întâlnirilor (…)

Cu sprijinul U.M. 0920 vom urmări să stabilim:

(…) – Care sunt persoanele ce-i sprijină în publicarea unor lucrări la editurile Flammarion și Gallimard, scopul ce-i determină să facă acest lucru, influențarea lor să renunțe la acordarea acestui sprijin.

(…) – Să obținem date în legătură cu materiale ale acestora ce apar în presa occidentală cât și ceea ce se scrie despre activitatea lor.

– Dacă e posibil să se acționeze pe linia influențării (!!) persoanelor din Occident care le acordă sprijin celor de mai sus, în același timp să-i determine să adopte o poziție neutră sau defavorabilă față de aceștia (…)

Șeful direcției, general-maior Dumitru Borșan."

…Am terminat. Obositoare treabă. Însă, pe măsură ce trăgeam în jug, mi se părea tot mai utilă (treaba) – deci plăcută. Multe afirmații de ale mele despre acea perioadă – și următoarele – fuseseră primite cu mefiență, când nu cu ostilitate. Acum am… docomente. Numai că… eu însumi am considerat tot ce pleacă de la Securitate ca fals, falsificat, cu intenții de diversiune. Dar ce pot face? Nu rog pe nimeni să fiu crezut. Cine mă crede – m-a crezut și fără aceste hârtii; cine nu – pe nu rămâne.

FUNDAȚIA GHEORGHE URSU
ACADEMIA CATAVENCU TAGMA CUM LAUDE
IRIR Institutul Român de Istorie Recentă